

VLAAMSE GEMEENSCHAPSCOMMISSIE

DE RAAD

ZITTING 2020-2021

Nr. 1

INTEGRAAL VERSLAG

Vergadering van woensdag 23 september 2020

Ochtendvergadering

INHOUD

OPENING VAN DE GEWONE ZITTING 2020-2021	3
BENOEMING VAN HET BUREAU (R.v.O., art.3)	3
TOESPRAAK VAN DE VOORZITTER	4
MEDEDELINGEN	5
BELEIDSVERKLARING 2020-2021 VAN HET COLLEGE	
Toelichting door het College	5
<i>Spreker : Elke Van den Brandt, collegevoorzitter</i>	

Algemene bespreking	5
<i>Sprekers : Mathias Vanden Borre – Arnaud Verstraete – Dominiek Lootens-Stael – Khadija Zamouri – Bianca Debaets – Els Rochette – Pepijn Kennis – Jan Busselen – Cieltje Van Achter – Lotte Stoops – Gilles Verstraeten</i>	
<i>Elke Van den Brandt, collegevoorzitter – Sven Gatz, collegelid – Pascal Smet, collegelid</i>	
Stemming	60
BIJLAGEN	61
TREFWOORDENREGISTER	62

1ste vergadering

Vergadering van woensdag 23 september 2020

OCHTENDVERGADERING

De vergadering wordt om 9.32 uur geopend.

Voorzitter: mevrouw Hilde Sabbe, oudste lid in jaren

OPENING VAN DE GEWONE ZITTING 2020-2021

De voorzitter: De Raad van de Vlaamse Gemeenschapscommissie komt heden van rechtswege bijeen op grond van artikel 71 van de Bijzondere Wet van 12 januari 1989 met betrekking tot de Brusselse Instellingen.

Ik verklaar de gewone zitting 2020-2021 geopend.

BENOEMING VAN HET BUREAU (R.v.O., art. 3 en 4)

De voorzitter: Dames en heren, aan de orde is de benoeming van het Bureau.

Het uittredende Bureau was als volgt samengesteld:

Voorzitter: de heer Fouad Ahidar

Ondervoorzitter: mevrouw Soetkin Hoessen

Secretarissen: mevrouw Cielkje Van Achter, de heer Guy Vanhengel, mevrouw Lotte Stoops, de heer Gilles Verstraeten en mevrouw Carla Dejonghe

Mevrouw Els Rochette: Mevrouw de voorzitter, ik stel voor de leden van het uittredende Bureau opnieuw in hun ambt te bevestigen.

De voorzitter: Conform artikel 10, 3 van het Reglement van Orde worden de kandidaten benoemd verklaard indien hun aantal overeenstemt met het aantal toe te kennen ambten.

Daar het aantal kandidaatstellingen voor het Bureau overeenstemt met het aantal toe te wijzen ambten, verklaar ik benoemd:

Voorzitter: de heer Fouad Ahidar

Ondervoorzitter: mevrouw Soetkin Hoessen

Secretarissen: mevrouw Cielkje Van Achter, de heer Guy Vanhengel, mevrouw Lotte Stoops, de heer Gilles Verstraeten en mevrouw Carla Dejonghe

Het Bureau van de Raad van de Vlaamse Gemeenschapscommissie is aldus samengesteld.

Ik nodig de voorzitter uit om het voorzitterschap over te nemen.

Voorzitter: de heer Fouad Ahidar

TOESPRAAK VAN DE VOORZITTER

De voorzitter: Beste collega's, collegeleden, mevrouw de griffier, gewaardeerde personeelsleden, beste vrienden van de pers, ik wil u oprecht bedanken voor uw vertrouwen. Ik ben echt trots dat ik het jaar mag openen als voorzitter van de Raad van de Vlaamse Gemeenschapscommissie.

Collega's, wat voor een jaar is het geweest! Ik heb het gevoel dat iedereen nog moet bekomen, even achteroverleunen in de zetel en uitblazen. Maar dat kan nu nog niet. De rollercoaster blijft gaan en iedereen wordt tot het uiterste gedreven. Iedereen moet zichzelf heruitvinden, ook de VGC en ook de Raad. Laten we samenwerken. Ik hoop dat we hier tot de kern van de zaak zullen gaan, dat we met argumenten discussies voeren, dat we van elkaar leren, dat we naar elkaar luisteren, om het even of je vanuit de meerderheid of de oppositie spreekt. Dat we de bal zullen spelen, niet de man. Dat we de vinger aan de pols houden van wat de Brusselaar nodig heeft. De voorbije dagen hebben aangetoond dat we de kloof tussen de burger en de politiek niet zullen dichten door elkaar constant en publiek de duivel aan te doen.

De Raad zal ook met andere overheden samenwerken. De contacten met het Vlaamse Parlement zijn goed. Er komen een reeks gemeenschappelijke commissies en het is intussen een gewoonte geworden om elkaar uit te nodigen op onze zittingen en de Brusselcommissies van het Vlaams Parlement. Bedankt aan Mathias Vanden Borre voor het voorstel.

Ook met de collega's van het Parlement Francophone Bruxellois zullen we samenwerken. Overal in de stad verdwijnt de kloof tussen Nederlandstalig en Franstalig, dat moeten we dus ook tonen in de parlementen.

Samenwerken willen we ook met de Brusselaars zelf. Burgerparticipatie op maat van de RVG, daar zijn we nu mee bezig. Hoe geven we op een toegankelijke, maar substantiële manier een stem aan de Brusselaar? Ik wil de collega's van de oppositie bedanken voor hun constructieve houding, en zeker ook mevrouw Lotte Stoops voor haar inbreng.

Collega's, ik wil u niet langer ophouden, we moeten aan het werk. Ik wil u zeker bedanken voor de flexibiliteit van de voorbije maanden. Ook in de komende periode zullen we flexibel moeten zijn. De diensten van de RVG staan klaar om de Raad draaiende te houden. Dank voor hun inzet.

Beste collega's, vanwege de Raad willen we alle Brusselaars die het nu moeilijk hebben een hart onder de riem steken. Iedereen die ons helpt om deze crisis te overwinnen – van verpleegster tot leerkracht, van poetsvrouw/man tot winkelier – bedank ik uit de grond van mijn hart.

Laten we niet vergeten dat de VGC – zeker nu – een immens verschil kan maken in het leven van vele Brusselaars, ook al is de VGC misschien maar een kleine overheid. Laten we allemaal onze stinkende best doen met nieuwe ideeën en oplossingen, met de juiste vragen. Zo kan iedereen erop vooruitgaan. Ik reken op jullie om het debat te voeren en ik wens jullie veel ijver en een goed werkjaar.

MEDEDELINGEN

De voorzitter: Bij collegebesluit 20202021- 0079 van 3 september 2020 sluit het College de gewone zitting 2019-2020 van de Raad van de Vlaamse Gemeenschapscommissie op 22 september 2020.

Bij brief deelt de voorzitter van het Parlement Wallon mee dat de vergadering zich ter zitting van 2 september 2020 geconstitueerd heeft.

Bij brief deelt de voorzitter van het Parlement de la Communauté Française mee dat de vergadering zich ter zitting van 3 september 2020 geconstitueerd heeft.

BELEIDSVERKLARING 2020-2021

Beleidsverklaring 2020-2021 van het College van de Vlaamse Gemeenschapscommissie – Stuk 4 (2020-2021) – Nr. 1

Algemene bespreking

Collegevoorzitter Elke Van den Brandt: We hadden ons het voorbije jaar allemaal anders voorgesteld. De dromen, plannen en verwachtingen van ontzettend veel Brusselaars werden bruusk doorkruist. En wie het voordien al lastig had, kreeg er nog een zware klap bij.

Iedereen past zich zo goed en zo kwaad als het kan aan de nieuwe onvoorspelbaarheid in ons leven aan. Gelukkig hoeven we niet alles om te gooien. Onze samenleving heeft stevige fundamenteën. De coronacrisis legt de sterktes ervan bloot, en toont ook de kwetsbaarheid die op vele plekken schuilt. Ongelijkheden zijn nog scherper geworden. Zomaar herstellen en doorgaan is niet evident. Iedereen past zich aan, en overheden moeten zich des te bewuster zijn van de keuzes die ze maken. Ook wij, ook de VGC.

De VGC heeft veel antennes in de stad en kan als kleine overheid snel inspelen op een samenleving die aan een rotvaart verandert. Zoals de Brusselaars elkaar spontaan te hulp schoten, zo zet de VGC haar schouders onder nieuwe vormen van solidariteit en veerkracht.

Dat gebeurt spontaan, maar dat neemt niet weg dat we grondig en uitgekiend plannen welke keuzes de komende jaren bepalend zullen zijn voor onze werking. Soms geholpen door de loep die corona op de samenleving heeft gericht, altijd gesterkt in de richting die het bestuursakkoord al aangaf. Meer dan ooit is Brussel wat we delen.

De komende maanden stellen we het meerjarenplan 2021-2025 op. Samen met de resultaten van Stadspiratie en andere participatietrajecten willen we dat plan dit najaar met de Raad bespreken. In 2022 vertalen we het ook naar een meerjarenbegroting, zodat de VGC met een beleids- en beheerscyclus (BBC) tegemoetkomt aan het vernieuwde wettelijke kader van de Vlaamse overheid.

Als we om te beginnen kijken naar hoe we in Brussel leren – de VGC speelt daar een belangrijke rol in –, dan zien we dat de corona-epidemie heel wat routines en verwachtingen overhoopgegooid heeft, maar ze creëerde evengoed kansen. Ook in het onderwijs, waar leerkrachten en directies zich van hun beste kant lieten zien. We mochten dit jaar meer dan

alleen maar bloemen en chocolade aan de schoolpoort afgeven, want in de scholen is een enorm grote flexibiliteit, wil en veerkracht getoond.

Het is van belang dat het beleid niet alleen instructies en draaiboeken meegeeft, maar ook luistert.

Wat de leerkrachten betreft, is collegelid Sven Gatz de voorbije maanden in het kader van ‘De Ronde van Brussel’ uitgebreid gaan praten met schoolteams. De leerkrachten die dagelijks in de weer zijn om onze ketjes het beste onderwijs te bieden, hebben heel wat ideeën voor het onderwijs van de toekomst. Ze benadrukken de behoefte aan een positief en realistisch beeld van de job als leerkracht en meer specifiek van een leerkracht in het Nederlandstalige onderwijs in Brussel.

We zijn voorzichtig positief omdat er bij het begin van het nieuwe schooljaar geen onrustwekkende tekorten in het lerarenkorps werden vastgesteld. Waarschijnlijk komt dat door een combinatie van verschillende factoren, maar de Vlaamse maatregel om de anciënniteit uit andere sectoren voor zij-instromers te laten meetellen, is zeker een belangrijke stap in de goede richting. Maar gezien de noden moeten we uiteraard waakzaam blijven en de uitbouw van een loopbaan in het onderwijs blijven aanmoedigen. Daarom werken we een nieuwe campagne uit op sociale media en in het straatbeeld, om jongeren te motiveren om leerkracht in Brussel te worden. De huidige leerkrachten en het lesgeven in Brussel vormen het uithangbord. Met 'BXL ZKT LKR' werken Brusselse leerkrachten samen met het Onderwijscentrum Brussel acties uit rond het lerarentekort, het verloop in schoolteams en voor meer diversiteit binnen de teams.

In samenwerking met Teach for Belgium en Baobab zetten we meer zij-instromers voor de klas. Het OCB staat in voor een aanwervingsbegeleiding op maat van de Brusselse stadsleerkrachten. Andere acties om jongeren en studenten warm te maken voor de lerarenopleiding zetten we uiteraard verder. We versterken de Brusselse leraren- en graduaatsopleidingen met taalondersteuning Nederlands, Frans en Engels. Zo zorgen we voor sterke, meertalige leerkrachten, die beter voorbereid de Brusselse werkvloer kunnen betreden.

Om in te spelen op de nieuwe vragen van scholen en schoolteams, past het OCB zijn werking aan. We verkennen en ondersteunen pedagogisch-didactisch vernieuwende initiatieven. We versterken de inzet op vorming en ondersteuning van de schoolteams, en vooral op uitwisseling en expertisedeling tussen scholen. Daarbij hebben we expliciet aandacht voor digitaal- en afstandsleren. In de trajecten over *urban education* werken we met de scholen rond meertaligheid, taalscreening, talentontwikkeling en veerkracht. We zetten een OCB-helppdesk op om snel in te spelen op nieuwe vragen. Scholen die stappen zetten rond vormen van meertalig onderwijs, kunnen rekenen op ondersteuning van het OCB.

We lanceren 3 nieuwe online platforms: ‘Communiceren met ouders’, ‘Brussel vol taal’ en ‘Leerpad armoede en onderwijs’. We besteden meer aandacht aan keuzevaardigheden van leerlingen, sleutelcompetenties en STEM. We geven leerlingen extra mogelijkheden om hun talenten te ontdekken en te ontwikkelen en om hun studievaardigheden en zelfvertrouwen te versterken. Door tieners te begeleiden bij hun studiekeuze, zorgen we voor een betere afstemming tussen onderwijs en arbeidsmarkt. Uiteraard doen we dat allemaal om jongeren kansen te bieden. Goed onderwijs geeft kansen aan alle leerlingen, is een belangrijke hefboom om elk talent te ontwikkelen en heeft bij uitstek een emanciperende kracht voor alle leerlingen, studenten en cursisten.

Vorig schooljaar, in volle lockdown, is gebleken dat een performante IT-omgeving van het grootste belang is voor leerlingen en leerkrachten. Dit najaar brengen we de digitale noden van scholen verder in kaart. We werken een aangepast subsidiekader uit om leerlingen en leerkrachten van voldoende IT-materiaal te voorzien. Het Centrum voor Basiseducatie Brusselleer werkt samen met de Centra voor Volwassenenonderwijs (CVO) aan nieuwe manieren om de digitale geletterdheid te verhogen en nieuwe vormen van afstandsleren, e-leren en *smart learning* te introduceren. De VGC ondersteunt hen daarin.

We willen ook het leesplezier en de leesvaardigheid van alle leerlingen in het Nederlandstalig onderwijs in Brussel verhogen. Daarom helpen we scholen om een leesbeleid te ontwikkelen dat alle leerlingen de kans geeft om de eindtermen met betrekking tot lezen te behalen. We werken daarbij complementair aan het project 'Lezen op school' van de Vlaamse Gemeenschap en betrekken naast de scholen ook de Dienst Ondersteuning Bibliotheken in Brussel OBiB en de Brusselse bibliotheken.

We zetten een breed, sterk talig en divers educatief aanbod op voor kinderen en jongeren tijdens de schooluren.

We maken ook maximaal gebruik van de kansen die duaal leren kan bieden als volwaardige leerweg. Via de overeenkomst met Tracé Brussel zet de VGC in op concrete acties om meer trajecten en meer diversiteit in de aangeboden opleidingen te bewerkstelligen. Met eigentijdse uitrustingsgoederen krijgen leerlingen ook alle kansen om de nodige competenties te verwerven en zich makkelijker in te schakelen in het reguliere arbeidscircuit.

Ongekwificeerd schoolverlaten willen we vanzelfsprekend maximaal terugdringen. Vroegtijdige schoolverlaters blijven we heel nauwgezet opvolgen. KANS en Abrusco breiden hun aanbod uit, ook naar leerlingen in het basisonderwijs.

We zetten een onderzoek op naar een schoolaanvullend en schoolvervangend aanbod voor leerlingen met heel specifieke zorgnoden. Met de resultaten maken we een plan voor de organisatie van een aanbod op maat. Kansrijk onderwijs betekent immers ook dat we het gesprek aangaan met de welzijnssector om de dienstverlening rechtstreeks en laagdrempelig op de school te organiseren en te zorgen voor continuïteit en een efficiënte opvolging.

We onderzoeken ook wat de impact is van onbetaalde schoolfacturen en kijken na hoe we die problematiek het best kunnen aanpakken. Het OCB werkt zich in om armoedetrajecten te begeleiden volgens de aanpak 'Samen tegen onbetaalde schoolfacturen'.

Brussel is de grootste studentenstad van het land - gisteren zijn er een aantal academische openingen geweest. We willen de studenten extra kansen geven om 'hun ding te doen' in Brussel en zo bij te dragen tot een stad die op een actieve, creatieve en ondernemende manier jonge mensen aantrekt en hen aan de stad bindt.

Als we het over scholen hebben, gaat het ook over schoolinfrastructuur. Het Nederlandstalig onderwijs in Brussel blijft groeien. Dat is op z'n minst de verdienste van de VGC, en die traditie moeten we ook hoog houden. We zetten onverminderd in op het creëren van extra plaatsen, daar waar de nood het hoogst is. Zo kan elk kind rekenen op een kwaliteitsvolle plaats in het onderwijs. We maken goede afspraken met de inrichtende machten, de Vlaamse Gemeenschap

en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. We zien er ook op toe dat de projecten zo snel en efficiënt mogelijk worden gerealiseerd.

Op 1 september 2020 openen de basisschool op de campus van Porta 1030 in Schaarbeek, de basisschool Eugene Laermans in Sint-Jans-Molenbeek, het nieuwe kleutergebouw van de Voorzienigheid in Sint-Lambrechts-Woluwe, de extra verdieping op basisschool De Iris in Ukkel, de ont dubbelde basisschool Everheide in Evere, De Telescoop in Laken en de secundaire school op de campus Porta 1070 in Anderlecht. De leerlingen van het Imelda-Instituut kunnen voortaan terecht op de nieuwe Saint-Michelsite in Sint-Jans-Molenbeek. De leerlingen van het Lyceum Martha Somers verhuizen nog tijdens de herfstvakantie naar hun nieuwe lokalen op dezelfde site. Dat lijstje toont aan hoe de VGC, onder impuls van collegelid Sven Gatz, echt het verschil maakt. Ook andere bouw- en renovatieprojecten zetten we verder, met de opstart van minstens 14 schoolsites in het schooljaar 2020-2021. Intussen werken we op de Pachecosite in Brussel-Stad voort aan de bouw van een nieuwe basis- en secundaire school en een kinderdagverblijf en worden de laatste voorbereidingen getroffen voor de grootschalige renovatie van ‘Gebouw 3B’ op de COOVI-campus in Anderlecht.

Leerwinkel Brussel, een samenwerking tussen de VGC en Tracé Brussel, neemt zijn intrek op het Rouppeplein. Brusselaars vanaf 15 jaar die op zoek zijn naar een Nederlandstalig educatief traject, kunnen daar terecht voor informatie, begeleiding en oriëntering.

We plannen ook bijkomende investeringen in het deeltijds kunstonderwijs (DKO). De gesprekken met schoolbesturen worden dit najaar voortgezet.

Ik hoef u er waarschijnlijk niet van te overtuigen dat schoolgebouwen zoveel meer zijn dan een plaats waar leerlingen en leerkrachten verblijven. Het is de plaats bij uitstek waar kinderen, ouders en de buurt elkaar kunnen ontmoeten. Het moet een inspirerende omgeving zijn die voor iedereen toegankelijk is en waarvan iedereen gebruik kan maken. Veiligheid en leefbaarheid zijn essentiële voorwaarden om goed onderwijs te kunnen aanbieden. We engageren ons dan ook om kwaliteitsvolle, duurzame en functionele gebouwen te realiseren, die ook nog eens toekomstbestendig zijn.

Nog zo'n belangrijke pijler is communicatie. Om ouders, leerlingen, studenten en scholen hun weg te helpen vinden in het Brusselse onderwijsveld, stellen we onze communicatie bij. We lanceren een nieuwe portaalwebsite *onderwijsinbrussel.be*. De nieuwe website wordt de toegangspoort voor iedereen die meer wil weten over het Nederlandstalige onderwijs in Brussel. Het speerpunt is een nieuwe digitale Scholenzoeker, maar ook alle informatie over subsidies, lesgeven in Brussel en het aanbod van het OCB krijgen een plaats op de portaal-site.

Als we het over kinderen hebben, gaat het natuurlijk niet alleen over onderwijs. Er is zoveel meer: opgroeien, spelen enzovoort. Het aanbod van de VGC-speelpleinen is bijvoorbeeld de afgelopen jaren heel sterk gegroeid. Om ervoor te zorgen dat er ook volgend jaar voldoende plaats is voor al onze Brusselse ketjes, werken we aan een verdere uitbreiding. We zetten vooral in op gemeenten waar veel vraag is naar extra speelpleinen, zoals in Sint-Gillis, Elsene en Sint-Agatha-Berchem. We kiezen ook bewust voor kleinere groepen. Door de afgelopen zomer in bubbels te werken, hebben we gezien dat kleinere speelpleinen net zo goed heel veel speelvreugde kunnen bieden.

De vraag naar een vakantieaanbod voor kinderen met specifieke zorgnoden stijgt sterk. We kiezen zoveel mogelijk voor inclusieve speelpleinen. Daarnaast organiseren we ook gespecialiseerde speelpleinwerkingen voor kinderen die niet in het reguliere aanbod terecht kunnen. We maken de speelpleinen sterker in taalstimulering van het Nederlands. Het OCB begeleidt speelpleinen, scholen en zomerscholen daarin met het project ‘Taal is spelen en spelen is taal’. Dat project krijgt financiële steun van de Vlaamse overheid.

Om het voor ouders eenvoudiger te maken om in te schrijven op het brede eigen vakantieaanbod van de VGC - met niet alleen speelpleinen, maar ook het sport- en jeugd aanbod -, werken we aan de harmonisering van de inschrijvingsvoorwaarden. We stemmen het aanbod nog beter af, zodat kinderen tijdens de hele zomervakantie kunnen spelen, kunnen ontdekken en van Brussel kunnen genieten.

Dat brengt ons bij de Brede Scholen, die niet alleen in de vakantie hun nut bewijzen. Ze bieden een meerwaarde voor iedereen die erbij betrokken is, een heel schooljaar lang. We willen er meer kinderen en hun gezinnen mee bereiken. Om de Brusselse Brede Scholen te hervormen en verder uit te bouwen, doorlopen we het komende jaar een transitietraject dat mee bepaald wordt door zowel de mensen die de Brede Scholen in de praktijk vormgeven als de mensen die er de vruchten van plukken. We willen dus zowel de vormgevers als de gebruikers mee in het bad krijgen. Ook het OCB blijft de Brusselse Brede Scholen inhoudelijk ondersteunen. Er gaat dit jaar extra aandacht naar het versterken van de coördinatoren, specifiek rond samenwerken en veranderingsprocessen, want we staan nu eenmaal voor ingrijpende veranderingen.

Het tekort aan kinderdagverblijven is nog niet weg, integendeel. Een nieuwe cartografie zal een actueel beeld geven van de huidige capaciteit. We houden het investerings- en uitbreidingsbeleid vol. Vooral in de regio Elsene/Sint-Gillis/Vorst zoeken we mogelijkheden om meer kinderen op te vangen. Om ervoor te zorgen dat kinderen ook tijdens en na deze crisis alle kansen krijgen, loopt een project rond versterking van de sociale functie in de kinderopvang voor baby's en peuters. In samenwerking met toeleiders naar kinderopvang wil het Lokaal Loket Kinderopvang Brussel meer gezinnen in kwetsbare situaties bereiken.

Zoals u weet, is aan het einde van de vorige regeerperiode het nieuwe decreet buitenschoolse opvang goedgekeurd. De Vlaamse overheid geeft daarin de VGC de rol van lokale regisseur, en die rol zullen we ook opnemen. We brengen de stakeholders samen van de verschillende vormen van opvang tijdens schoolweken en vakanties. We streven naar meer lokale afstemming en een betere toegankelijkheid van het opvangaanbod. Gezinnen zijn vragende partij voor spelen- en ontmoetingsmogelijkheden. Dat bleek ook uit de populariteit van de vele projecten voor gezinnen met jonge kinderen die georganiseerd werden door het Huis van het Kind Brussel en de oproep *Staycation BXL*. Door het Huis van het Kind Brussel nog verder bij te sturen, willen we ook de partnerschappen tussen organisaties stevig uitbouwen. Zo willen we aan de behoeften van de Brusselse gezinnen tegemoetkomen.

Leven in Brussel is ook elkaar ontmoeten in Brussel. De coronacrisis vergrootte de bestaande ongelijkheden en uitdagingen, en zorgde tegelijk ook voor nieuwe mogelijkheden en kansen. Verbeelding is nodig, meer dan ooit. Samen met gewone Brusselaars, kunstenaars, het verenigingsleven, organisaties en het daaraan verbonden maatschappelijke kapitaal maken we verhalen die de stad doen leven en doen opleven.

Dit is een stad voor alle Brusselaars, en dat begint met veel sport- en jeugdorganisaties. Die zijn op dit moment bezorgd dat mensen de weg naar de verenigingen niet meer vinden. Dat is zonde: aan het verenigingsleven deelnemen is erg waardevol. We vereenvoudigen daarom de toegang tot jeugdverenigingen en sportclubs voor de meest kwetsbaren. Ook verlengen we automatisch het Paspartoe-kansentariaf. Afgelopen zomer bezorgden we, onder impuls van collegelid Pascal Smet, een heel aantal Brusselaars een vakantiegevoel met onder meer boottochten op het kanaal tussen Brussel en Vilvoorde. Op dat elan willen we het komende jaar doorgaan: we zorgen voor een aangepast aanbod waaraan organisaties die werken met kwetsbare Brusselaars, kunnen deelnemen. Zo nodig brengen we dat aanbod zelfs rechtstreeks in de huiskamers, rusthuizen of woon-zorgcentra.

Hoe belangrijk ze ook zijn voor de rijkdom van onze stad en onze levens, kunstenaars zijn een kwetsbare beroepsgroep gebleken. Via het Brussels Hoofdstedelijk Gewest werd een premie voor cultuurwerkers in het leven geroepen. De behoefte aan betaalbare en kwaliteitsvolle werkruimtes voor kunstenaars in Brussel blijft hoog.

Het collectief Level Five zal binnen het project 'Permanent' de noden en behoeften van atelierruimte in kaart brengen. Ze zullen beleidsaanbevelingen rond atelierverwerving en -beheer formuleren. De resultaten daarvan integreren we in een atelierbeleid voor meer tijdelijke en duurzame ruimte voor kunstenaars. We willen de kracht van verbeelding van jongs af aan laten meespelen. Cultuur en onderwijs toveren klassen en speelplaatsen om tot creatieve ruimtes waar kinderen en jongeren geprikkeld worden door kunstenaars.

We experimenteren verder met projecten rond anders en digitaal ontmoeten. Dankzij digitale vernieuwing kunnen we veel meer mensen bereiken. Een basisvoorwaarde daarvoor is dat onze beroepskrachten en werkvelden die mogelijkheden kennen en kunnen toepassen. Vorming en materiaal zijn dan ook nodig.

Ondertussen bestaat het jongerenfonds À Fonds 5 jaar. We evalueren de werking samen met de verschillende actoren. We zetten de jongeren die al actief zijn extra in de kijker en willen nog meer en verschillende jongeren bereiken. Dit najaar bekijken we hoe we de stem van jongeren in de wijken tot het beleid van de VGC krijgen. Op basis van de evaluatie van de projectoproep StaycationBXL concluderen we wat we kunnen doen om samen met burgers, (feitelijke) verenigingen en andere overheden de stad te blijven maken. Want het zijn de geëngageerde burgers die met initiatieven in allerlei kleuren en formaten het verschil maken in hun buurt. Dat kapitaal moeten we koesteren en willen we extra in de verf zetten. Ik dank overigens collegelid Pascal Smet dat hij daar zijn schouders onder zet.

Het Brussels Ouderenplatform en de seniorenkoepels en organisaties die met ouderen werken, brengen we samen rond seniorenparticipatie en vrijetijdsaanbod. Mensen met een migratieachtergrond leiden we verder toe naar het N-netwerk en we maken ook hun maatschappelijk kapitaal zichtbaar. Het N-netwerk fungeert als een springplank en biedt Brusselaars met de meest uiteenlopende achtergronden kansen. Die stedelijke representativiteit zal ook weerspiegeld worden in de adviesraden.

Alleenstaanden, een grote groep in Brussel, kregen het hard te verduren. Zelfs mensen die goed omringd waren voor de crisis, zakten weg in sociaal isolement of vereenzaamden. Ouderen, mensen met een handicap, rusthuisbewoners, mensen in armoede en risicogroepen blijven extra kwetsbaar. De VGC werkt daarom verder aan preventie van sociaal isolement en versterking

van formele en informele netwerken van burgers en organisaties.

Samen met Odisee, dat hierover de voorbije jaren expertise opdeed, maken we het gesprek over eenzaamheid en sociaal isolement mogelijk over sectoren en beleidsdomeinen heen. We verzamelen ideeën bij de werkveldpartners over de manier waarop we deze problematiek verder kunnen aanpakken.

Iedereen heeft ankerplekken nodig. Een ankerpunt is een herkenbare, warme ontmoetingsplek in de stad waar mensen zich thuis voelen, kunnen bijkomen of komen opladen. Die plekken kunnen stil of uitbundig zijn, binnenshuis of in de openbare ruimte, tijdelijk of structureel. De VGC benadrukt het belang van veilige fysieke ontmoetingen en maakt nieuwe contacten mogelijk door plekken open te stellen en mensen actief met elkaar in contact te brengen. De VGC wil ervoor zorgen dat organisaties coronaproof kunnen werken en dat ze flexibel kunnen inspelen op stedelijke noden.

We blijven het publieksaanbod in de openbare ruimte uitbreiden, ook tijdens de winter. Brusselaars genieten meer van water, bos en natuur door initiatieven als boottochten, wandelroutes en tochtjes naar het Zoniënwoud. Gemeenschapscentra organiseren activiteiten op externe locaties en onderzoeken het potentieel van die locaties, bijvoorbeeld door in gesprek te gaan met de buurtbewoners.

De bibliotheken werden tijdens de coronacrisis herinnerd aan hun rol als democratische basisdienst. Iedereen moet vrije toegang hebben tot informatie, kennis, verhalen en verbeelding. Met het project Boekstart zorgt elke bibliotheek samen met het lokale netwerk en de consultatiebureaus ervoor dat elk gezin een aantal baby- en peuterboekjes ontvangt en kennis maakt met de bib. De studiedag Open the door for reading in het najaar vertaalt de inzichten van dit Europese project naar alle bibliotheekmedewerkers en trajectpartners zoals de Huizen van het Kind, het Onderwijscentrum Brussel en Brusselleer.

Ook het belang van thuishalen zetten we in de verf door de anderstalige collecties verder te ondersteunen: zo starten de bibliotheken van Sint-Jans-Molenbeek en Sint-Pieters-Woluwe met een Poolse collectie. In het najaar kregen alle Brusselse bibliotheken een nieuw en nog performanter bibliotheeksysteem, een eerste stap om later toepassingen zoals online betalingen toe te voegen. We werken verder aan de integratie van het Brussels bibliotheeknetwerk op maat van de gebruiker via het harmoniseren van de inschrijvingsvoorwaarden en de gezamenlijke aankoop van collecties. We sluiten een nieuwe convenant tussen Muntpunt en de VGC en de Vlaamse Gemeenschap om de rol van het bibliotheeknetwerk als informatiehuis voor de Brusselaars te waarborgen.

Sport gebruikt het N-netwerk om alsmaar meer personen te bereiken die een grote nood hebben aan beweging. De meest kwetsbare kinderen staan hierbij centraal.

De gemeenschapscentra toonden zich tijdens de coronacrisis heel flexibel en speelden een belangrijke rol in solidariteitsacties, met het ter beschikking stellen van buitenruimte en met een publieksaanbod dat tijdens de Staycation de buurtbewoners echt ging opzoeken. In de loop van 2021 maken we werk van nieuwe convenanten tussen de 22 gemeenschapscentra en de VGC waarin duidelijke afspraken, ruimte voor inhoudelijk initiatief en goed bestuur centraal staan. We bouwen verder aan het openstellen van de infrastructuur als zomerresidentie voor kunstenaars en we openen een nieuwe kunstenaarswerkplaats in Elzenhof en het nieuwe gebouw

van de Vaartkapoen. We zorgen voor toegankelijke plekken, plekken waar mensen elkaar kunnen ontmoeten en helpen. Daarnaast investeren de gemeenschapscentra extra in het ondersteunen van andere sociaal-culturele initiatieven die ruimte nodig hebben. Naar analogie met hun buitenruimtes tijdens de zomer van 2020, maken de gemeenschapscentra ook binnenruimtes vrij voor ontmoeting, en dat natuurlijk op een coronaveilige manier.

We blijven luisteren naar de signalen van de vrijetijdssector en ondersteunen de verschillende organisaties bij het heropstarten en mogelijk maken van ontmoeten, verenigen en participeren. We blijven oog hebben voor de organisaties die onder de coronacrisis lijden.

Het verenigingsleven hertekent zijn toekomst via het project 'Een toekomstplan voor uw organisatie in Brussel'. De VGC ondersteunt partners in de beleidsdomeinen Cultuur, Jeugd en Sport om een kwalitatief toekomstplan te schrijven. Op 26 mei 2020 vond de kick off van dat ondersteuningstraject plaats. In het najaar van 2020 plannen we workshops en ondersteuning op maat. Doel is om in 2021 kwaliteitsvolle Brusselplannen te hebben die voortbouwen op het meerjarenplan van de VGC en de noden in de stad.

We werken aan een Brussel dat de toekomsttoets kan doorstaan: een inclusief beleid dat de Brusselaars sterker maakt door hen eigenaarschap te geven via participatie en een kwaliteitsvol leven in Brussel. We versterken de verbindende verhalen in onze stad. Zo organiseren we de jaarlijkse trefdag sociaal-cultureel werk rond het thema ‘Polarisering’ op 1 december samen met de gemeenschapscentra, de Dienst Ondersteuning Bibliotheken in Brussel (OBiB), het lokaal cultuurbeleid, BRAL en Citizenne en willen we laagdrempelige ontmoetingsmomenten organiseren met Brusselaars over thema’s die verbinden. Gemeenschapscentra gaan interessante partnerships aan met lokale dienstencentra, rusthuizen,...in de buurt.

We blijven ook werken aan een gediversifieerd aanbod van feest- en fuifmogelijkheden en responsible clubbing zoals coronaproof dance boxen. Binnen de huidige subsidiepot voor jaarwerking en traject- en projectwerking voor kunstenaars focussen we op digitale vernieuwing, op het criterium publiekswerking en op matchmaking met kwetsbare groepen.

De soirée CJS, hét event voor vrijwilligers en professionals, wordt gepimpt en klaargestoomd tot een straffe editie in 2021.

Voor heel wat kwetsbare Brusselaars, die vaak amper of niet beschikken over hulpbronnen en –netwerken, was de lockdown een stresserende en zelfs traumatische periode. Gelijke kansen en toegang tot (sociale) grondrechten blijven strijdpunten voor de VGC en moeten dat voor alle overheden zijn.

De strijd tegen armoede voeren we verder op, samen met verenigingen waarin armen het woord nemen. We ondersteunen projecten die bij mensen in armoede het sociale isolement doorbreken en de digitale kloof dichten. Een nieuw kinderarmoedeplan komt eraan en we zorgen ervoor dat onze inspanningen in de bestrijding van kinderarmoede zo effectief en gericht mogelijk zijn.

We besteden sowieso extra aandacht aan kinderen, jongeren en gezinnen die in onze grootstedelijke context hard getroffen worden. Daarbij wachten we niet tot mensen tot bij ons komen: we gaan zelf op zoek naar Brusselaars in nood. Die aanpak zal ook duidelijk terugkomen in het nieuwe plan Lokaal Sociaal Beleid.

Tal van nieuwe samenwerkingen werden op poten gezet om aan deze crisis het hoofd te kunnen bieden. Dat moest vaak erg snel gaan. Om een structureel antwoord te bieden op de uitdagingen op het gebied van zorg en gezondheid, vernieuwt de VGC de komende periode haar partnerschappen met heel wat gesubsidieerde organisaties.

Tegelijk maken we grondig werk van een geolied netwerk van welzijns- en zorgorganisaties dat hulpvragen snel opvangt en kort op de bal kan spelen. Hulpverlening treedt nog meer buiten de muren van het klassieke gesprekslokaal. De covidcrisis dwong ons om de manier waarop ondersteuning en hulpverlening aangeboden wordt, te herdenken. Noodgedwongen en op veel te korte tijd werd een groot deel van de hulpverlening digitaal. Soms draaide dat erg goed uit, soms veel minder. Het komt er nu op aan om de reguliere werking te versterken met de goede digitale praktijken van het laatste halfjaar. Zo wordt de hulpverleningsaanbod nog completer.

We ondersteunen terreinwerkers bij het verder experimenteren met nieuwe methoden om contact te maken met de doelgroep. Zo zal het Centrum Algemeen Welzijnswerk (CAW) Brussel de fysieke en digitale contactmogelijkheden in zijn hulpverleningsaanbod diversifiëren. Ook het coachen en ondersteunen van medewerkers in de kinderopvang maken we via nieuwe, soms digitale methoden bestand tegen corona. Zo blijven we de pedagogische kwaliteit verhogen om alle kinderen betere kansen te geven.

We leggen structurele verbindingen tussen zorg en welzijn en lokale netwerken zoals de scholen, Brede Scholen, de Brusselse eerstelijnszone BruZEL en het lokale cultuurbeleid. De werking van het Huis van het Kind speelt in op de actuele noden. De lokale dienstencentra ondersteunen we in de uitbouw van hun buurtgerichte zorg.

We versterken ook het Brussels Aanmeldingspunt voor Personen met een handicap (BrAP) in zijn vindplaatsgerichte werking zodat mensen met een (vermoeden van een) beperking de hulp en steun krijgen waar ze recht op hebben. Het Kenniscentrum WWZ (Welzijn, Wonen, Zorg) analyseert momenteel zowel de noden van personen met een handicap als het bestaande aanbod. Op basis van de resultaten van die analyse sturen we ons beleid gericht bij.

De VGC maakt deel uit van het Covid-19-team van de eerstelijnszone BruZEL. We gebruiken ons netwerk en onze expertise maximaal om de pandemie te bestrijden en zullen dat ook blijven doen. Samen met de cel Hygiëne van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie, het Huis voor Gezondheid en het N-netwerk spelen we kort op de bal om mensen zo goed mogelijk te informeren en te sensibiliseren. Het is essentieel dat we toegankelijke informatie tot bij alle Brusselaars krijgen.

Goede zorg en een sterke samenwerking zijn er pas als de zorgverleners zich zelf goed in hun job voelen. Dat is verre van evident. Al jaren kampt de Brusselse zorgsector met een enorm personeelstekort. De VGC start daarom een extra campagne die meer mensen warm moet maken voor een beroep in de zorg.

Dit jaar kregen de zorgwerkers ook nog de psychologische impact van de coronacrisis te verduren. Tijdens de crisis boden we gratis psychologische ondersteuning voor zorgprofessionals aan. De nood bleek hoog, dus versterken en verbreden we dit aanbod nog verder de komende tijd.

Het is belangrijk dat hulp terechtkomt bij wie er nood aan heeft. Het wegwerken van

gezondheidsongelijkheden is een belangrijk speerpunt van de VGC. De acute gezondheidscrisis maakt het zonneklaar dat er extra inspanningen nodig zijn om mensen te informeren en te sensibiliseren op een manier die voor iedereen toegankelijk en te begrijpen is. Voor een grootstad is soms een andere insteek of vorm nodig. Het Lokaal Gezondheidsoverleg Brussel zet er de komende maanden zwaar op in om het Vlaamse materiaal af te stemmen op de Brusselse context zodat de inspanningen rond gezondheids promotie en -preventie steeds meer Brusselaars bereiken.

We willen kinderen van jongs af gezondheidsvaardigheden bijbrengen. We werken aan een gericht aanbod voor scholen om rond de geestelijke gezondheid van hun leerlingen te werken. Zo leren kinderen al vroeg dat praten over gevoelens, zowel de leuke als de lastige, bijzonder belangrijk is om je goed in je vel te voelen.

Dat is geen overbodige luxe. Vier op de 10 Brusselaars kampen met psychische problemen, maar de stap naar hulp zetten, blijft een hoge drempel. Projecten als Therapeuten voor Jongeren (TEJO) die deze maand met ondersteuning van de VGC opstarten in Brussel, helpen om het taboe rond mentale gezondheid te doorbreken en de stap naar hulp te vergemakkelijken. Bij TEJO Brussel kunnen jongeren onmiddellijk, anoniem en gratis terecht voor professionele ondersteuning. Voor volwassenen gaan we op zoek naar mogelijkheden om lotgenoten met psychische kwetsbaarheid met elkaar in contact te brengen.

Daarnaast gaat specifieke aandacht naar het verhogen van de toegankelijkheid en cultuursensitiviteit van de zorg. Dat doen we onder meer in de geestelijke gezondheidszorg, algemeen welzijnswerk en bij specifieke problematieken, zoals intrafamiliaal geweld. We weten dat dat het laatste halfjaar een groeiend probleem was achter vele deuren. Welzijnswerkers willen naar best vermogen helpen, maar hebben niet altijd de juiste handvatten om zo goed mogelijk te reageren. Het komende jaar versterken we de sector om nog beter om te gaan met signalen van intrafamiliaal geweld.

Dat zijn in grote lijnen de plannen die de VGC voor dit jaar heeft. We weten dat we van Brussel een mooiere en warmere stad kunnen maken. De grootste rijkdom die Brussel heeft, zijn de Brusselaars zelf.

Mevrouw Khadija Zamouri (Open Vld): Bravo, mooi werk!

Mevrouw Soetkin Hoessen (Groen): Bij deze geef ik het woord aan de N-VA-fractie voor een eerste reactie.

De heer Mathias Vanden Borre (N-VA): Dank u voor de mooie woorden. Dank u ook voor het persoonlijk compliment. Ik kijk ernaar uit om effectief daarover met de Vlaamse parlementsleden van gedachten te wisselen over het thema taal. Dank u wel aan de collegevoorzitter om de beleidsverklaring ruim op voorhand te bezorgen. Ik heb dat vorig jaar gezegd en ik dank het College opnieuw daarvoor. Dat in tegenstelling tot het Brussels Parlement, de Brusselse Regering en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie, waar er namelijk jaar na jaar geen beleidsverklaring is. Dat vinden we toch opmerkelijk en zou eigenlijk beter kunnen. Ik vind het dan ook een goede zaak dat dit College dat wel goed doet. Het is in feite toch een ernstiger manier van werken.

Ik zal mijn opmerkingen thematisch doorlopen. Ik heb een hele reeks vragen, maar ik laat de thema's respectievelijk aan mijn collega's Cieltje Van Achter en Gilles Verstraeten, omdat het hun bevoegdheden zijn.

Mijn voornaamste bemerking betreft toch wel het Strategisch Meerjarenplan en de begroting. Ik zei eigenlijk vorig jaar reeds dat dit College geen eigen visie of verhaal heeft, omdat we dus geen Strategisch Meerjarenplan, noch een Meerjarenbegroting hadden. Dat betekent in feite business as usual. Het College maakt geen keuzes en zet eigenlijk het bestaande beleid voort. We zijn een jaar verder. Ik las deze beleidsverklaring en viel toch eventjes van mijn stoel, want ik citeer: "De komende maanden stellen we het Meerjarenplan 2021-2025 op. Samen met de resultaten van Stadspiratie en andere participatietrajecten willen we dat plan dit najaar met de Raad bespreken. In 2022 vertalen we het ook naar een meerjarenbegroting, zodat de VGC met een beleids- en beheerscyclus tegemoetkomt aan het vernieuwde wettelijke kader van de Vlaamse overheid."

Dit betekent dat we dus 1 jaar na de eerste beleidsverklaring en 1,5 jaar na het aantreden van dit College nog altijd niet precies weten welk nieuw beleid het College wil voeren. Anderhalf jaar! De Meerjarenbegroting krijgen we pas in 2022. Dat is dus meer dan 2 jaar na het aantreden. Ik lees dus dat hieraan opnieuw uitstel wordt verleend. Ik vind dat eerlijk gezegd toch hallucinant, want het lijkt mij dat dit College de ziekte van de Brusselse Regering overneemt. Het amateurisme, sorry ik heb er geen ander woord voor. Het je-m'en-foutisme. Besturen is vooruitzien, besturen is beslissingen nemen. Besturen is ook een begroting opmaken waarin je keuzes maakt. De fundamentele kritiek die we hebben op de Brusselse Regering, herhaal ik dus hier.

Ik herinner het College er ook aan dat in 2024 verkiezingen plaatsvinden. Het College zal amper 2 jaar tijd hebben om effectief een eigen beleid te voeren. Ik vind dan toch dat de verkiezingen en de kiezer, het democratisch proces, beter verdienen dan eigenlijk jarenlang zaken uit te stellen.

Het uitstel werd het eerste beleidsjaar vergoelijkt door het participatietraject voor de opmaak van het Strategisch Meerjarenplan, het zogenaamde Stadspiratietraject. Ik heb in het begin ervoor gewaarschuwd dat dat de normale werking van dit College en de Raad niet mag hypothekeren. Want het is toch belangrijk dat het College zijn primaire taak en verantwoordelijkheid inzake beleidsbepaling en -planning zelf opneemt en niet van zich afschuift. Het uitstel van meer dan 1,5 jaar ondertussen vind ik niet te verantwoorden. Want ik herhaal: het beleid voeren en besturen is een serieuze zaak. Het gaat om publieke middelen, om belastinggeld waarover we verantwoording moeten afleggen. Besturen is geen spelerei.

Het participatietraject heeft uiteraard moeilijkheden gekend vanwege Covid-19, wat ik enigszins begrijp, maar mijn voorlopige conclusie is dat er weinig nieuwe ideeën instaan waarmee de VGC meteen echt aan de slag kan. Alleszins is dat mijn eerste indruk van de resultaten van Stadspiratie, die ik nu toch al enkele weken heb. Maar ik denk dat het College nu bezig is een dikke laag maquillage aan te brengen om het dan toch als een positief verhaal te verkopen. Ik ben echt wel benieuwd naar de resultaten van het College en wat nu de effectieve meerwaarde is van dit 1,5 jaar uitstel en voor de meerjarenbegroting dus een uitstel van meer dan 2 jaar.

Ik vraag me ook af waarom het Meerjarenplan 2021-2025 pas in 2022 wordt vertaald in een meerjarenbegroting. Waarom? Hoe kan een meerjarenplan worden opgemaakt zonder een zicht te hebben op de financiering? Ik herhaal het: men weigert keuzes te maken en de noden zijn groot. Wij weten allemaal dat het College toch ook een heel aantal eigen bevoegdheden heeft. Ik verwijs bijvoorbeeld naar sport. Ik heb die discussie al gevoerd en ik zal er straks nog vragen over stellen, over het COOVI-sportcomplex. Er blijft daar toch een hele wasem mist rondhangen. Is er al duidelijkheid omtrent die betwisting met het bedrijf Strabag? Ook wat betreft het COOVI-sportcomplex heeft de Vlaamse Regering, minister Ben Weyts, dus uitstel verleend wat betreft de subsidievoorwaarden. Maar ik herhaal: dat is niet eeuwig. Er zal daar effectief wel duidelijkheid moeten worden gecreëerd wat nu de bedoeling is met die COOVI-sportcampus. De Vlaamse Regering heeft dus meer dan een miljoen euro ter beschikking, maar de VGC moet natuurlijk zelf haar verantwoordelijkheid nemen en duidelijkheid creëren. Daarover staat niets in deze beleidsverklaring. Er staat enkel dat er renovatiewerkzaamheden in het gebouw 3B zullen plaatsvinden op de site. Maar dus geen woord over de sportinfrastructuur. Dan baar ik me toch wel enige zorgen over wat het College nu effectief zal realiseren.

Een andere belangrijke opmerking is toch wel het Reglement van Orde, dat niet wordt nageleefd. Het reglement van deze Raad stelt duidelijk in artikel 49, § 2: “Ieder lid van het College dient conform artikel 41 bij de Raad ten laatste 9 maanden na de eedaflegging een beleidsnota in per beleidsdomein. In deze beleidsnota geven de leden van het College de grote strategische keuzes en opties van het beleid voor de duur van de regeerperiode weer.”

We zijn nu meer dan 15 maanden na de eedaflegging en hebben nog altijd geen enkele beleidsnota gezien. Dus ook hier worden eigenlijk de fundamentele taken van het College niet ingevuld.

Ik ga over naar cultuur, jeugd en sport. Ik zou dan toch beginnen met een positieve noot. Het is niet allemaal kommer en kwel. Met het project Staycation heeft de VGC bewezen dat ze toch wel creatief kan omgaan met de covidcrisis. Ondanks de krappe deadline van de eerste subsidieronde hebben toch wel heel wat verenigingen en burgers zich aangemeld. Ik heb zelf ook positieve signalen ontvangen en ben ook benieuwd naar de effectieve evaluatie en de resultaten. Ik heb daarover al een vraag ingediend in de bevoegde commissie en ik hoop daar toch wel te kunnen leren hoe het College ook zelf leert uit deze resultaten en deze projecten, en wat er eventueel in de toekomst nog gedaan kan worden.

Ik lees ook in de beleidsverklaring dat veel sport- en jeugdorganisaties bezorgd zijn dat mensen de weg naar de verenigingen niet meer vinden. Nochtans zou het sportkadaster, een initiatief van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest waarvoor de VGC gegevens aanlevert, mensen op weg moeten helpen om sportverenigingen te vinden. We weten allemaal dat die tool reeds jarenlang vertraging heeft en er is mij al meermaals beloofd dat hij in de tweede helft van 2020 klaar zou moeten zijn. Mijn vraag is: kan het College bevestigen dat dit nog steeds het geval is en dat we nu effectief een werkend sportkadaster zullen hebben? Want het is uitermate belangrijk voor andere sportinvesteringen dat er op zijn minst een overzicht bestaat van wat er momenteel bestaat in Brussel qua sportinfrastructuur.

Daarbij aansluitend stel ik ook vast in deze beleidsverklaring dat er geen nieuwe sportprojecten voor dit jaar zijn uitgekozen. Alleszins staat niets vermeld. Vorig jaar was het eveneens bijzonder mager. Waarom beweegt er niets inzake sportinfrastructuur? Wat zijn de plannen? Ik

heb toch al meermaals opgeroepen dat er in samenwerking met Vlaanderen heel wat mogelijk is. Waarom grijpt het College deze kansen niet?

Wat betreft jeugd, lezen we in feite weinig nieuws ten opzichte van de vorige beleidsverklaring. Zo is er een soortgelijke verwijzing naar het jongerenfonds À Fonds. Opnieuw zijn er geen nieuwe projecten inzake fuifzalen. Mijn vraag is: wat zijn de concrete plannen van het College?

Wat betreft Muntpunt en de bibliotheken, lezen we in de beleidsverklaring dat een nieuw convenant wordt gesloten tussen Muntpunt, de VGC en de Vlaamse Gemeenschap om het bibliotheeknetwerk en de rol van informatiehuis voor Brusselaars te waarborgen. Er was in feite binnen deze Raad en samen met het College afgesproken dat de Raad hierbij zou worden betrokken. Maar ik heb voorlopig nog geen documenten gezien. Alleszins is nog niets vanuit het College bezorgd aan de Raad dat dit kan duiden om ook binnen de Raad de discussie te voeren. Ik herhaal dus mijn oproep aan het College om de nodige documenten te bezorgen, zodat we effectief voor de goedkeuring ook een inhoudelijk debat hierover kunnen voeren, want het is toch nuttig en nodig dat de Raad daarbij wordt betrokken.

Een andere vraag is hoe de samenwerking met de gemeenten verloopt. Is er evolutie daarin? Zo ja, met welke gemeenten? Wat betreft dan vooral de steun, uniformere tarieven en reglementen.

Wat betreft de gemeenschapscentra, staat er: “In de loop van 2021 maken we werk van nieuwe convenanten tussen de 22 gemeenschapscentra en de VGC waarin duidelijke afspraken, ruimte voor inhoudelijk initiatief en goed bestuur centraal staan.”

Ook hier hebben in het verleden collega's en ikzelf opgeroepen om ook in de Raad het debat te voeren. Ook toen heeft het College gezegd om de Raad effectief te betrekken bij de totstandkoming want dat is hier uitermate belangrijk.

We hebben het vaak over participatie. Dat is allemaal goed en wel en dat kan uiteraard een zekere meerwaarde hebben, maar dan lijkt het me toch essentieel dat de Raad de eerste partner van de beleidspaling is en dat er effectief betrokkenheid is en niet post factum, wanneer het College zaken heeft goedgekeurd en dat we die dan pas nadien kunnen bekijken en bespreken. Neen, ik denk dat het belangrijk is dat dat op tijd en voordien gebeurt. Ik heb dit al meermaals opgeroepen en ik herhaal de vraag om dat binnen de Raad te kunnen bespreken.

Met betrekking tot erfgoed werd in de vorige beleidsverklaring melding gemaakt van een project rond erfgoed. Ik zie dat dit jaar niet terugkeren. Mijn vraag is wat er met dat project is gebeurd. Is dat effectief uitgevoerd? Is dat geëvalueerd en zal dat een vervolg kennen?

Ik eindig mijn betoog met het overlegmoment met mandatarissen. Dat is een vraag die al lang leeft bij de N-VA-fractie. Het College zegt zelf dat het een trefdag organiseert met het Vlaams-Brusselse middenveld. Dat is op zich positief, maar helaas is er geen overlegmoment tussen Nederlandstalige mandatarissen en dat lijkt me toch wel een echte meerwaarde te kunnen zijn. In zowat alle negentien gemeenten zullen wel Nederlandstalige mandatarissen aan het werk zijn op de 2 niveaus: in de gemeenteraad of in het College van Schepenen. Het lijkt me nuttig om daar wat meer wisselwerking tussen te zien. Ik denk dat we wel wat kunnen leren van elkaar.

De heer Arnaud Verstraete (Groen): Brussel is wat we delen. Dat is de slogan waarmee dit College vorig jaar is aangetreden in de Raad. Ik denk dat niemand had verwacht dat wat we ook zouden delen in het afgelopen jaar, de impact van een ongeziene pandemie zou zijn. Niemand heeft deze coronacrisis zien aankomen, maar het heeft wel een enorme impact gehad op alles, op welzijn, op armoede, dat zich nog scherper stelt voor velen in Brussel, op het intrafamiliale geweld dat gestegen is, op eenzaamheid dat nog harder toeslaat voor te veel Brusselaars. Het heeft een impact op alle instellingen, de gemeenschapscentra, de jeugd- en sportverenigingen, het onderwijs, de speelpleinen, de vredesschool, de administraties, het College, kabinetten enzovoort. Iedereen heeft zich moeten aanpassen en heruitvinden. Hoe we leven, hoe we werken, hoe we ontspannen, hoe we elkaar ontmoeten en hoe we samen zijn. Kijk hoe we vandaag digitaal bij elkaar komen als Raad van de VGC. Dat is allemaal veranderd. Die ongeziene crisis heeft ons ook doen stilstaan bij wat echt belangrijk is in het leven. Zorgen voor elkaar is daarin toch wel de rode draad in alle betekenissen van het woord. We hebben in het afgelopen jaar een ongelooflijke inzet van iedereen gezien, een aanpassingsvermogen en een onbaatzuchtigheid om elkaar ook te helpen.

Eerst en vooral wil ik ook namens de Groenfractie daarvoor iedereen van harte bedanken: de ambtenaren, het middenveld, de leerkrachten, de welzijnswerkers, de cultuursector, de kunstenaars, de burgers die mee een Staycation organiseerden, de Brusselaars die zich gewoon aan de maatregelen hebben gehouden en op die manier ook hebben gezorgd voor elkaar. Ik begin op te sommen, maar je kunt natuurlijk nooit iedereen noemen. Het is in elk geval indrukwekkend wat er is gepresteerd. De vorige spreker heeft daar niet echt bij stilgestaan. Het is ongezien wat er is gebeurd en daarom wou ik er toch de tijd voor nemen om dat hier te doen.

Ook wat er bij de VGC is gedaan in het afgelopen jaar, is indrukwekkend. Kijk bijvoorbeeld naar het onderwijs. Eerst en vooral is het belang van onderwijs door de situatie nog eens heel duidelijk geworden. Als beleidsmakers weten we hoe belangrijk het onderwijs is om kansen te geven aan onze kinderen. Dat is evident, maar ik denk dat ook onze kinderen zelf nog eens massaal beseft hebben hoe belangrijk school voor hen is. Heel veel kinderen hadden echt heimwee naar school en hun klasgenoten. Ze waren heel blij om terug te gaan. Ik denk eerlijk gezegd dat heel veel ouders ook blij waren dat de scholen weer opengingen en beseften hoe belangrijk die zijn. De leerkrachten, de directies, het personeel in de scholen hebben het gepresteerd om vele keren met nieuwe instructies om te gaan, snel nieuwe plannen te maken en daarover met iedereen te communiceren, die weer bij te sturen en soms van nul te herbeginnen en alles opnieuw te doen. Ze hebben het elke keer gedaan en met succes. Dat is absoluut geen evidentie. Er zijn huzarenstukjes afgeleverd.

In die context is het goed dat het College inspeelt op de nieuwe situatie en dat zien we ook in de voorliggende beleidsverklaring. De VGC is uitgebreid in gesprek gegaan met de schoolteams en heeft de praktijk centraal gesteld. De vragen die ik daarover voor het bevoegde collegelid heb, zijn: wat is daar uitgekomen? Wat zijn de belangrijkste inzichten uit die dialoog met de mensen in het werkveld? Het Onderwijscentrum Brussel heeft er terecht voor gekozen om het

aanpassingsvermogen van de scholen en van de leerkrachten te ondersteunen en nog te versterken. Er wordt meer ingezet op digitaal lesgeven. Er wordt ingezet op omgaan met armoede in het onderwijs en op het communiceren met de ouders. Er wordt meer ingezet op uitrusting. Dat zijn terechte keuzes.

Met deze crisis hebben we ook gezien dat er globaal een versnelling is ingezet met nieuwe leervormen en voor ons is het ook heel positief dat de VGC daarin voluit meegaat en mee de transitie inzet. En dat ze tegelijk fundamenteel belangrijke zaken zoals leesvaardigheid toch ook centraal blijft stellen en ontwikkelen.

Een aandachtspunt waar we het in het verleden over hebben gehad bij onderwijs, is het lerarentekort. We zien hier voorzichtig goed nieuws in de beleidsverklaring waar eigenlijk wordt gezegd dat het dat het de goede kant opgaat met het tekort. Dat stemt ons heel gelukkig, maar ik zou daarover graag meer specifieke cijfers krijgen. Kan er een meer concrete toelichting gegeven worden over wat er juist ten goede veranderd is op het vlak van het lerarentekort?

We zijn natuurlijk ook heel tevreden dat ondanks de lockdown en de moeilijke periode die we achter de rug hebben, het College er toch in geslaagd is met de VGC-administratie om de scholenbouw door te zetten en om opnieuw veel scholen te openen. Die zijn ook in naam opgesomd in de beleidsverklaring. Kan het collegelid de cijfers nog eens in herinnering brengen? Hoeveel nieuwe plaatsen zijn er opengegaan in september?

Dat was het onderdeel Onderwijs, maar ook in het onderdeel Opgroeien in Brussel zijn er indrukwekkende prestaties geleverd. Ik denk aan de speelpleinen. Alleen al het feit dat die gewoon zijn opengebleven en de werking is kunnen doorgaan, dat die heel veel kinderen hebben kunnen opvangen in de zomer, is zonder meer knap werk. De Groen-fractie is natuurlijk opgetogen dat de speelpleinwerking verder zal uitbreiden. We lezen dat er gekeken wordt naar gemeenten zoals Sint-Gillis, Elsene en Sint-Agatha-Berchem en dat er bewust gekozen wordt voor kleinere groepen. Als het mogelijk is, zou ik daarover graag wat meer uitleg krijgen. Het klinkt in elk geval zeer goed, maar wat houdt dit precies in: de kleinere groepen die voortaan in de speelpleinwerking gehanteerd zullen worden.

Dan zijn er natuurlijk nog de crèches. Ook daar wordt er terecht gekozen om in te zetten op meer capaciteit. Mijn vraag is aan het collegelid bevoegd voor Welzijn. Welke aantallen zullen er beoogd worden. Kunt u dat al zeggen? Wanneer wordt de nieuwe cartografie verwacht? Gaan we die dan hanteren om te zien waar de capaciteit vooral moet uitgebreid worden.

Ik wil ook nog stilstaan bij het onderdeel Sociaal welzijn. Het is evident dat eenzaamheid een ongelooflijk pijnpunt was in de afgelopen periode. Nog nadrukkelijker komt het naar voren in deze beleidsverklaring. Dat is terecht. Het is een rode draad. Het is goed dat de VGC dat onderkent en daarin haar rol speelt door bijvoorbeeld expertise in te zetten - denk aan Odisee dat in dialoog zal gaan over eenzaamheid- en ook door bijvoorbeeld te helpen om de werking van organisaties in het middenveld coronaproof te laten doorgaan zodat de mensen elkaar

kunnen blijven ontmoeten. Dat is opnieuw een goede keuze. De verenigingen in het middenveld zorgen voor ontmoetingen, de beste remedie tegen eenzaamheid. Gewoon faciliteren dat het kan doorgaan in alle veiligheid is natuurlijk uitstekend.

Er komt ook een nieuw plan Lokaal sociaal beleid en een Kinderarmoedeplan. We juichen dat natuurlijk toe. We zijn benieuwd wanneer die plannen er zullen komen en welk budget daarbij hoort. Misschien kan er daarover al wat meer gezegd worden.

Er is ook een nieuw project TEJO waar we heel blij mee zijn. De drempel naar de hulpverlening wordt verkleind. Als je ziet dat 4 op 10 jongeren in Brussel soms met psychische problemen kampen, dan moet je inderdaad iets doen. We zijn dan ook tevreden dat het College daarmee aan de slag gaat. Als het kan, willen we wel iets meer vernemen over wat het project juist inhoudt.

We zijn ook heel blij met de verhoogde aandacht voor cultuursensitiviteit in de zorg. Dat is iets heel belangrijk voor Groen. We hebben het daar in het verleden al over gehad. Het gaat erom dat Brussel gewoon zeer divers is en dat die diversiteit specifieke uitdagingen in de zorg stelt. Cultuursensitiviteit helpt om de daadkracht en de effectiviteit van de zorg te verhogen, om die beter te doen aansluiten op de behoeften van mensen. Soms gaat het om eenvoudige dingen zoals de verstaanbaarheid van elkaar. Dat is een uitstekende keuze. Ook het inzetten op het omgaan met intrafamiliaal geweld, dat helaas sterk is gestegen in de afgelopen periode, is natuurlijk snel inspelen op de situatie opnieuw een terechte keuze.

Voor Cultuur, Jeugd en Sport hebben we ook indrukwekkende dingen gezien. Zo waren de gemeenschapscentra meer dan ooit een echte draaischijf van het gemeenschapsleven van Brusselaars. De bibliotheken hebben alles in het werk gesteld om snel en coronaproof opnieuw open te gaan voor de Brusselaars. Ook hier hebben we veelbelovende vooruitzichten, met bijvoorbeeld het vervolg op Staycation BXL. Dat klinkt als een gediversifieerd aanbod van feest- en fuifmogelijkheden. Er is *responsible clubbing* bijvoorbeeld met coronaproof dance boxen. Dat klinkt heel interessant. Mijn collega Lotte Stoops zal straks in de tweede ronde verder ingaan op Cultuur, Jeugd en Sport.

Voor ik afsluit, collega's, wil ik nog even stilstaan bij de toekomstperspectieven voor de Raad en waaraan het College samenwerkt met de Brusselaars, namelijk Stadspiratie. Dat is een uniek project van inspraak en participatie. Het klassieke beleid is om vanuit het College een meerjarenplan te maken. Nu zegt het College: we willen graag de ideeën van burgers en organisaties krijgen, daarmee aan de slag gaan en die opnemen. En dat is gebeurd. Ondanks de moeilijke situatie zijn er toch 1.130 ideeën van burgers en organisaties binnengekomen. Ik denk dat je dan wel kunt spreken van een onverdeeld succes.

Groen kan zich helemaal vinden in deze vorm van beleidsontwikkeling. Het beleid staat dicht bij de Brusselaar, het is voor en door de Brusselaar. Volgens ons zal dit leiden tot een beter beleid, tot innovatie en meer betrokkenheid van de Brusselaar.

Ik wil toch even stilstaan bij de kritische bedenkingen van de vorige spreker. Er werd aangeklaagd dat deze situatie niet goed is. Ik denk dat het belangrijk is om erop te wijzen dat er wel degelijk een bestuursakkoord is, die de 5 jaren van de regeerperiode dekt. Er worden jaarlijks gewone en buitengewone begrotingen tijdig ingediend en goedgekeurd. Dit College doet minstens wat de andere bestuursniveaus doen. Bovendien doet men dit goed, zelfs beter indien men kijkt naar de timing en stiptheid waarmee dit gebeurt, of de snelheid waarmee wordt ingespeeld op nieuwe situaties. Dit College behoort bij de besten in de klas. Wat men er bovenop legt is een gedurfde keuze. Men gaat niet zomaar het plan gedurende 5 jaren uitvoeren, zoals in het verleden gebeurde, maar men gaat in dialoog met de Brusselaar. Het College bevraagt de Brusselaars en past de plannen daarop aan. Wat nieuw is, is dat de Brusselaar meer inspraak krijgt. Om dat mogelijk te maken moest er toestemming worden gevraagd om even buiten de lijntjes te kleuren van de regels van de VGC en daardoor mogelijk maken dat er nog geen meerjarenbeleidsplan zou worden voorgelegd. Die afwijking werd gevraagd, en deze werd door de Raad van de VGC goedgekeurd. Wat betreft het reglement is alles dus in orde. Het is vooral een vorm van respect tegenover de Brusselaars die om hun mening worden gevraagd. Het zou echt botsen indien we ons meerjarenplan al hadden gemaakt, ongeacht hun mening.

De keuzes die werden gemaakt zijn goed en enthousiasmerend. Ze zullen goed worden uitgevoerd. Ik ben, net zoals de vorige spreker, benieuwd naar de resultaten. Ik kijk eveneens uit naar meer details. Wanneer wordt dit voorgesteld aan de Raad?

De VGC heeft indrukwekkend werk geleverd. Daarbij denk ik aan mensen op alle niveaus: het uitvoerende niveau, de organisaties op het terrein, het middenveld, de medewerkers van de administratie, de kabinetten en het College. Zij hebben een ongelooflijke veerkracht en daadkracht getoond. De VGC bleek dankzij haar kleine schaal wendbaar te zijn. In de afgelopen periode hebben we gezien dat de Brusselaars echt een warm hart hebben voor elkaar. De VGC heeft daar voluit op ingespeeld en maakt daar met haar hele werking integraal deel van uit. De Covidcrisis heeft veel leed veroorzaakt, maar heeft ons ook dichter bij elkaar gebracht. De VGC speelde daarin een verbindende rol en heeft geholpen om samen met de Brusselaars de goede kant op te gaan. Het zal de collega's niet verrassen dat Groen deze beleidsverklaring voluit wil steunen.

De heer Dominiek Lootens-Stael (Vlaams Belang): De beleidsverklaring van het College opent met de belangrijkste bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap en de VGC, met name Onderwijs. Dit is terecht. Het is eveneens terecht dat men eerst spreekt over de leerkrachten. Er wordt kort gesproken over de Ronde van Brussel, die collegelid Sven Gatz heeft opgestart. Hiermee wordt al even een interpellatie aangehaald die ik indiende en die binnenkort aan bod zal komen.

Er wordt gesteld dat er wordt gezocht naar gemotiveerde leerkrachten. Er zijn enkele acties om meer leerkrachten, ook vanuit Brussel, aan te trekken. Dat is uiteraard aan te moedigen, maar het gebruik van de Franstalige afkorting voor Brussel, 'BXL', waar het volgens internationale standaarden 'BRU' zou moeten zijn, is bedroevend en symptomatisch voor de zelfontkenning van het echte Brussel zoals het zou moeten zijn. Dat is namelijk tweetalig en openstaand voor alle talen. Het overnemen van de Franstalige symboliek is eigenlijk kortzichtig. Ik denk niet dat het collegelid daarmee goede punten scoort.

Nieuwe leerkrachten zoeken en versterken is één ding, over het gemotiveerd houden van de huidige leerkrachten lees ik bitter weinig. Uit contacten met het werkveld blijkt dat blijvende moeilijkheden, niet gecorrigeerd door het beleid, ervoor zorgen dat gemotiveerde mensen in een ijtempo hun motivatie verliezen. Zij trekken dan weg uit Brussel en het Nederlandstalig onderwijs. Nochtans hebben we juist die ervaren leerkrachten meer dan nodig. Het enige wat zij vragen is waardering en een aantal praktische tegemoetkomingen. Daarvoor kan het College een spreekbuis van de leerkrachten zijn tegenover de Vlaamse minister van Onderwijs. Uw beleid vertoont daar naar mijn mening een grote leemte.

Het is goed dat het OCB zich aanpast aan nieuwe vragen van schoolteams en scholen. Een helpdesk en snelle toegang bij vragen zijn positieve signalen. Ik twijfel er echter aan of leerkrachten behoefte hebben aan pedagogisch of didactisch vernieuwende initiatieven wanneer die van boven zijn opgelegd en niet vanuit de basis groeien. Opnieuw verwijst ik naar de nood aan vernieuwing die komt vanuit het werkveld zelf.

Over de digitale noden in de scholen heb ik het reeds gehad en wil ik het binnenkort opnieuw hebben. Ik vind het vreemd dat de digitale noden pas verder in kaart worden gebracht tijdens het komende trimester. Waarom gebeurde dat niet eerder?

Het leesbeleid verder ontwikkelen en ondersteunen is een goede zaak. De bibliotheken daarbij betrekken is een open deur intrappen, maar prima!

Aandacht voor ons gewest als studentenstad en aandacht voor de studenten zelf is, zoals ik vorig jaar al aangaf, een gevulde leemte. Hoewel zich door de omstandigheden tijdens coronatijden toch een aantal nieuwe uitdagingen stellen. Het isolement van studenten kan in een stad als Brussel immers nog groter zijn dan in andere studentensteden in Vlaanderen. Onze hogescholen en universiteiten liggen zeer verspreid in de stad.

Ongekwalficeerd schoolverlaten is een belangrijk thema dat eigenlijk nog onvoldoende aandacht krijgt en waar misschien eens dieper naar moet worden gekeken. Zijn alle leerlingen en ouders wel voldoende gemotiveerd? Zijn signalen niet eerder op te pikken? Is het opportuun dure en schaarse plaatsen in ons Vlaams onderwijs bezet te houden voor niet gemotiveerde leerlingen, terwijl zoveel anderen geen kans krijgen? Het klinkt hard, maar een plaats in ons onderwijs is schaars. Daar moeten we dus weloverwogen mee omspringen. Jonge mensen die afhaken kunnen we ons niet veroorloven! Er moet volgens mij ook worden gekeken naar de juiste instroom. Gaan leerlingen wel naar het juiste onderwijstype? Gaan er niet te veel naar het ASO, terwijl ze eigenlijk eerder in het TSO of BSO een plaats zouden moeten vinden? Daarover moeten we ons beraden.

Het College wil een goede schoolinfrastructuur voor meer leerlingen. Op zich kan niemand daar iets op tegen hebben. Net als in andere grote Vlaamse steden leidt echter de bevolkingsexplosie, die het gevolg is van een sterke en haast onbeperkte immigratie, tot steeds grotere noden. Het is dweilen met de kraan open. Hier komt nog bij dat de Franse Gemeenschap aan de grond zit en niet in staat is haar deel van de job te doen, laat staan op een kwaliteitsvolle manier. Pleit ik dan voor een bouwstop? Neen. We moeten er vooral voor zorgen dat, wie bewust en gemotiveerd voor het Vlaamse onderwijs kiest en een doorleefde band heeft met de Vlaamse Gemeenschap, zijn kinderen in de eigen wijk naar een Vlaamse school kan sturen. Daarvoor moeten er betere en meer diepgaande analyses worden gemaakt om te weten waar de noden het grootst zijn. Kort op de bal spelen en daarover een visie ontwikkelen is belangrijk. Lokale

overheden en de Vlaamse schepenen hebben daarin een belangrijke taak te vervullen. Zij kunnen de vinger aan de pols houden. We hebben het afgelopen jaar genoeg voorbeelden gezien van beloftes die na de verkiezingen worden gebroken. Het College zoekt vaak naar ad-hocoplossingen, maar er moet ook een langetermijnbeleid worden ontwikkeld.

Het voorrangbeleid voor Nederlandstalige kinderen, of kinderen waarvoor het Nederlands één van de huistalen is, moet nog steeds sterker! Daar is geen ontkomen aan. Wat de versterking van de kennis en het gebruik van het Nederlands in de brede schoolomgeving betreft, lees ik weinig in deze beleidsnota. Ik vind dat jammer, maar het komt niet als een verrassing.

Ik lees over onderwijs verder dat de VGC de communicatie over het onderwijsveld bijstuurt, een thema waarover ik het afgelopen zittingsjaar vaak heb gesproken. De school communiceert in eerste lijn, maar ons onderwijs in Brussel moet sterker communicatief naar buiten en naar voor treden. Ik hoop dat de opgesomde voornemens effectief en efficiënt worden waargemaakt.

Wat betreft de speelpleinen, Brede School en kinderdagverblijven, lees ik dat er aandacht komt voor een betere uitbouw. Net als voor scholen zou er via moderne middelen onderzoek moeten zijn naar behoeften op dat vlak bij de ruime Nederlandstalige gemeenschap, zodat dit aanbod aanvullend en versterkend kan zijn. Ouders die het Nederlands als thuistaal gebruiken, volledig of gemengd, zouden een volledig aanbod moeten kunnen krijgen voor hun kinderen. Het is zoals een puzzel. Onze mensen uit de Vlaamse gemeenschap in Brussel - en dat mag voor mij gerust zeer ruim worden opgevat, zolang de drempel van de inclusie niet te laag wordt gelegd - hebben alle stukjes van de puzzel nodig om hem te kunnen leggen. Indien zij nergens een aanbod voor hun gezin kunnen vinden, dichtbij of bereikbaar vanuit hun wijk en combineerbaar met hun werk, dan verlaten zij soms de stad. Ik ken genoeg voorbeelden van mensen die de stad verlieten omdat zij geen gepast aanbod voor hun kinderen vonden. In plaats van in te staan voor de primaire doelgroep probeert men fragmentarisch iets te doen. Dat kan wanneer de primaire doelstellingen zijn bereikt. Dat kan echter niet wanneer mensen tegen te veel hindernissen aanlopen om leden van hun gezin in het Nederlands te laten opgroeien.

Dat gemeenschapscentra en bibliotheken, net zoals de infrastructuur rond Brede Scholen, ankerpunten zouden moeten zijn, is duidelijk. Daar hebben we al genoeg op gehamerd. Misschien was ik één van de eersten die het begrip ‘ankerpunt’ of ‘ankerplaats’ heeft gebruikt.

Ik herhaal mijn pleidooi van vorig jaar dat vooral de gemeenschapscentra het ankerpunt van de Vlaamse gemeenschap moeten zijn. In bepaalde gemeenten zijn ze soms jammer genoeg het laatste ankerpunt voor de Brusselse Vlamingen. Dat geldt voor meerdere gevallen. Ik vraag dus aan het College om op dat vlak meer aandacht aan de Vlaamse cultuur en de Vlaamse gemeenschap te geven, zeker in die gemeenten waar de Vlaamse gemeenschap en de Vlaamse cultuur het vandaag niet gemakkelijk hebben. Het College wil convenanten uitschrijven voor de gemeenschapscentra. Ik hoop dat men dat doet in die geest.

Ik hoop dat u dat in die geest doet en er ook een einde komt aan het gebrek aan levensbeschouwelijke diversiteit en openheid in sommige gemeenschapscentra waar een verouderde mentaliteit heerst en politieke strekkingen die tot een democratische oppositie behoren, worden geweerd. Daar kom ik in de toekomst nog op terug. Ik moet geen tekeningetje maken om te verduidelijken wat ik daarmee bedoel. Dat zal in de komende maanden en jaren vanzelf wel gebeuren.

Wat ik daarin niet lees is dat u gaat rationaliseren en eventueel grote kuis houden in de wirwar van vzw's waaraan we al zovele jaren subsidies geven. Ik heb vorig jaar naar toenmalig collegelid Annemie Neyts verwezen die destijds, en dat is lang geleden, vroeg om alle vzw's die door de VGC worden gesubsidieerd, tegen het licht te houden om te zien of ze nog beantwoorden aan de noden die vooropgesteld waren en uitvoeren waarvoor ze eigenlijk werden opgericht, en ook of ze nog naar behoren werken. Een beleidsplan is het minste dat we van vzw's die geld van ons ontvangen, kunnen vragen. Het is inderdaad nuttig dat het College een doorlichting houdt om na te gaan of de vzw's die we subsidiëren nog altijd opereren in de geest waar de VGC voor staat. Vervolgens moeten we daaruit natuurlijk de nodige conclusies trekken.

Ik lees in deze beleidsverklaring ook niets over een betere ondersteuning van jeugdverenigingen en van het Vlaamse middenveld. Ik lees niets over de Vlaams-Brusselse media die door onze instelling nochtans goed worden gesubsidieerd. Ook daar is het nuttig om alles in vraag te stellen en na te gaan in welke mate deze media de deontologische regels volgen inzake journalistieke objectiviteit. Ik hoopte dat daarover een ernstige evaluatie zou worden gehouden en nieuwe afspraken zouden worden gemaakt.

De blijvende problematiek over Covid 19 heeft ons duidelijk gemaakt, en maakt ons nog elke dag duidelijk, dat alles wat met zorg en welzijn te maken heeft veel meer op de voorgrond moet treden, ook voor de VGC. Als corona één ding heeft duidelijk gemaakt, is het dat gezondheidszorg, gezondheidspreventie en welzijn zeer belangrijk zijn en elkaar de hand moeten reiken. Daarom ben ik ietwat ontgoocheld dat het thema zorg pas als laatste in de beleidsverklaring aan bod komt, tenzij u zegt dat we het beste voor het laatste houden? Dat hoop ik dan, maar ik ben er niet gerust in, te meer omdat u uw verantwoordelijkheden binnen de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie slechts van op verre afstand volgt en de ware macht aan uw Franstalige collega delegeert. Mocht uw Franstalige collega de VGC voldoende kennen en perfect tweetalig zijn, zou ik daar nog enig begrip voor kunnen opbrengen, maar het tegendeel is waar. Ik vind dit ergerlijk. Het lijkt erop dat u slechts interesse toont voor fietspaden en niet voor zorg. Ik weet dat dit zware woorden zijn, maar u hebt dat aan uw eigen beleid te wijten. Wat er op het terrein met de ziekenhuizen gebeurt, - waar netwerken worden gevormd, de Nederlandstalige invloed volledig wordt geweerd en de VUB en de KUL worden buiten gebonjourd, spreekt boekdelen. Dat heeft een zeer grote invloed op de Nederlandstaligen van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. Maar misschien weet u dat niet want het kan u blijkbaar niet schelen. U houdt zich op dat punt in elk geval totaal op de vlakte.

Uit de lezing van het deel zorg van deze beleidsverklaring blijkt inderdaad dat deze materie niet bijzonder ernstig wordt genomen. Buiten de aandacht voor de eerstelijnszorg zone Brussel, 3 lijntjes aandacht voor het personeelstekort bij de zorgverleners en weliswaar nog een paar goede initiatieven op het vlak van psychologische zorg en ondersteuning blijft het thema zorg en welzijn zwaar onderbelicht. Huisartsen hebben een belangrijke rol gespeeld en spelen nog steeds een belangrijke rol in de opvang van de Covid-19 pandemie. Zij vragen steun bij het uitoefenen van hun taak. Ik lees niets over de Vlaamse huisartsenwachtposten. Daar zitten we nog altijd met een gigantisch probleem. Men kan in de Brusselse wachtposten nog altijd niet behoorlijk in het Nederlands terecht. U moet dat maar eens proberen, dan zal u dat ondervinden. De VGC stimuleert of initieert geen enkel initiatief op dat gebied. Ik vond dat in deze tijden zowat een kaakslag voor de huisartsen, en vooral ook voor de mensen die huisartsen nodig hebben.

Het is een schandaal dat een grote groep Vlamingen, de senioren, in deze beleidsverklaring niet voorkomt. Collega Bianca Debaets heeft vorig jaar terecht over de 150.000 senioren in Brussel gesproken. Zij behoren misschien niet allemaal tot onze primaire doelgroep, maar een aanzienlijk deel daarvan wel. Zij behoren toch ook tot de Vlaamse Gemeenschap. De senioren zijn de grootste slachtoffergroep van de coronacrisis geweest. Ik moet u niet aan de schrijnende verhalen in de woonzorgcentra herinneren. Waar is de welzijnssteuning in de zogenaamde tweetalige Irissen? Wat wil u in de Vlaamse woonzorgcentra doen? We lezen er niets over en dat is zorgwekkend. Ik kom in een afzonderlijke vraag nog op de thuissteuning terug.

Ik zie veel te weinig over de aanpak van het sociaal isolement waarin vele Vlaams-Brusselse mensen zijn terechtgekomen, ook dikwijls en vooral senioren. Kortom, u vergeet vele van onze mensen.

Ik sluit af met een algemene bedenking. Na lezing van de tekst kan men de vraag stellen of de degenen die de Vlaamse Gemeenschap in de Vlaamse hoofdstad moet vertegenwoordigen en ondersteunen, zich niet op haar veilige eiland heeft teruggetrokken.

Sommige zaken doen we ook goed. Ik denk dan vooral aan het Nederlandstalig onderwijs dat fel afsteekt tegen het ronduit falende onderwijs van de Franse Gemeenschap dat het spoor volledig bijster is. Dat weten we al langer.

Voor het overige heeft een kritisch observator vaak de indruk dat een groot deel van het beleid bestaat uit het uitdelen van Vlaams geld, van Vlaamse middelen voor wie erin is geïnteresseerd, met de achterliggende boodschap van "alsjeblief, vind ons leuk want we geven u geld", terwijl de kwetsbare mensen, de senioren, in de kou blijven staan. Ook al staan er goede dingen in de beleidsverklaring, heel wat zaken worden niet behandeld en sommige punten blijven onderbelicht en vanuit die optiek kan ik deze beleidsverklaring niet goedkeuren.

Mevrouw Khadija Zamouri (Open Vld): Intussen is het alweer een half jaar geleden dat corona haar intrede deed en nu terug de hoogte inschiet. Onze dagdagelijkse gewoontes moesten plaats maken voor mondkmaskers, handgel, zelfisolatie en veel huisisolatie, misschien zelfs in een slecht geïsoleerd huis. Allemaal punten die boven zijn komen drijven. De VGC heeft zich op een ongezien snelle wijze weten aan te passen of moeten aanpassen aan de nieuwe situatie. En men heeft dat goed gedaan. Op zo'n korte tijd zo'n heftige crisis het hoofd bieden is geen sinecure.

Onderwijskansen voor iedereen is natuurlijk een belangrijke pijler voor ons kleine parlement. Daarin schakelt men een serieuze versnelling hoger. We zijn heel trots op alle leerkrachten, begeleiders en al wie met onderwijs te maken heeft en erin is geslaagd om afstandsonderwijs op zo'n korte termijn mogelijk te maken. Laten we eerlijk zijn. De ongelijkheden in het onderwijs zijn tijdens deze pandemie nog meer bloot komen te liggen. Niet iedereen is immers in het bezit van een laptop met wifi verbinding. Het was echt op heel korte termijn zoeken naar een oplossing om al onze leerlingen mee te krijgen en zodoende de leerachterstand zoveel mogelijk in te perken.

Vanuit dit College werden in allerijl en in samenwerking met Digital for youth een duizendtal refurbished laptops ter beschikking gesteld van al onze scholen. Ik dank het collegelid samen met de andere collegeleden die zich daarvoor hebben ingezet. We mogen daar zeer fier over

zijn. Onze scholen moesten bovendien op een performante IT-structuur rekenen en informatie krijgen om daar snel op in te kunnen spelen. Niet iedereen was daar klaar voor.

We kijken met veel interesse uit naar de verdere investeringen die het College op dit domein plant want we zullen ze nodig hebben, niet alleen om nieuwe crisissen op te vangen maar ook om het onderwijs van de toekomst tegemoet te treden. We moeten immers lessen trekken uit wat ons is overkomen. De beleidsverklaring klinkt op dit vlak zeer veelbelovend, in tegenstelling tot wat andere collega's beweerden. Er worden heel wat interessante nieuwe paden bewandeld en nieuwigheden voorgesteld. Bijvoorbeeld in de strijd tegen schoolverlaters. Scholen trokken aan de alarmbel uit vrees dat een deel van hun leerlingen omwille van hun thuissituatie niet meer naar school zouden komen. Met een slabakkende economie zouden schoolverlaters de eerste slachtoffers worden van deze gezondheidscrisis en in een vicieuze cirkel terecht komen. De collegevoorzitter zei het daarnet nog. Het is cruciaal dat tieners op tijd de juiste keuze treffen en daar moet nog meer worden op ingezet. De vorige collegevoorzitter had al een initiatief genomen met de tienerschool om aan dat probleem gedeeltelijk tegemoet te komen, maar hier wordt nog extra aandacht besteed aan het feit dat vroegtijdig de juiste keuze maken van essentieel belang is om de tiener te ondersteunen en vroegtijdige schooluitval op een positieve manier tegen te gaan. Abrusco willen hun aanbod ook naar het basisonderwijs uitbreiden. Dat is een zeer goed idee is want investeren in het kleuter- en basisonderwijs is als het kweken van een plant vanaf het prille zaadje. Als we niet van bij de aanvang het zaadje water geven en ondersteunen, groeit het niet goed. Schoolmoeheid moeten we niet op het einde aanpakken als het al bijna te laat is, maar vanaf het begin.

We zijn dus blij met die aandacht. Er is natuurlijk een verschil tussen schoolmoeheid en leermoeheid. In het eerste geval moeten we snel ingrijpen, maar in het tweede moeten we alternatieve leerwegen aanbieden om onze leerlingen gemotiveerd te houden. Niet iedereen is voor de schoolbanken gemaakt. Dat is de realiteit. In een maatschappij leven nu eenmaal heel verschillende mensen en dat is maar goed ook. Een van deze leerwegen is het duaal leren. Ik lees er niet heel veel over, maar ik wil graag weten hoe sterk de banden met instellingen die dat duaal leren mee begeleiden, zullen zijn. Ik heb daar al verscheidene vragen over gesteld en het is een dossier dat ik blijf volgen omdat ik geloof dat het de juiste weg is om heel wat leerlingen op te vangen vooraleer ze definitief forfait geven.

In tegenstelling tot anderen vind ik dat de collegevoorzitter duidelijk heeft aangegeven dat het Onderwijscentrum Brussel zijnstromers begeleidt. De taalvakken van de lerarenopleiding en in de scholen worden versterkt. We werken aan de daadkrachtige en drietalige leerkracht van de toekomst.

Ik was ook aangenaam verrast over de 3 nieuwe online platforms, vooral over 'Communiceren met Ouders'. Communiceren met ouders die goed om kunnen gaan met digitale hulpmiddelen, is gemakkelijk, maar hoe zorgen we ervoor dat alle ouders de schoolloopbaan en het onderwijs van hun kinderen mee kunnen opvolgen?

Brussel is inderdaad een studentenstad. Ik verheug me erop dat we blijven werken aan een creatieve stad. De lijst scholen die gebouwd zijn, gebouwd worden en nog gebouwd moeten worden, is indrukwekkend. De sigarettenfabriek Saint-Michel is omgetoverd tot een school van de toekomst, met veel plaatsen op verhoging en mooie lokalen waar leerlingen trots in

rondlopen. De speelplaats van het Imelda-Instituut was eerst niet groter dan mijn woonkamer, maar nu kunnen de leerlingen eindelijk les volgen in een aangenaam lokaal.

Het is fijn om te horen dat het College verder inzet op de speelpleinwerking en dat er aandacht is voor drukkeren gemeenten. Daarvoor wordt op kleinere schaal bestudeerd hoe we jongeren kunnen opvangen. Het is goed nieuws dat er expliciet gewerkt wordt aan een vereenvoudigde inschrijvingsprocedure. Kunnen ouders hun kinderen ook van dag tot dag inschrijven? Veel kansarme ouders zijn dikwijls te laat omdat ze niet de reflex hebben om hun kinderen op voorhand in te schrijven. Dan komen ze aankloppen of ze hun kinderen niet gauw toch nog kunnen inschrijven, zonder dat daarvoor een hoop administratie geregeld moet worden. Is dat mogelijk?

De collegevoorzitter heeft de cartografie van de kinderdagverblijven besproken. Er komt een extra crèche in Sint-Gillis. Ik verwelkom de kleinschalige aanpak. Er wordt gekeken waar de nood het hoogst is, zodat de capaciteit beetje bij beetje uitgebreid kan worden. Dat is gelukt voor de scholen. Soms zijn mastodonten van scholen nodig, maar soms volstaat het om de capaciteit op verschillende locaties met een aantal plaatsen uit te breiden.

Ik juich toe dat er veel aandacht naar cultuur gaat, en dan vooral naar de combinatie van cultuur en onderwijs. Onderwijs zonder cultuur is niets. Cultuur is het cement dat de zeden verzacht. De collegevoorzitter sprak over ‘creatieve ruimten’. Hoe moet ik me dat voorstellen? Komen er kunstenaars op school?

Het College trekt lessen uit de coronaperiode. De beleidsverklaring heeft oog voor de zwakkeren in de samenleving. Het College neemt zich voor om meer buitenruimte te scheppen voor wie dat nodig heeft. Mijn hart brak toen ik hoorde dat er mensen opgesloten zaten in een appartementje dat ze in volle lockdown niet mochten verlaten. Zoiets mag nooit meer gebeuren. Wat was ik toen blij met mijn tuintje! Ik verheug me dat de gemeenschapscentra hierbij worden betrokken. Die nieuwe dynamiek is vanzelfsprekend ook digitaal van aard.

Wat het armoedeplan betreft, dring ik aan op de noodzaak om de doelgroep zelf aan te spreken en te vragen wat de behoeften zijn. Het volstaat niet om te wachten tot mensen zich inschrijven op een site. Als mensen niet participeren, moeten we beseffen dat er een belangrijke doelgroep ontbreekt en dat de VGC daar zelf naar op zoek moet gaan. Open Vld hecht er veel belang aan dat iedereen betrokken is.

Het klinkt misschien bizar dat bibliotheken zich specialiseren. Als schepen heb ik meegemaakt dat de bibliotheek van Sint-Jans-Molenbeek zich specialiseerde tot een hub voor Poolse literatuur of multimedia. In Sint-Joost-ten-Node kun je terecht voor Arabisch en Turks. Het is de bedoeling om de bibliotheken te specialiseren in de thuistalen van verschillende bevolkingsgroepen die ons Brussel mee vormgeven.

Ik juich toe dat het verenigingsleven transversaal wordt aangepakt, dat er plekken worden gecreëerd voor kunstenaars en voor sportinitiatieven. Op die plekken kan alles mooi door elkaar vloeien. Er wordt bestudeerd hoe het burgerparticipatie het inclusieve beleid kan vormgeven.

De reguliere digitale hulpverlening wordt verankerd. Dat is goed, maar het belangrijkste is de toegang tot die werking. De collegevoorzitter opperde om het aanbod van de CAW's te diversifiëren. Wat wordt daarmee bedoeld? Wie nood heeft aan psychologische begeleiding of

aan een gesprek over zijn gezondheid, wil dat gesprek meestal face to face voeren. Iedereen heeft wel WhatsApp, maar verder vormen digitale hulpmiddelen een grote horde. We moeten hier sterk op inzetten, niet alleen voor een mogelijke volgende lockdown maar in het algemeen: er is een grote groep kansarme mensen. Als we willen dat iedereen mee is en dat we niet telkens brandjes moeten blussen, dan moet de communicatie gewoonweg beter, al is de VGC nu al zeer goed bezig.

Vier op de 10 Brusselaars worstelen met psychologische problemen of depressies. Daar krijg ik koude rillingen van. De VGC heeft besloten om op de burgers af te stappen. Zo kunnen we veel sneller uitmaken wie hulp nodig heeft. De hulpbehoevenden krijgen sneller toegang tot begeleiding, zodat het weer gezonde Brusselaars worden op wie we trots zijn. Het TEJO-project is lovenswaardig. Ook huiselijk geweld moeten we sneller opsporen. Sneller begeleiden is mogelijk als de mensen dicht bij elkaar staan en niet alleen rekenen op overheidsinitiatieven maar elkaar ook onderling voorthelpen.

Open Vld wenst de collegeleden succes met het uitvoeren van de mooie beleidsverklaring die nu voorligt.

Mevrouw Bianca Debaets (CD&V): Het is geen evident jaar geweest. De coronacrisis heeft veel vragen doen rijzen. Hoe leven we met elkaar samen? Hoe organiseren we onze samenleving? Misschien ook wel: hoe doen we aan politiek? Op alle niveaus moeten we daar eens goed over nadenken, maar dat is voer voor een ander debat.

Maandenlang hebben we terecht geapplaudiseerd voor de zorgverleners en voor de Brusselaars, voor hun toewijding en veerkracht. Maar welke veerkracht heeft het College?

Om vooruit te blikken is het vaak ook interessant even achterom te kijken. Zoals een aantal collega's al helder hebben aangestipt, bleef de beleidsverklaring van vorig jaar vooral aan de oppervlakte. Ze was afwachtend en blonk uit in vaagheid, maar een nieuw College heeft nu eenmaal wat tijd nodig.

Helaas is het dit jaar niet anders. Zolang we geen zicht hebben op de begrotingsoefening voor 2021 en het Strategisch Meerjarenplan, blijft de verklaring even vaag. De beleidsverklaring voor 2020-2021 is ook niet het transversale document dat ik verwacht had. Ik heb mijn eerste stappen in de politiek gezet op het kabinet van Jos Chabert, tijdens de beginjaren van de VGC. Wat nu voorligt, doet me aan die periode denken: ieder schrijft zijn eigen stuk. Samenhang ontbreekt.

Hoewel er wel contacten gelegd worden met het nieuwe verenigingsleven, wil het College geen sterke samenwerking uitbouwen met het traditionele middenveld. Waarom niet?

Ik sta optimistisch in het leven en wil positief blijven. Ik kan gerust toegeven dat deze beleidsverklaring ook goede elementen bevat, die ik zal steunen en waarvan ik er een paar wil bespreken.

De strijd die het College wil aangaan tegen onbetaalde schoolfacturen, vind ik zeer belangrijk.

Ik vind het echt belangrijk dat de VGC de strijd tegen onbetaalde schoolfacturen aanbindt. Ook collega Guy Vanhengel was daar zeer gevoelig voor. De school is vaak een sociale lift voor

veel kinderen. Mits een goed schoolparcours, en met een goede omkadering, kan je grote stappen zetten op de sociale ladder, wat ook je achtergrond is. Kansarmoede, en onbetaalde schoolfacturen, zijn daar echter vaak een remmende factor. Daar applaudissee ik dus zeker voor.

Ook ben ik tevreden over de campagne om meer leerkrachten voor het Nederlandstalig onderwijs aan te trekken. Ik vraag me echter wel af hoe ver het staat met de uitwisseling van leerkrachten. Dit werd tot driemaal toe opgenomen in het beleidsakkoord, maar opnieuw zie ik hier nergens een spoor van. Graag wat verduidelijking hierover.

In het kader van de Ronde van Brussel is er uitgebreid gepolst naar de feedback van de schoolteams. Welke echo's hieruit wilt u meenemen in uw beleid?

De passages rond de digitale noden en geletterdheid stemmen mij gunstig. Maar hoe worden zij afgestemd met de initiatieven van de Vlaamse Regering. Welke afspraken zijn hierrond al gemaakt?

Ik ga ook graag even in op de Brede Scholen. Terecht prijst de beleidsverklaring hun meerwaarde voor alle betrokkenen. Ik sta daar helemaal achter. Vorig jaar werd er een hervorming beloofd, die zou aanvatten met een task force; dit jaar is er sprake van een transitietraject. Waar bevindt zich dat hervormingsproces eigenlijk, want het College heeft in juni de overeenkomsten nog met een jaar verlengd? Dat is wat tegenstrijdig. Een hervorming zit er dus niet meteen aan te komen, vrees ik.

Ik kijk daarnaast uit naar de cartografie die in ontwikkeling is en die nog aangevat was door het vorige College. Wanneer verwacht het College die? Maar tussen de regels lees ik dat het College een voorafname doet op de studie door de gemeentes Elsene, Sint-Gillis en Vorst uitdrukkelijk te vernoemen, terwijl het met name in Vorst al een tijdje angstvallig stil is rond de plannen voor de gemeentelijke kinderdagverblijven. Gezien deze expliciete vermelding en keuze ben ik zeer benieuwd of u deze voorafname wat uitgebreider kan toelichten.

Ook moet ik als voormalig bevoegd collegelid die 1.000 plaatsen heeft gecreëerd in de laatste legislatuur, toch enigszins wrang vaststellen dat het College het voorbije jaar nog maar één uitbreiding heeft goedgekeurd. Jullie kunnen zeggen dat er nog 4 jaar resten, maar ik zou jullie toch willen aanmoedigen om een tandje bij te steken.

Daarnaast ben ik zeer blij dat de VGC verder inzet op keuzes die gemaakt werden toen ik deel uitmaakte van het beleid. Ik startte samen met Odisee het project om eenzaamheid in de stad bespreekbaar te maken en aan te pakken. Dit blijft meer dan ooit een van de ziektes van onze tijd. In een recente tv-uitzending was te zien dat eenzaamheid in alle lagen van de bevolking bestaat, maar ook in alle leeftijdsgroepen.

Ik heb al veel positieve dingen vermeld, en ik meen dat ook, ik doe het zeker niet alleen voor de vorm. Wat er mij echt van het hart moet, is de belabberde aandacht voor sport in deze beleidsverklaring: slechts twee regeltjes... Heeft het College echt niet meer ambitie in dit domein? Sport kreeg in de vorige beleidsverklaring nog een bescheiden alinea, 5 zinnestjes op 20 pagina's. Uit de tekst 2020-2021, net als uit de begrotingsaanpassing, blijkt dat de ambitie omtrent de bevoegdheid sport steeds bescheidener te worden. De sportieve Brusselaar komt er steeds minder goed vanaf.

Er wordt in de loop van 2021 werk gemaakt van nieuwe convenanten tussen de 22 gemeenschapscentra en de VGC, waarin duidelijke afspraken, ruimte voor inhoudelijk initiatief en goed bestuur centraal staan. Op een van de laatste vergaderingen van het College werd beslist alle convenanten met een jaar te verlengen. Kan u toelichten wanneer er per bevoegdheid nieuwe beheersovereenkomsten ingepland zijn?

Ik lees ook dat de strijd tegen armoede verder wordt opgevoerd. Ik kan daar alleen mee instemmen. Er is een nieuw kinderarmoedeplan in ontwikkeling en dit sluit mooi aan bij de strijd tegen onbetaalde schoolfacturen. In Vlaanderen groeit 1 kind op 10 op in armoede, in Brussel is dat bijna 1 op de 3. Iedereen kent deze cijfers, helaas, maar al te goed. Ik hoop dat er een straf, ambitieus en doeltreffend actieplan komt.

Een opmerkelijke passage gaat over digitale hulpverlening, die niet goed liep bij “sommigen”, zoals er geschreven staat. Kan u deze passage en de plannen hieromtrent toelichten?

Het Kenniscentrum Welzijn Wonen Zorg analyseert de noden en het bestaand aanbod voor personen met een handicap. Dat is een terecht aandachtspunt. Wanneer verwacht u deze?

Het aanbod van gratis psychologische ondersteuning voor zorgprofessionals is verder nog een lovenswaardig initiatief van het College. Indertijd hebben we een project opgestart rond veerkracht. De zorgverleners geven het beste van zichzelf voor anderen, maar wie zorgt er voor hen? Het is goed dat u daar verder op bouwt.

Tot slot vind ik het logisch dat er gekeken wordt naar de problematiek van het intrafamiliale geweld. Het is goed dat daar op elk beleidsniveau naar gekeken wordt.

Ten slotte nog 2 zaken die het College niet vermeldt. Ik lees zeer weinig tot niets over de werking en de structuur van de VGC zelf: hervormingen, nieuwe aanstellingen, personeelskader, het diversiteitsplan... Wat zijn jullie hiermee van plan? Blijkbaar niet veel, want er wordt niet over gesproken. In het Beleidsakkoord werd nog trots vermeld dat er zou gewerkt worden met tevredenheidsmetingen bij het personeel en bij gebruikers. Is dat al opgestart? Er moet dringend een evaluatie komen, want zij zijn de motor en de brandstof van de VGC. Heeft dat al geleid tot wijzigingen? Ik ben hierover niet veel wijzer geworden.

Hoe staat het met de kennis van het Nederlands in de zorg? Ik hoor dat veel Nederlandstalige Brusselaars niet in hun taal terecht kunnen bij een tandarts, psycholoog, kinesist... Dat kan niet. U weet dat ik geen vendelzwaaijer ben, ik voel me een tweetalige Brusselaar. Maar op kwetsbare momenten in je leven, wanneer je zorg nodig hebt, heb je het recht op zorg in je eigen taal. Welke initiatieven neemt het College hier? Of is dat geen prioriteit voor het College? Ik begin het meer en meer te geloven. Graag ook hierover enige verduidelijking.

Het jaar verliep niet zoals verwacht, daarom kijk ik vandaag liefst niet te veel achterom en wel vooruit, laten we de krachten bundelen. Er staan veel goede zaken in deze beleidsverklaring, maar ik mis er ook wel enkele belangrijke. We staan voor enorme uitdagingen, maar mijn bekommernis blijft: zit er dadendrang en veerkracht in het VGC-College? Ik heb het niet gelezen. Het is aan jullie om het alsnog te bewijzen.

Mevrouw Els Rochette (one.brussels-sp.a): Het wordt goed gezegd in de inleiding van de beleidsverklaring: we hadden ons 2020 anders voorgesteld. We spreken over een van de grootste crisissen sinds de Tweede Wereldoorlog, althans bij ons.

Al kennen we het virus al beter, we varen nog deels blind. De ware effecten van het virus en van de maatregelen om het virus tegen te houden, kennen we nog niet. Belanden we in een lange recessie of is onze economie veerkrachtiger dan we denken? We kunnen het laatste hopen, maar nu al is de ellende in de vorm van faillissementen en jobverlies immens.

Hoe zal de coronacrisis ons sociale gedrag veranderen: wordt deze periode een uitzondering of zullen we voor altijd meer afstand houden? Kan deze crisis een eyeopener zijn voor solide contracten en dus een beter vangnet voor veel “flexiwerkers”, bijvoorbeeld in de cultuursector? Hoe willen senioren hun leven inrichten? Is het model van het rusthuis nog van deze nieuwe tijd en hoe kunnen we banden smeden tegen eenzaamheid?

Zal corona ons onderwijs definitief in het digitale tijdperk katapulteren? En wat dan met jongeren die het geld niet hebben voor een laptop of de plaats niet hebben om geconcentreerd te werken?

De coronacrisis zet bestaande ongelijkheden op scherp. De snel toenemende voedselarmoede is daar een van de meest tastbare bewijzen van. In een rijke stad als Brussel zou niemand honger mogen lijden, zeker kinderen niet.

Brussel was al een stad met sterke uitdagingen. Door de huidige crisis stapelen de noden zich snel op, en dat tegen een moeilijke budgettaire achtergrond.

Ik wens het College dan ook veel werkkraft en inspiratie. De VGC zal de wereld niet veranderen, maar ze kan wel zeer concreet de alledaagse leefwereld van veel Brusselaars beter maken. Ze kan het verschil maken door ervoor te zorgen dat zoveel mogelijk jongeren mee kunnen op school en er zich goed voelen. Dat ouderen zich kunnen blijven ontplooiën. Dat iedereen de kans krijgt om te bewegen. Dat Brusselaars Nederlands kunnen leren. Dat er ruimte gegeven wordt aan cultuur waar alle Brusselaars zich in herkennen.

Na deze beleidsverklaring heb ik er vertrouwen dat dit College verder bouwt op de sterke fundamenten van het Nederlandstalige aanbod in deze stad. Er spreekt empathie uit voor iedereen die het extra moeilijk heeft nu, maar ook een geloof in de toekomst om verder te blijven investeren in mensen en ontmoetingen.

Eerst en vooral is het natuurlijk uitkijken naar het meerjarenplan dat er nu snel zal aankomen. Vandaag vernemen we de concrete plannen voor dit jaar maar in het meerjarenplan zullen we het kunnen hebben over de duurzame strategische keuzes van dit College. Dit is inderdaad vrij laat na het begin van deze legislatuur. Maar het was natuurlijk een grondige oefening met een breed participatietraject en de afstemming op de beleids- en beheerscyclus (BBC). De VGC zit hier wat geprangd tussen de vraag om snel haar plannen te tonen en de afstemming op de beleidscyclus van met name de Vlaamse overheid. Iets om over na te denken voor de volgende legislaturen.

Ik deel het voorzichtige optimisme over het lerarentekort. Naast de nieuwe anciënniteitsregel zal de coronacrisis ook hier een effect hebben. Jobzekerheid wordt in deze onzekere tijden

belangrijker, en dat is nu net een van de troeven van het mooie beroep van leerkracht. Laten we hopen dat dit in een aantal scholen al voor meer stabiliteit kan zorgen.

De aanvangsbegeleiding van het Onderwijscentrum Brussel is zeer belangrijk. We pleiten ervoor om zeker voldoende aandacht te hebben voor diversiteit en discriminatie. De diversiteit van deze stad is soms amper te bevatten, zeker voor mensen van buiten Brussel die hier komen lesgeven. Discriminatie, van flagrant racisme tot onbewuste vooroordelen, moeten we in alle geledingen van onze maatschappij bestrijden. En dus ook in het onderwijs waar in de lerarenkamer of op de speelplaats afkomst nog steeds een reden kan zijn om kinderen uit te sluiten. Kijk maar naar de discriminerende opmerkingen tijdens opgenomen evaluaties of het recente onderzoek dat aantoonde dat mensen met een migratieachtergrond minder kansen hebben om hun kinderen in te schrijven op de school naar keuze. Dat het om een kleine minderheid gaat die discrimineert, maakt deze inspanning niet minder belangrijk. Volgende week in de Commissie voor Onderwijs en Scholenbouw gaan we hier verder op in.

Het OCB is ondertussen een uit de kluiten gewassen organisatie die scholen met raad en daad kan bijstaan. We zijn dus benieuwd naar de hervormingen die hier worden aangekondigd. Wat zijn de nieuwe vragen waarop men wil inzetten en wat houden de trajecten rond “urban education” in? Een laagdrempelige helpdesk lijkt zeer nuttig. Zal elke leerkracht daarnaar kunnen bellen of mailen en wanneer zal die operationeel zijn?

We lezen vandaag in de krant dat de coronalockdown een grote leerachterstand bij jongeren veroorzaakt heeft; er is zelfs sprake van 6 maanden. Hoe zal de VGC die achterstand mee helpen goedmaken?

Onze fractie is tevreden met de aandacht die gaat naar de IT-inhaalbeweging waartoe de coronacrisis ons dwingt. Heeft u een zicht op hoe groot de nood is die u wil lenigen? Zeer concreet: hoeveel leerlingen hebben vandaag geen laptop en wil of kan de VGC die allemaal helpen?

Hoeveel Brusselse leerlingen hebben vandaag geen laptop? Wil of kan de VGC hen allemaal helpen?

KANS en Abrusco breiden hun aanbod uit naar leerlingen in het basisonderwijs. Wil dat zeggen dat de VGC 'er snel genoeg bij wil zijn' om schooluitval tegen te gaan? In welke mate manifesteert schoolmoeheid zich al in het basisonderwijs?

Schoolfacturen zijn vaak de eerste facturen die een gezin betaalt. Als dat niet meer lukt, is er een echt probleem. We zijn tevreden dat u het probleem expliciet benoemt. one.brussels-sp.a is resoluut voor het menswaardig innen van schoolfacturen en een verbod op het inschakelen van incassobureaus. We hopen dat u dat opneemt in de uitwerking van uw aanpak tegen onbetaalde schoolfacturen.

De VGC blijft sterk investeren in nieuwe schoolgebouwen. Het gaat vooruit. Dat is voor veel Brusselse gezinnen een heel goede zaak. Een vraag die ik me daarbij stel, is op welke wijze de VGC hier samenwerkt met de Franstalige partners en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest om tot een zo goed mogelijke spreiding te komen.

Collegelid Sven Gatz, u kondigt investeringen in het deeltijds kunstonderwijs aan. Ook dat is een goede zaak. De academies zijn voor jong en oud een bron van inspiratie en ontmoeting. Tijdens de vorige regeerperiode zette u hier al sterk op in vanuit de Vlaamse Regering. Daardoor zijn ook verwachtingen ontstaan. Ik ben dan ook benieuwd naar de concrete plannen, zeker aangezien de noden zo talrijk zijn, zoals u zelf hebt laten vaststellen in het behoefteonderzoek.

We zullen niet de enigen zijn die benieuwd zijn naar het transitietraject Brede Scholen. Welke timing wilt u daarbij hanteren? Vertrekt u van een wit blad of zijn er al enkele krijtlijnen duidelijk, bijvoorbeeld over de rol van de scholen of de geografische spreiding?

Via het onderwijs en de kinderopvang kan de VGC veel kwetsbare gezinnen bereiken en helpen. Wat zijn precies de acties in het project rond de versterking van de sociale functie van de kinderopvang die u net vernoemde?

Binnen het cultuurbeleid zien we de terechte focus op de digitale omgeving, waarin we ons noodgedwongen steeds meer thuis moeten voelen. Het kan heel interessant worden als de creatieve cultuursector en het verenigingsleven ermee aan de slag gaan. Alleszins moeten er betere alternatieven denkbaar zijn voor het ‘digitale ontmoeten’ dan de snel uitgestorven *e-aperitieven*.

De *staycation*-oproep heeft goed gewerkt. Meer dan ooit dringt het besef door dat veel Brusselaars ook los van corona elk jaar noodgedwongen een staycation houden. We pleiten er daarom voor om te blijven inzetten op een inspirerend zomeraanbod dat samen met de buurt tot stand komt - ook nog volgende zomer, als het coronavirus hopelijk geen rol meer speelt.

Zoals gezegd, is eenzaamheid een van de schrijnendste bijwerkingen van deze hele coronacrisis. Zeer terecht wil het College daartegen strijden. Dat is niet evident: eenzaamheid blijft vaak verborgen, mensen zijn moeilijk te bereiken. Ik kan me voorstellen dat ook hier de digitalisering een rol kan spelen. Dat is zeker zo zolang het virus rondwaart, maar ook op langere termijn. Naast de scholieren en de vrijetijdsector zouden ook ouderen een soort digitale basisvoorziening moeten hebben. In elk geval zouden ze vorming moeten krijgen over de mogelijkheden die het internet biedt voor sociaal contact, ontspanning, vorming enzovoort. Heeft het College plannen in die richting?

Tijdens de coronacrisis waren de Brusselaars sterk gebonden aan hun buurt. Het model van ankerpunten die het College naar voren schuift, is in dat opzicht heel interessant. Nog meer moeten we de bestaande infrastructuur bekendmaken als open plekken die iedereen zich mag toe-eigenen.

De gemeenschapscentra hebben fantastisch werk geleverd tijdens de crisis en doen dat nog steeds. Van ruimte delen tot vrijwilligers enthousiasmeren, de initiatieven zijn niet te tellen. Het zou trouwens mooi zijn om daar een overzicht van te krijgen of om de *best practices* te kunnen bespreken in de bevoegde commissie.

Ik vind het ook mooi dat het College oog heeft voor de uitgaanscultuur. Want als er een sector is die nog steeds noodgedwongen totaal lam ligt, dan is het wel die van de clubs. Nochtans maakt die evengoed deel uit van de ziel van deze stad. Voor veel mensen biedt hij duidelijk ankerpunten voor ontspanning. Veel jongeren blijven nog steeds op hun honger zitten en vinden maar moeilijk.

De VGC is een actief lid van de eerstelijnszone BruZEL. Zeer terecht beklemtoont u het belang van een toegankelijke informatie die alle Brusselaars bereikt. Ook het werk van Logo past daarin. Hoe evalueert u die gedeelde inspanningen tot nu toe? Worden alle doelgroepen bereikt, ook nu in de coronacrisis? Lukt het om in meerdere talen helder te communiceren over de vaak veranderende regels? Hoe kunt u de organisaties op het terrein daarin ondersteunen?

We lezen heel graag dat de VGC de strijd tegen armoede verder opvoert. De verenigingen waarin armen het woord nemen, zijn daarvoor inderdaad de ideale partners. Mevrouw de collegevoorzitter, van u had ik graag wat meer informatie over de projecten die u wilt ondersteunen bij mensen in armoede om het sociale isolement te doorbreken en de digitale kloof te dichten. Gaat het om nieuwe initiatieven of komt er een oproep?

Het is ook uitkijken naar het kinderarmoedeplan waaraan wordt gewerkt. Het blijft immers schrijnend om te zien hoe duizenden kinderen in onze stad het slachtoffer zijn van armoede en op die manier veel minder kansen krijgen. Zij voelen zich daar ook erg ongelukkig door. Dat horen we bij volwassenen die over hun kindertijd in armoede getuigen. Het is goed dat dit de prioriteit is van de VGC. Het aantal gezinnen die een beroep moeten doen op voedselhulp, swingt de pan uit sinds corona. Ik zou heel graag de vele buurthuizen, lokale dienstencentra en sociaal-culturele en artistieke organisaties bedanken, die zich tijdens de coronacrisis opnieuw uitgevonden hebben om gezonde voedselpakketten te bezorgen aan Brusselaars met honger. Het lijkt me zeker een kans om die organisaties mee te betrekken bij het nieuwe plan Lokaal Sociaal Beleid. Zij spelen immers een belangrijke rol in het doorbreken van het sociaal isolement bij Brusselaars.

Werk vinden is voor veel Brusselaars een grote zorg. Het is positief dat er een campagne komt voor meer zorgpersoneel. Parallel met onderwijs ziet men ook dat het zorgberoep populairder wordt, door de werkzekerheid, maar zeker ook doordat zo duidelijk is geworden hoe waardevol hun bijdrage aan onze samenleving is. Merkt u in Brussel al die toenemende interesse voor zorgberoepen?

Ik dank ten slotte ook het College voor de aandacht voor het mentale welzijn van de Brusselaars. Dat heeft door deze crisis maar al te vaak een serieuze knauw gekregen. Zorgprofessionals krijgen extra begeleiding en er wordt gewerkt aan een extra aanbod voor scholen. Hopelijk kunnen die extra inspanningen duurzaam verankerd worden. Dat een goede werking als TEJO nu ook in Brussel jongeren zal kunnen bijstaan, is alvast heel hoopgevend.

Wij kijken met one.brussels-sp.a in ieder geval uit naar de verwezenlijking van de vele mooie doelstellingen en acties in deze beleidsverklaring en we wensen het College daarbij heel veel succes.

De heer Pepijn Kennis (Agora): Ik wil de voorzitter en het voltallige College bedanken voor de tekst, die ze ditmaal op voorhand hebben kunnen sturen. Dat kan niet van alle beleidsniveaus gezegd worden. Ik wil ook alle Brusselaars - in alle soorten, maten en gewichten - bedanken voor hun veerkracht. Het woord veerkracht is al een paar keer gevallen. Of ze nu collegelid, leerkracht, vuilnisophaler, middenveldmedewerker, verpleger of juist patiënt zijn, alle Brusselaars hebben het voorbije halfjaar heel veel veerkracht getoond. Het is belangrijk om hen daarvoor te bedanken, belangrijk ook om te zien welke ongelooflijke kracht hier leeft.

De beleidsverklaring bulkt van de ambitie. Een aantal buzzwords komt geregeld terug. Zo wordt er terecht gewezen op de ongelijkheden, die scherper zijn geworden. Het zal niet evident zijn om 'zomaar' te herstellen en weer door te gaan. We zullen ons moeten aanpassen. Overheden zullen zich dus des te meer bewust moeten zijn van de keuzes die ze maken. Er zullen immers daadwerkelijk keuzes moeten worden gemaakt, en die keuzes wil het College samen met de Brusselaars maken. Het Stadspiratie-project is in dat kader een ambitieus project, dat inderdaad wat vertraging heeft opgelopen. Participatie kost nu eenmaal tijd. Daarop kom ik later terug.

Wat de diversiteit betreft, zet de VGC verder in op de leerkrachtenteams, op ouderbetrokkenheid, op kansen voor iedereen in vrijetijdsbesteding en - specifiek wat de speelpleinen betreft - op kleinschaligheid en inclusiviteit. Dat is belangrijk. Kinderen hebben een plek nodig om te kunnen spelen in de stad. Een stad voor kinderen is een stad voor iedereen, en een stad voor iedereen, daar zijn wij voor. Destijds heb ik al een gepassioneerd betoog gehouden over het belang van spelen, en nu, als jonge ouder, vind ik dat misschien nog belangrijker. We moeten bouwen aan een stad voor iedereen.

Scholen krijgen in de beleidsverklaring ruim aandacht. Dan gaat het onder meer over de ondersteuning van scholen in hun brede werking. Ook de focus op digitalisering en afstandsonderwijs door het OCB is logisch in deze tijden. Daarnaast krijgt urban education veel aandacht. Mij leek dat alle education die in de stad plaatsvindt, 'urban' is. Ik vraag me dan ook, samen met anderen, af wat dat precies betekent.

Ten slotte worden de Brede Scholen verder hervormd. De mensen op het terrein worden nu bij die hervormingen betrokken. Het is jammer dat dat bij een eerdere poging niet het geval was en dat dat nu pas echt aan bod kan komen, maar het siert het College dat het nu toch op deze manier kan. Als er al richtingen bepaald zouden zijn, vraag ik me af welke richtingen de hervorming uit zal gaan.

Tot dusver alles goed. Maar zijn er ook echte veranderingen? Zien we de ambities weerspiegeld in de concrete acties van het College? Welke veranderingen zien we op het terrein? Zoals andere collega's al aangaven, wordt het tijd om de ambities concreet vorm te geven. De concrete plannen voor de komende jaren zouden vorm moeten krijgen in een meerjarenplan. Dat laat op zich wachten. Hetzelfde geldt dus voor een reflectie en een meerjarenbegroting: dat zijn nu eenmaal de vertaling in cijfers van de vastgelegde prioriteiten. Het is logisch dat participatie tijd vergt. Maar wat doet het College in de tussentijd? Zet het het beleid verder, of kiest het al voor een bepaalde richting? Zo ja, welke richting gaat het uit? Dat is niet altijd even duidelijk in de concrete acties.

Op sommige beleidsdomeinen blijft de beleidsverklaring behoorlijk vaag. Over sport, ouderen of een brede visie op jeugd valt niet echt veel terug te vinden. Ook het woord digitaal gaat vaak over de lippen. Het is logisch dat er in omstandigheden waarin we vaak van huis uit moeten werken, veel digitaal gebeurt - kijk bijvoorbeeld maar naar deze vergadering. Het lijkt ons dan ook essentieel om scholen te ondersteunen om de digitale kloof te dichten. Als we in dit 'nieuwe normaal' moeten leren leven, moeten we mensen daar ook bij helpen. Maar hoe gaat dat concreet in zijn werk? Collega's haalden al het project van de refurbished laptops aan, maar welke andere stappen worden er gezet om de digitale kloof te dichten? Niet alleen bij leerlingen en leerkrachten, maar in het algemeen, want ook de hulpverlening werkt grotendeels digitaal. Het 'digitale ontmoeten' wordt naar voren geschoven, maar toch blijft de digitale kloof groot.

De leerlingen die vandaag geen toegang hebben tot digitale platforms, zullen nog meer achterop raken. Mensen die elkaar nu al niet ontmoeten, zullen dat niet per se makkelijker online doen.

Het College benadrukt zelf de dreiging van eenzaamheid in deze tijden van lockdowns. Daarom lijkt het mij essentieel om aan de digitale kloof te werken. Dat geldt ook voor de verschillende participatieronden die het College voorstelt. Het Stadspiratie-project is ook ten dele naar de digitale wereld verschoven. Wat is precies de impact daarvan? Welke mensen zijn er wel bij betrokken kunnen worden? Zijn dat de mensen die tijd te over hebben? Is het een select clubje dat heeft kunnen deelnemen? Zo ja, wat wordt eraan gedaan om van het digitale leven, dat toch almaar meer 'het nieuwe normaal' wordt, een inclusief leven te maken? Betrokkenheid is immers inderdaad een sleutelwoord in deze beleidsverklaring. Het College werkt aan een Brussel dat de toekomsttoets kan doorstaan. Het maakt werk van een inclusief beleid dat de Brusselaars sterker maakt door hun eigenaarschap te verlenen via participatie. Tot slot werkt het aan kwaliteitsvol leven in Brussel. Uiteraard kunnen we dat alleen maar toejuichen. Maar hoe zit het in de praktijk? De recente crisis heeft de ongelijkheden alleen maar versterkt. We moeten dus in de eerste plaats ook de meest kwetsbaren erbij betrekken.

De VGC heeft een stap vooruit gezet door op verschillende manieren Brusselaars te helpen om elkaar te helpen. Dat kan niet van alle overheden worden gezegd. Het College verdient daar een pluim voor, maar hoe loopt het met projecten als Stadspiratie? Slaagt het College erin om mensen daar daadwerkelijk bij te betrekken en zo tot een inclusieve participatie te komen van het brede scala aan Brusselaars die gebruik maken van de diensten? Hoe heeft het College precies gereageerd op de coronacrisis in verband met het project Stadspiratie? Is alle on line gebeurd? Zijn er ook zaken off line gebeurd? Hoeveel reacties zijn er binnengekomen? Waar staan we met dat project? Het is van belang dat het beleid naar iedereen luistert, en niet alleen naar diegenen die gemakkelijk de weg naar de digitale kanalen vinden.

Die betrokkenheid vinden we voor een stuk ook terug in het onderwijs. We vinden echter maar weinig terug van de betrokkenheid van de leerlingen en de leerkrachten bij het runnen van hun school. Hoe ziet het College dat?

Qua speelpleinen kunnen we ons hetzelfde afvragen. Die bieden inderdaad een oefenkans aan kinderen en soms ook een leerkans, een kans om de taal te oefenen. Taal is leren en leren is taal. Dat is fijn. Niet alles hoeft leren te zijn, maar spelen kan soms impliciet leren zijn. Hoe zit het evenwel met de jongeren die betrokken zijn bij de speelpleinwerking? Biedt de speelpleinwerking ook hun een emancipatiekans? Kunnen zij zich die speelpleinwerking eigen maken, zelf leren organiseren of hun ding doen, of blijft het vooral een machine van het beleid om kinderen de kans te geven om te spelen, te oefenen en hun taal bij te spijkeren?

Het is een goed idee om het Jongerenfonds te evalueren, maar ook hier vraag ik mij af hoe dat zal gebeuren. Zal die evaluatie door de administratie gebeuren, door de organisaties of ook door de jongeren die projecten hebben ingediend en de jongeren van wie de projecten werden afgewezen? Als je alleen werkt met jongeren van wie het project werd goedgekeurd, is het natuurlijk makkelijk om een positieve evaluatie te krijgen.

Er is veel gezegd over de zorg. De zorgwerkers zijn terecht de helden van het voorbije half jaar. Ze werken zich uit de naad en het is belangrijk dat ze zich goed in hun job voelen om goede zorg te kunnen verlenen. Ik hoor dat er een communicatiecampagne wordt opgezet, maar ook

daar is het belangrijk dat het beleid luistert naar de bezorgdheden van de zorgverleners, of het nu gaat over hun shiften, hun loon of de bezetting van hun diensten, en hen serieus neemt.

Dat is overigens mijn algemene boodschap aan het College. In de beleidsverklaring worden mooie ambities naar voren geschoven, maar het is afwachten hoe die in concrete acties zullen worden omgezet. We delen Brussel, maar hoe zorgt het College ervoor dat de Brusselaars zich Brussel ook kunnen toe-eigenen in de bevoegdheden van de VGC?

De heer Jan Busselen (PVDA): Zoals veel andere mensen al hebben gezegd, is de Covidpandemie een ongeziene crisis die de ongelijkheden nog heeft verscherpt. Ik denk aan iedereen die is moeten blijven werken tijdens de coronacrisis: de mensen in de zorg, in het onderwijs, bij de politie en de brandweer, de huisvuilophalers. Ik denk aan diegenen die hun inkomsten verloren zijn, zoals kunstenaars, kleine zelfstandigen, mensen die in de uitgebreide informele sector in Brussel werken, op de markt, in de keukens van restaurants of in de bouw. Ik denk aan de mensen die niet zomaar 7 of 14 dagen in quarantaine kunnen gaan omdat ze vrezen dat ze hun job zullen verliezen. En de crisis is nog niet voorbij. De cijfers stijgen opnieuw. Ook de economische crisis, de recessie die dreigt te volgen, kan een ravage aanrichten. Dat is een realiteit waar we rekening mee moeten houden.

Als er op andere niveaus, met name op federaal en Europees niveau, geen stappen worden ondernomen om het slapend kapitaal aan te spreken en om de sociale, ecologische en economische crisis die voor onze deur staat, aan te pakken, dan is de kans groot dat het VGC-beleid niet slaagt in zijn ambitie. Als de VGC zijn rol van kleine overheid die ingeplant is op het terrein wil opnemen en op de specifieke noden wil inspelen zonder te discrimineren, dan moeten er meer middelen worden vrijgemaakt daar waar er middelen zijn. Anders kunnen de problemen waarvoor het College samen met de andere beleidsniveaus bevoegd is, niet worden aangepakt en wordt het College afhankelijk van politieke keuzes op een hoger niveau en voert het in essentie een beleid van andere formaties.

Eigenlijk heb ik nu al vaak het gevoel om te spreken voor een brede coalitie van Groen, sp.a en Open Vld, in bepaalde zaken met de CD&V en de N-VA en in andere zaken met de PS, Ecolo en DéFI. Mensen begrijpen niet meer wie waarvoor verantwoordelijk is. Dat voedt de antipolitiek. Daarvoor heb je de PVDA niet nodig. De oorzaak van de toenemende afkeer voor de politiek is te zoeken bij de traditionele partijen die er niet uit geraken, die hun beloftes niet nakomen en elkaar met de vinger wijzen.

Ik weet niet goed wat ik van deze beleidsverklaring moet denken. Mijn collega's hebben het al gezegd: de meerjarenbegroting wordt stelselmatig uitgesteld. Dit is mijn eerste legislatuur, maar ik heb het gevoel dat er eigenlijk gewoon niet genoeg geld is om de beloftes waar te maken.

Ik lees een aantal zaken en doelstellingen waarin ik mij kan vinden, zoals het bevragen van burgers en leerkrachten, de wil om spijbelen terug te dringen, scholen te bouwen, stages aan te bieden, armoede en eenzaamheid tegen te gaan. Buiten de bouw van een aantal scholen en enkele projecten in de bibliotheken en gemeenschapscentra als het Elzenhof en de Vaartkapoen blijft het angstvallig stil over concrete realisaties van het College. Ik mis ook concrete doelstellingen in de beleidsverklaring. Ze gaat niet verder dan een catalogus van goede bedoelingen. De uitdagingen, de noden en de plannen om die noden aan te pakken, worden niet concreet gemaakt. Achter een dergelijke beleidsverklaring kan ik mij dan ook niet scharen.

Er is geen zicht op de omvang van de verschillende problemen. De verarming en onzekerheid zullen bovendien nog verder toenemen, want niet iedereen is gelijk in deze coronatijden. Er is geen zicht op de concrete stappen die zullen worden gezet om bepaalde problemen aan te pakken. Er is dus ook geen zicht op de efficiëntie van het beleid. Hierover kan je toch moeilijk een discussie voeren! Die onduidelijkheid, dat angstvallig ontwijken van concrete plannen, vormt een rode draad doorheen de beleidsverklaring.

Dat Brussel deze crisis redelijk humaan is doorgekomen, is vooral te danken aan de vele initiatieven vanop het terrein. Ik denk aan burgers die eten ophaalden voor mensen die zonder werk vielen, aan leerkrachten die computers verzamelden, aan MolenGeek, aan kunstenaars die onderling solidair waren. Die initiatieven ontstonden omdat de talrijke overheden en ministers in dit land tekortschoten.

In het onderwijs hebben alle leerkrachten en directies zich vierdubbel geplooid en doen dat nog altijd om alle kinderen zo veel mogelijk toegang te bieden tot kwaliteitsonderwijs. Digitaal en afstandslernen was nieuw en zal waarschijnlijk nog even in zwang blijven zolang er geen vaccin is of een beleid waarmee het virus kan worden teruggedrongen. Waar streeft het College naar de digitale bereikbaarheid van alle leerlingen? Die ambitie wordt niet uitgesproken. Elke verwijzing naar het proactief tegengaan van de digitale ongelijkheid ontbreekt. Ik heb zelf met een aantal leerkrachten 50 laptops verzameld in Brussel en Antwerpen. We hebben die opgekuist en aan organisaties gegeven die werken met gezinnen in armoede. Ik moet met spijt in het hart vaststellen dat ze mij nog altijd contacteren met de vraag of we nog meer laptops hebben.

Ook op andere vlakken lees ik de wil om goede dingen te verwezenlijken, om leerlingen kansen te bieden en bij zaken te betrekken, maar ik lees te veel “we starten”, “we verkennen”, “we onderzoeken”. Waar is de sense of urgency? Hoeveel laptops ontbreken er precies? Waar is het plan om dat probleem op te lossen? Tegen wanneer wilt u de digitale kloof rechtek trekken? U neemt dit niet serieus genoeg. De onzichtbare hand van de markt zal het probleem niet oplossen.

Verder lees ik de wil om ongekwalificeerd schoolverlaten terug te dringen. Dat is iets dat al meegaat sinds ik zelf nog in Brussel school liep. Ondertussen is er de nodige expertise, onder meer bij KANS en Abrusco. U had op zijn minst kunnen meedelen hoeveel jongeren door die verenigingen worden bereikt en hoeveel niet en wat er zal worden ondernomen om die wel te bereiken, maar dat doet u niet.

U wilt onderzoeken wat de impact van onbetaalde schoolfacturen is en bekijken hoe we dat probleem het best kunnen aanpakken. Toen ik dat las, voelde ik het totale gebrek aan voeling met de realiteit van politici die zes- of zeventienduizend euro verdienen. Dat is een totaal misplaatste vraag. De oorzaak van onbetaalde schoolfacturen is armoede. Dat is 's morgens cornflakes met water eten. Dat is 's middags een lege boterhamdoos hebben. Dat is niet op vakantie gaan. Dat zijn papa's en mama's met een laag zelfbeeld, zonder perspectief, met gevoelens van onmacht, frustratie en agressie. Dat is de impact van armoede. Daar horen onbetaalde schoolfacturen bij. Laten we dus ophouden met te doen alsof de aarde plat is terwijl we weten dat ze rond is. Zolang er niets aan de oorzaken van armoede wordt gedaan, blijven we gaatje per gaatje opvullen in een emmer met 1000 gaten waar elk dag terug gaten bij komen.

Onbetaalde schoolfacturen kunnen deel uitmaken van een globaal plan tegen armoede, maar zijn zeker geen probleem dat op zich staat. Dat is de wereld op zijn kop. Hoeveel scholen hebben

een solidariteitscoördinator die nagaat welke leerlingen met armoede kampen en welke stappen er moeten worden ondernomen? Veel scholen richten zelf solidariteitsfondsen op omdat de overheid tekortschiet. Is er een studie over de noden in de Nederlandse scholen? Is er een zicht op het bedrag dat de solidariteitsfondsen bijeenprokkelen voor kinderen in armoede? Who knows?

Vorig jaar werd het Samenwerkingsplatform Deeltijds Kunstonderwijs (SDKO), dat de verschillende academies bundelde en zo een kracht vormde die met één stem sprak, platgelegd. Het College zegt dat het deeltijds kunstonderwijs zal steunen, maar we weten niet op welke manier. Het College plant bijkomende investeringen. Dat is top, maar waar gaat het precies over? Dat is de algemene teneur doorheen deze hele beleidsverklaring. Het College verbindt zich ertoe om kwaliteitsvolle, duurzame en functionele gebouwen te realiseren die toekomstbestendig zijn. Ik moet toegeven dat er op het vlak van scholenbouw vooruitgang is gemaakt. Ik hoop dat er in de nieuwe projecten plaats zal zijn voor DKO-infrastructuur, zodat die ingekapseld wordt in de schoolprojecten die nu op tafel liggen.

Ik wil ook kort iets zeggen over de VGC-speelpleinen. Ik hoor graag dat u over de taalinstellingen heen wilt werken, maar getuigenissen vertellen iets anders. Een vrouw uit Schaarbeek die een kind heeft in het Franstalig onderwijs en dat kind de kans wil geven om tweetalig te worden, surfte naar de website van de gemeente Schaarbeek en ontdekte een stage van de VGC, maar kreeg te horen dat haar kind niet aan die stage kan deelnemen omdat hij naar een Franstalige school gaat. Het is echt kwetsend dat een kind niet mag meedoen omdat het niet naar de juiste school gaat.

De voorzitter: Naar een Franstalige school, vrees ik?

De heer Jan Busselen (PVDA): Ja, inderdaad, het gaat naar een Franstalige school en mag dus niet meedoen aan een stage in een Nederlandstalige school. Wanneer de vrouw in kwestie bijvoorbeeld naar de schepen van Nederlandstalige Aangelegenheden in Schaarbeek trekt, dan wijst zij met de vinger naar de VGC. Nu lees ik in deze beleidsverklaring: “De wil om een inclusief beleid te voeren dat de Brusselaars sterker maakt door hen eigenaarschap te geven via participatie.” Maar in de realiteit wordt er gediscrimineerd. Ik dacht dat die rol was weggelegd voor een antidemocratische partij die ik niet bij name ga noemen. Maar het gaat hier over discriminatie. Welke stappen worden er ondernomen om dergelijke apartheid tegen te gaan? Ik weet het niet. In deze beleidsverklaring lees ik het niet.

Zoals ik al zei, worden er positieve zaken geschreven in de beleidsverklaring. Bijvoorbeeld het feit dat er nu eindelijk werk zal worden gemaakt van een atelierbeleid voor meer tijdelijke en duurzame ruimte voor kunstenaars. Maar het is koffiedik kijken wanneer dat atelierbeleid er zal komen. Het lijkt ook weer op verdragingsmanoeuvres. Op de duur stel je je de vraag: wat maakt het toch dat alles zo onduidelijk wordt? Dan is dat eigenlijk omdat er gewoon geen zicht is op wat de middelen zijn en er waarschijnlijk heel hard wordt gediscussieerd: wat gaan we doen? Dus wordt het allemaal vaag gemaakt. Ook hier is het heel goed dat er een plan komt op basis van een studie, maar daarvan moet niet worden vertrokken. Het aantal kunstenaars in de oude Actirisgebouwen: die zijn er. Ze hebben daar ateliers gehuurd en zouden al een perspectief kunnen krijgen op herlocatie en tegelijkertijd zou het onderzoek naar de volledige noden kunnen worden gevoerd. Maar dat gebeurt niet.

Verder lees ik graag dat cultuur en onderwijs klassen en speelplaatsen willen omtoveren tot creatieve ruimtes waar kinderen en jongeren geprikkeld worden door kunstenaars. Ik denk dat dat echt nodig zal zijn, zeker nu de onderwijskoepels in de hervorming van de eindtermen de artistieke uren halveren en reduceren tot een aanhangsel van het curriculum, waardoor cultuur en kunst nog minder structureel aanwezig en toegankelijk zullen zijn voor alle leerlingen.

Ik denk dat de Staycationprojecten positief waren. Ze hebben een positieve dynamiek gebracht in de stad. Het was een snelle reactie op het feit dat veel jongeren en mensen hun vakantie in Brussel moesten doorbrengen. Ze waren populair. Het was een initiatief dat inspeelt op de nieuwe nood. Ik heb zelf in de rij gestaan bij een aantal projecten. Maar het moet ook worden gezegd dat het een positieve druppel was op een hete plaat, want in veel wijken was het een lange zomer en waren de noden groot. In Brussel zijn er geen openluchtzwembaden, geen zwembijvers en in vele wijken zijn er nog steeds te weinig toegankelijke voorzieningen voor jong en oud. Het geweld dat sommige heethoofden pleegden op de brandweer en politie is niet goed te praten, maar de spanningen in een aantal wijken komen wel voort uit een gebrek aan ondersteuning en aanbod voor jongeren, en niet uit een teveel aan Staycationprojecten.

In die zin zal de strijd tegen armoede moeten worden opgedreven. Ook daar wordt er weer gezegd dat u de strijd zal opdrijven met een kinderarmoedeplan, niet nu maar in de toekomst, proactief. Maar opnieuw: wie weet hoe, waar en wanneer? Ik hoor de slogan graag: we delen Brussel, maar Brussel wordt al verdeeld en wordt niet gelijk verdeeld. Deze beleidsverklaring maakt echt niet duidelijk of het gewoon een verdeling betreft die voortgaat op de al bestaande ongelijkheid, dan wel of u echt de koe bij de horens vat en de problematieken waarvoor het VGC-College bevoegd is, wil aanpakken. In die zin kan ik deze beleidsverklaring niet goedkeuren.

De voorzitter: Voordat ik het woord geef aan mevrouw Cieltje Van Achter, mevrouw Stoops en dan de heer Verstraeten, wil ik toch iets verduidelijken in verband met de tussenkomst van de heer Mathias Vanden Borre. Daarstraks had ik een probleem met mijn micro en kon ik niet tussenkomen in verband met het overtreden van artikel 49 van het Reglement van Orde betreffende het voorstellen van de beleidsnota's binnen negen maanden.

Op 13 maart 2020 ontving de Raad van de collegevoorzitter een brief om een uitstel te vragen, omdat het participatietraject nog bezig was, wegens corona enz. In het Uitgebreid bureau werd hierover grondig gediscussieerd. We hebben ons akkoord verklaard dat het College tijd heeft tot december om zijn beleidsnota's te komen voorstellen.

Ik wil dat gewoon even rechtzetten. Ik moet het Reglement van Orde bewaken. We doen niet wat we willen. Het is niet zo dat het College zelf beslist heeft om uit te stellen. Het College heeft dat op een beleefde manier gevraagd, we hebben een brief ontvangen, we hebben dat op het Uitgebreid Bureau besproken. Iedereen heeft zijn mening gezegd, ook de heer Mathias Vanden Borre. Het Uitgebreid Bureau heeft een paar garanties gegeven en ik hoop dat de collegeleden voor eind december eindelijk hun beleidsnota kunnen komen voorstellen.

Mevrouw Cieltje Van Achter (N-VA): Ik heb een aantal vragen over het luik armoede en welzijn. Mevrouw de collegevoorzitter, u bent geïndigd met intrafamiliaal geweld. Huiselijk geweld is een belangrijk thema waarop we moeten werken. Ik heb daarover een aparte vraag gesteld. Het is niet eenvoudig en ik hoop dus binnenkort in de bevoegde commissie daarover

meer te horen, want de beleidsverklaring blijft natuurlijk vaag over wat er juist gaat gebeuren. Maar wij zullen de gelegenheid hebben om daarover binnenkort uitgebreid te discussiëren.

Ik steun de aandacht voor eenzaamheid, het doorbreken van eenzaamheid en van sociaal isolement. Die aandacht vroegen wij al vóór de coronacrisis. Ik denk dat iedereen binnen de Raad ervan overtuigd is dat in een grootstad als Brussel eenzaamheid en sociaal isolement wel degelijk voorkomen en dus dat na de coronacrisis daarvoor nog meer aandacht nodig is. Ik denk dat dat een terechte bekommernis is. We hebben daarover al gesproken. Ik hoor graag wanneer die studie van Odisee rond gaat zijn en hoe we daarmee dan verder aan de slag gaan, want vandaag blijft het nog wel wat vaag in de beleidsverklaring.

Het nieuwe kinderarmoedeplan zal de kinderarmoede effectief en toegespitst bestrijden. Hoe gaat dat plan tot stand komen? Welke evaluatie wordt vooraf gemaakt om naar die efficiëntie en toespitsing te gaan? Welke keuzes worden gemaakt? Hoe gaat u dat aanpakken? In welke timing voorziet u? Dus welk traject gaat vooraf aan het nieuwe plan?

Ik heb dezelfde vraag voor het lokaal sociaal beleid, waarvoor ook een nieuw plan komt. Maar welk traject gaat daaraan vooraf? U zegt daarbij dat voor het lokaal sociaal beleid extra aandacht gaat naar kinderen, jongeren en gezinnen die in onze grootstedelijke context hard worden getroffen. Ik heb daar geen problemen mee, integendeel. Maar gaat uw plan ook aandacht schenken aan onze ouderen? Want ik denk dat we onze ouderen in Brussel niet mogen vergeten. Ik hoor vaak schrijnende verhalen, maar ook mooie initiatieven. Ik hoop dus dat uw lokaal sociaal plan ook daarvoor aandacht zal hebben.

Vervolgens is het goed dat TEJO ook een huis gaat openen in Brussel om jongeren toe te leiden naar geestelijke gezondheidszorg. Ik denk het vanaf maandag open is. Daar kunnen jongeren dus op een laagdrempelige manier terecht met al hun vragen. Ik denk dat dat beantwoordt aan een nood. Ik denk dat TEJO ook wil inzetten op waar er wachtlijsten zijn in het kader van mentale gezondheidszorg in Brussel. Ik hoor vaak van mensen dat er wachtlijsten zijn voor psychiatrische hulp enz. Wat is uw aanvoelen? Welke analyse/evaluatie was er vooraf? Gaat TEJO dat kunnen verhelpen? Ik vermoed van wel, maar kan u daar wat meer achtergrond bij geven? Dat lijkt me wel nuttig voor onze Raad om goed te kunnen opvolgen. Maar ik ben alleszins blij dat dit project, dat in vele andere Vlaamse steden al aanwezig is, ook in Brussel aanwezig zal zijn.

Ook voor de kinderopvang zijn de bewoordingen redelijk vaag. Gelet op het grote budget waarin was voorzien om nog dit jaar te besteden aan extra capaciteit. Met welke concrete plannen en projecten bent u momenteel bezig? Om welke capaciteitsuitbreiding gaat het? Heeft u al een akkoord met Vlaams minister Wouter Beke voor de werking? Want ik heb begrepen dat er ten eerste 'de steen' is en ten tweede de werking.

Hoe zit het met die cartografie? Wordt daar echt op gewacht om verdere stappen te ondernemen of bent u echt concreet bezig met projecten op het terrein en is die cartografie dan voor de toekomst om dan verder uit te breiden?

De heer Gilles Verstraeten (N-VA): Het blijven vreemde tijden. We vergaderen dus opnieuw digitaal vandaag. Nu elk voordeel heb z'n nadeel.

Wat deze beleidsverklaring betreft, is het eigenlijk al gezegd door de collega's – er is veel gezegd door de collega's – dat die op het vlak van onderwijs een beetje leest als een catalogus van pappenheimers. Er staat eigenlijk niet veel in dat vernieuwend is in mijn ogen, behalve een aantal elementen waarop ik later terugkom. Dat is niet noodzakelijk een slechte zaak. Het Nederlandstalig onderwijs in Brussel boert goed. Er wordt volop geïnvesteerd in capaciteitsuitbreiding, wat wij een goede zaak vinden. Het aandeel van het Nederlandstalig onderwijs in Brussel groeit traag, maar gestaag. Het is een zeer goede zaak dat daarop verder wordt ingezet. De samenwerking met de Vlaamse Gemeenschap verloopt bijzonder goed. Ik heb de indruk dat een aantal maatregelen die Vlaams minister Ben Weyts neemt, goed opgenomen worden in Brussel en vruchten afwerpen. Nog recent is bijvoorbeeld aangekondigd dat er 34 miljoen euro extra capaciteitsmiddelen werden vrijgemaakt. 4,4 miljoen euro van die middelen, welgeteld 13 %, dus zeer ver boven de Brusselnorm, komt naar Brussel en zou goed moeten zijn voor 465 extra plaatsen. Die wisselwerking verloopt dus zeer goed.

Ook wat het IT-materiaal betreft – en we hebben gezien dat dat echt noodzakelijk was in Brussel om in corona afstandsonderwijs mogelijk te maken – heeft Vlaams minister Ben Weyts een initiatief genomen en heeft de VGC daarop voortgebouwd. Ik vind het dan ook geen slechte zaak, of een interessante zaak althans, dat daarvoor nu een permanent kader zal worden uitgewerkt, een subsidiekader voor IT-materiaal. Ik ben benieuwd of u daarover misschien wat meer toelichting kan geven.

Het lerarentekort is een oud zeer, een moeilijke problematiek, maar daar zien we toch ook dat een aantal maatregelen vruchten afwerpen, zoals de zijinstroom van leerkrachten die Vlaams minister Ben Weyts aantrekkelijker wou maken. Ik lees dan ook met plezier dat er momenteel geen onrustwekkend tekort is in Brussel en dat dat dus vruchten afwerpt en die zijinstroom goed functioneert. Maar 'geen onrustwekkend tekort' is natuurlijk altijd wel nog een 'tekort'. Ik had dus misschien graag van collegelid Sven Gatz daarover wat meer uitleg gehad. Voor de rest is het, zoals ik zei, een beetje een catalogus van pappenheimers, maar niet noodzakelijk slecht. Er komt een betere ondersteuning van het Onderwijscentrum Brussel, dat zeer goed functioneert en al op volle toeren heeft gedraaid tijdens de coronacrisis.

Meer inzetten op lezen: ik lees het zelf heel graag. Meer duaal leren, zoals mevrouw Khadija Zamouri heeft aangehaald. Het is bijzonder interessant voor die leerlingen die misschien met schoolmoeheid kampen om in een alternatief te voorzien. Beter aanpakken van ongekwalificeerde schoolverlaters is absoluut noodzakelijk. We weten dat de schooluitval in Brussel een groot probleem blijft.

Ondanks die immense inzet en het over het algemeen goed functioneren van het Nederlandstalige onderwijs in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, de uitbreiding van de capaciteit van het Nederlandstalige onderwijs, het feit dat leerkrachten, directieteam en het OCB zich ongelooflijk hebben ingezet, heel snel hebben moeten schakelen om in afstandsonderwijs te voorzien, om het onderwijs in handen te nemen in extreem moeilijke omstandigheden en extreem goed werk hebben geleverd waarvoor we allemaal erkentelijk moeten zijn, zijn er toch een aantal onrustwekkende signalen in Vlaanderen in het algemeen. Er is een studie van de KU Leuven in het katholieke onderwijs geweest. Die is vanochtend verschenen. Daaruit blijkt dat er door corona een serieuze leerachterstand van zelfs een half jaar tot stand is gekomen. Er zijn studies geweest naar de impact van de schoolstaking in de Franse Gemeenschap medio jaren 1990 waar er ook een leerachterstand van een aantal maanden is geweest door zeer uitgebreide stakingen in het Franstalige onderwijs. De impact daarvan op die

generatie is enorm. Ze behaalden minder hoge diploma's en ze hebben minder goed betaalde jobs. Dat gaat zich effectief vertalen in een heel grote impact op de generaties die leerachterstand oplopen. Dat is Vlaanderen in het algemeen.

We weten dat in Brussel, met meer dan 70 % leerlingen in het onderwijs die van thuis uit geen Nederlands spreken, die taalachterstand die nu eenmaal in het onderwijs aanwezig is, vaak leidt tot een leerachterstand die er al in het Brussels Nederlandstalig onderwijs is. Die vertaalt zich ook naar schooluitval en latere problemen. Daar moeten we dus bijzondere aandacht voor hebben. En dan lees ik - en dat is ook een beetje pappenheimers - dat we vernieuwende onderwijsconcepten gaan ondersteunen en meertalig onderwijs. Dat is allemaal goed en wel. Ik lees ook met plezier dat de scholen begeleid zullen worden bij het taalscreeningsbeleid, maar de vraag is dan wat je daar achteraf mee doet. Daar lees ik veel te weinig over in deze beleidsverklaring. Wat ik te weinig terugvind, is wat we gaan doen om de Nederlandstaligheid van het onderwijs en de Nederlandskundigheid van de leerlingen te versterken want dat heeft effectief een belangrijke impact op de latere hogere school- of universitaire carrière van de leerlingen. We kennen de cijfers over beginnende leerkrachten, mensen die leerkrachtstudies beginnen aan de Erasmushogeschool. Een zeer groot deel van de leerlingen slagen niet voor de instaptoets Nederlands in Brussel. Dat schetst toch een bijzonder probleem en daar lees ik in deze beleidsverklaring veel te weinig over.

Wat ik ook niet terugvind in deze beleidsverklaring, is bijvoorbeeld kleuterparticipatie. Daar zou het College toch ook ambitie voor moeten hebben. Want we weten dat vroeg terecht komen in een Nederlandstalig taalbad - en dat is de kleuterschool ook wel - , helpt bij de latere schoolcarrière. Daar lees ik momenteel niets over.

Een aantal andere zaken die ik wel nog positief vind, is dat er meer ingezet wordt op communiceren met ouders. Ouderparticipatie in de schoolcarrière van de kinderen is heel belangrijk voor het welslagen van die kinderen. Vandaar ook bijvoorbeeld de voorrangsregel voor Nederlandskundige ouders. Omdat het net zo belangrijk is, ook pedagogisch, dat ouders kunnen participeren in het onderwijs, dat ze de leerkrachten kunnen begrijpen, dat ze de leerstof kennen, met de directie kunnen praten enzovoort. Ik zou graag wat meer uitleg krijgen over de doelstelling van het platform. Hoe zal dat in elkaar zitten? Communiceren met ouders is heel belangrijk, maar de manier waarop is me niet helemaal duidelijk.

Een andere vraag gaat over het deeltijds kunstonderwijs (DKO). Er wordt terloops vermeld dat er op de noden van het DKO ingespeeld zal worden. Daar had ik graag ook wat meer uitleg over gekregen.

Dan zijn er nog de Brede Scholen. De hervorming daarvan is gestrand in de vorige legislatuur omdat er zeer veel protest kwam tegen de geplande hervorming vanuit het onderwijsveld. Het gevoel leefde dat de scholen het allemaal zelf zouden moeten oplossen en dat er vanuit de VGC onvoldoende ondersteuning zou komen voor het concept van de Brede Scholen. Daarover zou ik ook nog wat uitleg willen. Op welke manier gaat u dat aanpakken? Wat is het plan?

Ik lees dat er meer ingezet zal worden op Science, Technology, Engineering, Mathematics (STEM). Een aansluiting tussen het onderwijs en de arbeidsmarkt is natuurlijk heel belangrijk. Ik heb in het verleden gezegd dat er in de capaciteitsuitbreiding van het Nederlandstalige onderwijs meer aandacht zou moeten komen voor het technisch en beroepsonderwijs. Er

worden veel ASO-scholen ingericht, maar ik denk dat er ook een grote nood is aan Nederlandstalig technisch en beroepsonderwijs. Kunt u daar wat meer over zeggen?

Als laatste punt wil ik het even hebben over een zorgenkindje in Brussel voor de Nederlandstaligen, namelijk de Nederlandstaligheid in de zorg. In de chat is daarnet gevraagd naar aanleiding van de opmerkingen van de heer Dominiek Lootens-Stael of we ons in de GGC bevinden. Want de heer Dominiek Lootens-Stael heeft opmerkingen gemaakt over de ziekenhuisnetwerken en over zijn bezorgdheden over de tweetaligheid van de zorg in Brussel. Ik maak me daar ook ernstige zorgen over. We bevinden ons effectief niet in de GGC want anders zou collegevoorzitter Elke Van den Brandt niet aanwezig zijn geweest. De GGC wordt volledig overgelaten aan de heer Alain Maron en aan Franstaligen. We merken bij de vorming van ziekenhuisnetwerken en bij de zorgsector in Brussel dat die steeds Franstaliger worden en dat het Nederlandstalige aanbod verschrompelt. Ik vind het zorgwekkend dat er in de VGC-beleidsverklaring zo weinig aandacht is voor de Nederlandstalige zorg.

- De vergadering wordt geschorst om 12.38 uur.

- De vergadering wordt hervat om 12.40 uur.

Mevrouw Lotte Stoops (Groen): Ik dank de heer Arnaud Verstraete om de grote lijnen te bespreken zodat ik me even kan focussen op mijn stokpaardjes. De focus op de kwetsbaren is terecht en ik ben blij dat jullie eenzaamheid bij zowel alleenstaanden als geïsoleerde mensen door armoede en zelfs door de inrichting van de stad zo transversaal opnemen in jullie beleidsintenties. De versterking van formele en informele netwerken om mensen te verbinden is volgens mij een ongelooflijke basis om echt samen goed te gaan leven. We moeten Brussel delen. Solidariteit kun je leren. Als voorzitter van de Commissie voor Cultuur, Jeugd en Sport wil ik even dieper ingaan op waarin er voor deze beleidsdomeinen voorzien worden. Het zal u niet verbazen dat ik heel blij ben dat kunstenaars niet vergeten zijn. Ze zijn enorme verbinders en ze zijn zelf meer dan kwetsbaar gebleken. Ik ben blij dat er een premie is voor kunstenaars. Voor de praktische uitwerking ervan hebben ik en vele kunstenaars nog veel vragen, maar die heb ik in de commissie gesteld. Dat zou me hier te ver leiden. Een gezin met 3 kunstenaars heeft dagen zitten zoeken en rekenen wat ze voor wie en met welke contracten bij welke overheid terecht kunnen.

Voor kunstenaars is alleszins niet alleen geld belangrijk. Ze hebben het ook over het kunnen uitvoeren van hun kunst. Dat hebben ze ook nodig om te kunnen overleven. Zo kom ik naadloos uit bij de Staycation. Misschien uit onverwachte hoek, maar vanuit de kunstenaars hoorde ik de allermooiste echo's en niet enkel hun moeilijke situatie en de vaak uitblijvende opdrachten maakten dat ze de weg naar die oproep vonden, maar vooral ook het feit dat er zelfs in reguliere tijden nergens echt specifieke oproepen zijn waar ze andersoortig ruimtegebruik, flexibiliteit en transversaliteit die deze dagen de kunstensector kenmerkt, in kwijt kunnen. Het was een ideale voorzet voor mooie samenwerkingen tussen kunstenaars, wijkverenigingen, gemeenschapscentra, senioren en jeugd, feitelijke verenigingen en trekkende individuen. Mooie combinaties ook die sport en cultuur knap verbonden want ook beweging is en blijft een uitdaging in deze bevreedende tijden. Vanuit die lokale kennis van lokale noden kwamen er met lokale kunde echte parels naar boven.

Ik zat gisterenavond nog op een concertje van Gag, een ontmoetingsplek van burgers met het tijdelijk gebruik van Community Land Trust Brussel, op een terreintje in de Tivoliwijk. Dat concert kon gebeuren door Staycation. Voor vele kunstenaars zijn dit soort initiatieven manieren om zich eindelijk nog eens uit te leven voor een publiek en voor een publiek om eindelijk nog eens cultuur van heel dichtbij te voelen. In tegenstelling tot de heer Dominiek Lootens-Stael lees ik ook tussen de lijnen en zie ik de vele mogelijkheden om de senioren weer een plek te geven in de stad. De sociale controle die naar boven komt bij lokale buurtinitiatieven, is een uitgelezen kans om intergenerationeel samen te komen. Vorig jaar maakte ik nog een film over ouder worden. Wereldwijd kwam het volgende naar boven: intergenerationaliteit houdt je jong, geeft je kracht en maakt je blij. Dus laten we alsjeblieft vooral in de stad elkaars extended family worden.

Zoals collega Jan Busselen reeds zei werden kunstvakken afgeroomd, terwijl het net zo belangrijk is dat scholen de toegang tot cultuur aanbieden om iedereen mee te krijgen, niet enkel de happy few. Laagdrempelige cultuurbeleving in de wijk is gewoonweg een zegen voor ons stadsgewest. Ik ben benieuwd hoe deze evaluatie kan bijdragen om dit uit te rollen gedurende het hele jaar. Wie weet zijn er nog noodfondsmiddelen over door de lastige administratieve wegen en kunnen we op deze manier niet enkel kunstenaars, maar ook Brusselaars - hun lokaal publiek - helpen.

Ik ben eveneens benieuwd hoe dit initiatief kan groeien. We zien hoe groot het succes was, ondanks de korte intekenperiode. Net zoals de oproep van collegevoorzitter Elke Van den Brandt aangaande de speelstraten. Alles ging snel, en ik wil de collegeleden bedanken omdat zij zo kort op de bal goede beslissingen hebben genomen. Ik denk dus dat het goed zou zijn om de evaluaties te linken aan de evaluatie van andere initiatieven die bottom up zijn ontstaan in de openbare ruimte. En waarom niet met meer structurele evaluaties, zoals die van 5 jaar werking van À Fonds? De vereenvoudiging van administratieve noodzakelijkheden bij de ondersteuning van projecten die uit het hart komen van de Brusselaars, en bij het À Fonds van de Brusselse jeugd, is me zeer dierbaar.

Ik sluit me graag aan bij de vragen van de heer Pepijn Kennis. Hoe en vooral met wie gebeuren die evaluaties? Dat zal belangrijk zijn om echt vooruit te kunnen gaan. Dit levert meerdere perspectieven en rijkere toekomstplannen op. Zo zal er voor de volgende editie van een *staycation*, die we misschien *Live Local* kunnen noemen, een duidelijk en nog verder reikend kader kunnen worden opgezet.

Burgers zijn het kapitaal dat we moeten koesteren. Ik wil toch een pijnpunt aanraken, namelijk de traagheid van de geldoverdrachten. We moeten flexibel kunnen zijn om het nodige geld snel bij de initiatieven te krijgen. Je kan onmogelijk van feitelijke verenigingen verwachten dat ze buiten hun vrijwillige tijd en inzet ook nog hun eigen spaarrekening aanspreken, zeker in tijden van corona. Ik weet uit ervaring dat dit niet afhangt van het coronavirus of van de snelheid van jullie beslissing om deze initiatieven te lanceren. Daarom roep ik op om te bekijken wat er in de interne werking van ons 'systeem' moet gebeuren om een meer wendbare en flexibele administratie in de startblokken te kunnen zetten.

Cultuur en burgerinitiatieven bieden bij uitstek de informele mogelijkheid om mensen te verenigen. De structurele ankerpunten van de VGC, de bibliotheken en gemeenschapscentra, lieten hun mooiste en meest flexibele kant zien. Het is dus een terechte keuze om hierin verder te investeren. Gemeenschapscentra organiseren activiteiten op externe locaties en in hun

gebouwen. Bibliotheken werden tijdens de coronacrisis herinnerd aan hun rol als democratische basisdienst.

Het is belangrijk dat de gemeenschapscentra met hun initiatieven naar buiten treden, want zij zijn uitgelezen partners om burgerinitiatieven mee te ondersteunen in hun gemeenschapsvorming.

Ik ben blij dat het College zich blijft inzetten voor de nachtcultuur, want Brussel is een stad die 24 uur per dag leeft. En er is nog ruimte nodig om te leven en te feesten. Ik vind dat die goed te bereiken en gezamenlijk te gebruiken feestzaal er deze legislatuur maar eens moet komen.

Er is nog ruimte nodig. Ik ben blij dat de nood aan structurele werkruimte voor kunstenaars is opgepikt. Alle cultuurschepenen gaven dit al aan als een grote nood voor onze lokale kunstenaars. Brussel is duur en de meeste kunstenaars zijn niet rijk. Er is een evolutie waarbij tijdelijk gebruik nu vaak zorgt voor tijdelijk misbruik, waarbij kunstenaars gebruikt worden om te ontwikkelen domeinen op te waarderen. Ik ben dus blij dat we steden zoals Gent en Leuven achterna gaan met het in kaart brengen van atelierruimte en dat we deze noodzaak voor ons Brusselse cultuurveld actief opnemen.

Als voorzitter van de Commissie voor Cultuur, Jeugd en Sport zette ik bezoeken aan zowel Level 5, als een ongelooflijk interessant commoning project, op de agenda. Er zijn namelijk goede voorbeelden waar kunstenaars zich verbinden met andere sociale en maatschappelijke initiatieven en diensten. Transversaliteit en solidariteit zijn sleutelwoorden, niet enkel in gedachte, maar in organisatie van de cultuursector. Ik ben dus blij dat we vanuit de commissie kunnen meewerken en dat de ideeën hieromtrent worden opgevolgd.

Inzake vorming en materiaal voor digitale ontmoetingen zie ik grote opportuniteiten voor de weg die we ingaan ten aanzien van de participatieve democratie. We zagen de stad Brussel en Neder-over-Heembeek uit noodzaak tijdens de coronacrisis een burgerpanel digitaal uittesten.

Uit noodzaak belandden ze in een experimentele fase die niemand had voorzien. Ze zagen een zeer grote participatiegraad bij alleenstaande ouders, vrouwen en ouderen. Dit zullen we zeker meenemen in de werkgroep Participatieve democratie, die ik samen met de heer Fouad Ahidar in de RVG trek.

Ik zie dus heel veel mooie zaken die uitgewerkt kunnen worden, alleen lees ik nergens bij Cultuur, Jeugd of Sport een vermelding van proactief beleid voor vrouwen. Deze 3 subdomeinen zijn nochtans een belangrijke hefboom voor integratie en emancipatie. Ik hoop in de begroting toch weer projecten te zien, want ik begrijp dat in deze beleidsverklaring niet alles kan worden opgesomd.

Collegevoorzitter Elke Van den Brandt: Ik wil alle raadsleden bedanken. De talrijke en lange tussenkomsten tonen aan dat er veel enthousiasme is om te debatteren. Er zijn voor- en tegenstanders, maar dat is gezond. Ik voel dat er veel zin is om mee na te denken en om meningen te delen.

Ik wil allereerst enkele algemene opmerkingen beantwoorden over de begroting en de meerjarenbegroting. Hoe loopt dat traject? De VGC heeft al jaar en dag een systeem met jaarlijkse begrotingen. In de jaarlijkse begroting wordt naar goede traditie naar een evenwicht

gestreefd. Momenteel heeft de VGC een begroting. Wij hebben er één voor 2020 en zullen die van 2021 volgens de geijkte timing en procedures opleveren.

Wat is er sinds deze legislatuur nieuw? We willen overstappen naar een meerjarenbegroting, naar analogie met de beleids- en beheerscyclus in Vlaanderen. Om dat te doen moeten we een proces doorlopen om alles klaar te zetten. De Vlaamse steden en gemeenten die hiernaar zijn overgestapt hebben daar zelfs meer tijd voor nodig gehad dan de VGC. We willen die overgang goed doen. Bij aanvang van de legislatuur hebben we daarvoor een timing aangekondigd, die we nog steeds respecteren. Er is geen vertraging. We hebben dus enerzijds de jaarlijkse begrotingen, die in evenwicht zijn, en anderzijds de meerjarenbegroting, waar we volgens de afgesproken timing aan werken.

Omdat dit een nieuw systeem is, heeft de Raad van de VGC in haar Reglement van Orde nog een aantal bepalingen die daarmee geen rekening houden. We zijn de Raad dus dankbaar dat zij op het verzoek van het College is ingegaan om de zaken ineen te laten haken. Het zou een beetje jammer zijn indien we een meerjarenbeleidsnota maken, waarin naar goede traditie wordt aangehaald wat we in de komende 5 jaar gaan doen, vooraleer de meerjarenbegroting er is.

Zoals enkele raadsleden aanhaalden willen we hieraan een participatief traject koppelen. Indien de uitkomst op voorhand vastligt, dan nemen we de deelnemers niet ernstig. Dat participatietraject, Stadspiratie, ging door in moeilijke omstandigheden wegens het coronavirus. We zijn op zoek gegaan naar de input van Brusselaars, omdat we ervan overtuigd zijn dat dit zinvol is voor een goed beleid.

Het Investeringsplan vormt een derde aspect. Dit is een plan dat over meerdere jaren loopt. Het vorige Investeringsplan liep van 2016 tot 2020. Het College maakt nu een nieuw Investeringsplan van 2021 tot 2025. Alle trajecten verlopen dus volgens de aangekondigde timing. De VGC heeft een begroting in evenwicht.

Ik vind het goed dat er enkele overlappingsen zijn. Een investeringsplan zou niet moeten stoppen op de dag dat een bepaalde regering stopt. Er is een kleine overlapping, zodat het investeringsplan van de vorige legislatuur doorloopt. Een nieuwe ploeg kan dan op een goede manier het vervolg verder zetten en een nieuw investeringsplan opstellen, dat iets langer loopt dan de huidige legislatuur.

Er werden vragen gesteld over opgroeien en spelen in Brussel. Een van die vragen handelde over het werken met kleinere groepen bij de speelpleinen. Dit was uiteraard omwille van corona. We hebben wel gemerkt dat de speelpleinen rustiger en fijner verlopen wanneer de groepen kleiner zijn. We hebben daaruit lessen getrokken en hebben besloten om bij nieuwe, startende speelpleinen eerder te werken met een kleinere capaciteit van ongeveer 40 kinderen per speelplein.

Mevrouw Khadija Zamouri stelde terecht de vraag of er dag per dag kan worden ingeschreven voor speelpleinen. We zijn inderdaad van plan om de inschrijvingen en de voorwaarden voor de speelpleinen nog eenvoudiger te maken. Tot nu toe werkten we liever met speelpleinen die lopen van maandag tot vrijdag, omdat de animatoren hard werken aan kwaliteitsvolle activiteiten die doorheen de week worden opgebouwd. Groepsvorming is daarbij erg belangrijk. In de praktijk en uit de cijfers blijkt dat er niet zo veel vraag is naar een dagaanbod. Veel

kansarme ouders sturen hun kinderen zelfs voor meerdere weken op rij. Dit gezegd zijnde kunnen we de suggestie van een dag-tot-dag inschrijving zeker nog eens onderzoeken.

De heer Pepijn Kennis had een opmerking over jongeren en eigenaarschap binnen de speelpleinwerking. Het is ontzettend belangrijk dat er niet alleen aandacht gaat naar de spelen en groeikansen van kinderen en tieners op de speelpleinen, maar ook naar de jongeren die de speelpleinen opzetten en doen draaien. Speelpleinen en animatoren krijgen veel vrijheid om een uitdagend programma samen te stellen, terwijl we met de VGC en de Vlaamse Dienst Speelpleinwerkingen proberen in te zetten op de ondersteuning en vorming van deze animatoren. We weten dat dit voor hen belangrijke groeikansen inhoudt. Men leert er belangrijke vaardigheden en men leert initiatief te nemen.

Er kwamen enkele vragen over de Brede School. We hebben vorig jaar gezegd dat daarvoor een veranderingstraject wordt opgestart, omdat we weten dat er hervormingen nodig zijn. We willen dit doen met de sector. Daar werd een timing op gezet, die we ondanks corona respecteren. Veranderingsprocessen nemen tijd in beslag. Het is belangrijk dat we het goed doen. Omwille van corona hebben we een aantal zaken moeten stopzetten. Onze grootste partners zijn scholen, maar zij hebben de laatste maanden hun blik op de coronacrisis gericht. Ik denk dat we daar respect voor moeten hebben. Dit erbij nemen was niet voor elke school mogelijk. Dat wil niet zeggen dat we geen stappen hebben ondernomen. We gingen gesprekken aan met stakeholders en we hebben ondertussen een nieuwe adjunct Brede School aangeworven bij de VGC, die eind september 2020 begint en de hervorming zal begeleiden. We beginnen niet met een nieuw blad, maar we houden rekening met bestaande visies rond de hervorming en het gebeurde studiewerk. We gaan alleszins volle kracht vooruit, samen met de scholen, de coördinatoren en andere betrokkenen om werk te maken van een duurzaam en helder beleids- en subsidiekader voor de Brede Scholen.

Er kwamen enkele vragen over de cartografie. We publiceerden 2 weken geleden het opdrachtendocument. De bedoeling is om goed in kaart te brengen hoe het staat met de opvang van schoolgaande kinderen in Brussel. Welke evoluties zijn er? Dit moet worden omgezet tot relevant beleid. Op dit moment kunnen kandidaten een offerte indienen. Ze hebben daartoe tijd tot midden oktober 2020.

Op dit moment kunnen kandidaten een offerte indienen. Ze hebben daartoe tot midden oktober de tijd. De definitieve invulling van het project is voor midden december gepland. De maximale doorlooptijd van het onderzoek is 6 maanden. We kunnen dus tegen mei/juni 2021 resultaten verwachten. Uiteraard, mevrouw Debaets, betekent dat niet dat we intussen niets ondernemen. U noemt dat een voorafname omdat we toch al initiatieven nemen en stappen zetten. Maar als ik deze stappen niet zou zetten, zou u het mij ook verwijten. Uiteraard nemen wij intussen initiatieven om in extra opvang voor kinderen te voorzien. We wachten niet op de studies omdat we weten dat er tekorten zijn. De studie zal dienen om het beleid bij te sturen, andere accenten te leggen en de cijfers geregeld te updaten, maar dat mag ons niet beletten om nu actie te ondernemen. Dat doen we en dat is belangrijk.

Het is ook relevant op het volgende te wijzen. U zegt dat we nog maar één uitbreiding van de capaciteit bij kinderdagverblijven hebben gedaan. Dat is een verdraaiing van de feiten of appels met peren vergelijken.

We hebben inderdaad een beslissing genomen in het mooie dossier van het Harlekijntje in Sint-Jans-Molenbeek, maar we hebben ook nog over andere dossiers beslist: het nieuwe kinderdagverblijf in Pacheco in Brussel-Stad. Dat is in aanbouw. Er is de verbouwing van het Zandlopertje in Sint-Agatha-Berchem die we net hebben goedgekeurd. De projecten van kinderdagverblijven op de Ulens site en de ECLA site in Sint-Jans-Molenbeek zijn lopende. En dat zijn nog maar enkel de investeringssubsidies.

Er zijn ook de werkingssubsidies, en dan reken ik op u, mevrouw Debaets, om eenzelfde pleidooi binnen uw partij bij de Vlaamse overheid te houden zodat we de kinderdagverblijven kunnen blijven uitbreiden. De VGC is bereid om dat te doen en wil daar ook haar schouders onder zetten en de dynamiek die er nu is voortzetten. Maar we hebben daar de Vlaamse overheid bij nodig. Iedereen weet dat het niet gaat zoals bij het onderwijs, dat men bij de bouw van scholen automatisch leerkrachten krijgt.

Bij kinderopvang moet de Vlaamse overheid telkens beslissen of ze een crèche al dan niet de middelen verstrekt om te worden uitgebaat. We zijn daarvan afhankelijk.

We willen ook een convenant met de Vlaamse overheid sluiten. Dat hebben we al gesteld. Er lopen op dit moment gesprekken met de 3 grootsteden Antwerpen, Gent en Brussel om dat te doen zodat de VGC een voorfinanciering van de werkingssubsidies kan verlenen die nadien kan worden overgenomen door de Vlaamse overheid. Voor deze voorfinanciering van werkingssubsidies hebben we al in middelen voorzien. We tonen zo dat we ons willen engageren. In de VGC begroting is daarvoor in 1,15 miljoen euro voorzien, waarvan iets meer dan 800.000 euro al is belast met de voorfinanciering van plaatsen die tijdens de vorige legislatuur, onder uw bevoegdheid, zijn uitgebreid en waar we nog steeds de financiële middelen voor opvangen. We hopen heel sterk dat Vlaanderen deze lasten overneemt. Zo kunnen we nieuwe impulsen geven. De plaatsen tijdens de vorige legislatuur zijn immers zonder convenant uitgebreid en zitten nu dus in de wachtkamer. We willen zeker onze verantwoordelijkheid nemen en voorzien daarvoor ook middelen, en hopen bij de Vlaamse overheid een partner te vinden om deze verbintenissen waar te kunnen maken.

We maken ook een nieuw investeringsplan op. Dat is daarstraks ook al gezegd. Op die manier kunnen we plaatsen in een verouderde infrastructuur behouden. We zetten dus niet alleen in op nieuwe crèches maar renoveren en herwaarderen ook bestaande crèches zodat hun kwaliteit verhoogt. Dat is evenzeer belangrijk zodat crèches niet verdwijnen omdat de infrastructuur niet langer voldoet of de draagkracht niet meer mogelijk is.

Elsene, Sint-Gillis en Vorst zijn 3 gemeenten met een dekkingsgraad aan betaalbare opvang van minder dan 20 %. We weten ongeacht de cartografie dat we daar moeten op inzetten, maar dat belet ons niet om ook op andere plaatsen in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest inspanningen te leveren. De dekkingsgraad voor het hele Brussels Hoofdstedelijk Gewest ligt op slechts 33 %, ver onder de normen dus. We moeten blijven investeren en ik hoop dat dit hand in hand met andere overheden kan gebeuren. Geen enkele overheid kan dit probleem alleen aan.

Wat het sociale isolement en de eenzaamheid aangaan, wil ik erop wijzen dat we eenzaamheid niet alleen met projecten zullen oplossen. Daarvoor is een warme samenleving nodig en moeten we cohesie stimuleren bij alle activiteiten en in alle projecten integreren. Zo kan een speelstraat zoals deze zomer vaak is georganiseerd, een grote impact hebben op eenzaamheid omdat zo

een positieve situatie wordt gecreëerd en dat is uit de evaluatie ook gebleken. Mensen komen gemakkelijker buiten, vrouwen en ouderen voelen zich veiliger en komen ook gemakkelijker buiten. Soms komt het thema eenzaamheid aan bod bij projecten die een heel andere doelstelling nastreven. Het is belangrijk om heel transversaal rond eenzaamheid te werken.

Heel veel initiatieven van de VGC leveren al een bijdrage aan het tegengaan van eenzaamheid en sociaal isolement. Ik ben blij dat deze Raad daar systematisch de nadruk op legt omdat we daar blijvend belang aan moeten hechten. De VGC beschikt over een uitgebreid netwerk van actoren: sociaal-culturele verenigingen, buurthuizen en zo meer. Zij gaan zeer buurtgericht en netwerkversterkend te werk en gaan aan de slag met kwetsbare Brusselaars. Zo hopen we juiste stappen te zetten om sociaal isolement en eenzaamheid te bestrijden. Niet alleen ouderen, ook specifieke doelgroepen komen in het vizier maar het geheel van de Brusselaars mag evenmin worden vergeten. Sommige welzijnswerkers en partners van de VGC richten zich specifiek op het samenbrengen van mensen met gelijkaardige ervaringen om op die manier met dat thema aan de slag te gaan en op het terrein met deze problematiek om te gaan.

Wat zorg en welzijn aangaan, mikken we op basiswerk en het samenspel tussen welzijns- en gezondheidswerkers. We hebben ons daar tijdens de crisis sterk op toegespitst, maar ook op de gezondheid van de ouderen. Ik vind het raar dat men zegt dat daarover niets in de beleidsverklaring zou staan. Dat is niet waar. Zo werken we nauw samen met het Brussels Ouderenplatform en met het lokale dienstencentrum. Het kenniscentrum zet in om het buurtcentrum te versterken. Ouderen zijn en blijven voor de VGC een belangrijke doelgroep.

Een andere belangrijke doelgroep voor ons welzijns-en gezondheidsbeleid zijn kinderen en jongeren en hun gezinnen. We willen sterk inzetten op gezinnen waar het leven wat moeilijker is. De werking loopt via scholen, buurtwerk en het algemeen welzijnswerk. We moeten de gezinnen ondersteunen en onze jongeren zowel vanuit welzijn als gespecialiseerde jeugdhulp als vanuit de geestelijke gezondheidszorg bijstaan. Ook samen met de mantelzorgers willen we inzetten op de strijd tegen de stijgende armoede. We zetten eveneens in op de eerstelijnszones en op heel veel fronten waar inspanningen worden geleverd.

U mag me gerust meer vragen dan wat er in de beleidsverklaring aan bod is gekomen en daar wil ik in de commissievergaderingen dieper op ingaan. Maar ik laat me niet zeggen dat we voor welzijn en gezondheid geen aandacht zouden hebben of er geen prioriteit van maken. Ook is er gezegd dat het me niet zou interesseren. Dat raakt me echt. Maar het gaat vooral om een hele sector die dag in dag uit heel hard werkt. Die uitspraak is er gekomen omdat dit thema weinig in de pers aan bod is gekomen. Maar we gaan de kwaliteit van het beleid niet laten afhangen van wat er al dan niet in de pers komt. Dan zou heel de inzet van de fantastische welzijnsinitiatieven, met de fantastische gezondheidsinitiatieven die de VGC neemt dagelijks de voorpagina's van de pers moeten halen. De realiteit is dat de media hun eigen agendasetting hebben en deze anders werkt. Er gebeurt veel goed werk, en het is niet omdat het niet op een of andere voorpagina verschijnt dat de Raad dat werk niet kan zien. Ik nodig u uit om overal op bezoek te gaan op het terrein. Er gebeurt heel veel mooi werk onder de koepel van de VGC dat meer aandacht verdient dan een oppervlakkige evaluatie zoals ik die daarnet van iemand heb gehoord.

Ik hoor van heel veel mensen op het terrein dat ze niet kunnen buitenkomen. Nochtans kom ik mevrouw Els Rochette op een welzijnsorganisatie tegen. Heel veel mensen staan met

hun voeten op het terrein. Ik hoop dat het gepresteerde werk ook wordt gezien en dat we daar oog voor blijven hebben.

Sommige leden hebben terecht vragen gesteld over intrafamiliaal geweld. Mevrouw Cietlje Van Achter stelde daar een vraag over die volgende dinsdag in de Commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin wordt behandeld. We kunnen daar dan dieper op ingaan en zo alle eer aan de vraagsteller toewuiven.

Over het kinderarmoedebestrijdingsplan zijn verscheidene vragen gesteld door Groen, de PVDA en mevrouw Cietlje Van Achter. Het huidige plan is opgesteld voor de periode 2016 tot 2020 en loopt dus dit jaar af. Het is niet zo dat de VGC nu niets rond armoedebestrijding doet. We voeren het huidige plan zelfs op want we zetten er extra projecten boven de reeds geplande op. Ik heb onder meer een project vermeld waarbij wordt ingezet op de sociale functie van de kinderopvang. Dat past uiteraard in die visie. We maken dit najaar een nieuw plan en zullen dat ook aan de Raad voorleggen. Dat beloof ik u. Het plan moet tegen januari bij de Vlaamse overheid worden ingediend. Dit wordt dan periodiek opgevolgd door een overlegplatform waar ook de gebruikers aan deelnemen zoals het Brussels armoedeplatform en nog enkele anderen.

Daarnaast wordt dit plan ook op de adviesraad Gezin besproken die recent opnieuw is samengesteld en waarin verschillende actoren zetelen. Ook hier hebben gebruikers een stem. Inhoudelijk zullen de grote lijnen bij de huidige prioriteiten aansluiten. Armoedebeleid is helaas generatiegebonden. Te bruuske wijzigingen zijn te vermijden. We zetten de huidige prioriteiten zeker voort en versterken ze. We hechten heel veel belang aan het toegankelijk maken van het aanbod voor kinderen en gezinnen die dat nodig hebben. We willen de middelen waarover we beschikken nog meer op doelgerichte acties inzetten voor doelgroepen die het meest hulp kunnen gebruiken.

We blijven in het kader van de grondrechten ook samenwerken met het Brussels platform Armoede en Verenigingen waar armen het woord nemen. We werken aan een structurele dialoog tussen de VGC en mensen die in armoede leven. Het is inderdaad van cruciaal belang dat het ervaringsperspectief in het beleid wordt binnengebracht en drempels worden weggewerkt. We ondersteunen ook initiatieven die bijdragen tot die participatie en versterking van mensen in armoede door het laagdrempelig te houden, door rechtenverkenning en het inzetten van brugfiguren, en zo meer.

Voorts had mevrouw Els Rochette nog vragen over sociaal isolement en de digitale kloof. In het kader van armoedebestrijding zijn we in een vergevorderde fase van overleg met armoedeverenigingen over projecten die inzetten op de noden die tijdens de coronacrisis heel scherp naar voor zijn gekomen. Ik denk aan vereenzaming, toegang tot sociale rechten, psychosociaal welzijn, gespannen gezinsrelaties en ook de digitale kloof. Ze worden op dit moment met de actoren op het terrein geconcretiseerd. Ik hoop dat we de projecten ook snel kunnen opstarten.

Wat het CAW betreft, biedt digitale hulpverlening een uitdaging maar ook kansen. Dat is een belangrijk traject. In juli heeft het College ook een projectsubsidie van 140.000 euro uit Covidmiddelen toegekend om blendend preventie en onthaal uit te testen en uit te rollen en zo ook fysieke hulpverlening met digitale hulpverlening af te wisselen en een gebalanceerde hulpverlening aan te bieden.

Wat de vraag van mevrouw Bianca Debaets over de noden van personen met een handicap betreft, heb ik eind 2019 aan het kenniscentrum een projectsubsidie toegekend om een kwantitatieve en kwalitatieve analyse te maken van de situatie van personen met een beperking in Brussel. Zo konden cijfers, erkenningsaanvragen en vooropgestelde programmaties in kaart worden gebracht en een kwalitatieve bevraging gehouden over de maatschappelijke inclusie van personen met een beperking in de toegang tot zorg en ondersteuning en de persoonsgebonden financiering. Er zijn heel veel cijfers verzameld en er is heel hard gewerkt. Momenteel wordt alles aan een analyse onderworpen. Het onderzoek heeft ook niet stil gelegen tijdens de lockdown. Er zijn een hele reeks focusgroepen met betrokken partijen georganiseerd en thema's zijn op die manier gestoffeerd en grondig besproken.

Ik kijk uit naar de resultaten van het onderzoek. We verwachten de resultaten begin 2021. Op dat moment kunnen we het beleid voor personen met een beperking gericht bijsturen en de dialoog met de Vlaamse overheid hierover voortzetten.

Dat is evenzeer het geval voor het gezondheidsbeleid. We zullen er de komende maanden met Logo verder op inzetten om dat materiaal te vertalen en de doelgroepen te bereiken. Dat is daarnet ook al aan bod gekomen.

TEJO biedt zoals jullie weten gratis hulp aan jongeren tussen 10 en 20 jaar. Dat gebeurt door professionele therapeuten die op vrijwillige basis werken. Dat zorgt voor laagdrempeligheid maar tegelijk voor professionele hulp. Sinds 2010 zijn in Vlaanderen 14 centra opgericht die samen 10.000 jongeren vooruit helpen. TEJO bestond nog niet in Brussel. Dat was een gemis. De VGC heeft nu subsidie toegekend aan TEJO om de uitbouw van een werking in Brussel mogelijk te maken. TEJO is deze week van start gegaan. Ik ben daar heel blij om en vooral dankbaar voor het grote engagement dat daarachter schuilt. We kijken uit naar de wijze waarop de werking verder vorm zal krijgen.

Wat Stadspiratie betreft, waarover zowel de heer Mathias Van den Borre als de heer Pepijn Kennis een vraag stelden, hebben we ondanks de coronacrisis het project kunnen afronden.

Ondanks de coronacrisis hebben we inspraaktraject Stadspiratie succesvol kunnen afronden. Er zijn 1.130 ideeën ingediend. Daar zitten nieuwe concepten tussen. Het bureau giet nu alle aanbevelingen uit de Brussel-workshops in een onafhankelijk verslag dat midden oktober gepubliceerd zal worden. We koppelen de resultaten terug naar alle stakeholders: burgers, middenveld en de Raad, en kijken ernaar uit om ze uitgebreid te presenteren en te bespreken.

Het klopt dat we noodgedwongen de focus op online hebben gelegd. Daardoor lag de deelnamedrempel voor een aantal kwetsbare Brusselaars hoger. Het College beseft dat en heeft mensen die minder goed om kunnen gaan met digitale hulpmiddelen en mensen die minder vlot toegang hebben tot het internet bewust ondersteund door verenigingen aan te spreken en van ondersteuningsmateriaal te voorzien. Op die manier kunnen zij toch hun doelgroep aanspreken.

Onlangs werd er een sessie met het Brussels Ouderenplatform gehouden. Het Brusselse onthaalbureau voor inburgering heeft ideeën verzameld, en ook voor de Brussel-workshops zijn er inspanningen geleverd om een aantal doelgroepen te betrekken.

Ik denk dat er goed gewerkt is. Het College is zich bewust van de hindernissen en staat open voor verdere bespreking wanneer de resultaten aan de Raad worden voorgelegd.

Collegelid Sven Gatz: De heer Mathias Vanden Borre poneerde dat er geen begroting is. Dat is op het einde minstens genuanceerd door de heer Gilles Verstraeten: het spanningsveld tussen continuïteit en vernieuwing in het onderwijsbeleid is reëel.

Mevrouw de collegevoorzitter heeft gelijk wanneer ze zegt dat er een begroting is. Sommigen hebben voorgestemd, anderen hebben zich onthouden, nog anderen hebben tegengestemd. Dat is uw democratisch recht, maar beweer dan niet dat er geen begroting is of dat er geen nieuw beleid is. Dat beleid is er wel degelijk.

Nog voordat er grotere meerjarenkeuzes gemaakt worden en voordat het investeringsplan opgesteld wordt, voeren we beleid. Dat wil ik toelichten aan de hand van 4 voorbeelden uit mijn bevoegdheidsdomein. De uitleg zal ook een antwoord bieden op heel wat gestelde vragen.

Wat 'De Ronde van Brussel' betreft, zal ik de parlementaire mores respecteren en de heer Dominiek Lootens-Stael volgende week in de bevoegde commissie een uitgebreid antwoord bezorgen. We zijn nu 11 schoolbezoeken en gesprekken ver. Er staan er nog 8 op de agenda, maar ik kan al een paar bevindingen delen. Het College zal niet nog eens weken of maanden wachten omdat corona roet in het eten heeft gegooid. In de nabije toekomst willen we, op aangeven van de leerkrachten, een campagne op touw zetten. Zij geven aan grotendeels tevreden te zijn over lesgeven in Brussel, al zal de oppositie het tegendeel proberen te bewijzen. De leerkrachten willen graag dat het grote publiek een positief, maar realistisch beeld krijgt van wat hun taak inhoudt. Ze willen meer waardering krijgen van de publieke opinie door te laten zien wat ze elke dag doen. Zo'n evenwichtig beeld scheppen van de mogelijkheden en de beperkingen zal waarschijnlijk voor na de jaarwisseling zijn. We willen dan een concrete, goed voorbereide campagne uitwerken. Zoiets hoor je ook niet op één maand tijd in elkaar te boksen. U ziet dat we beleid voeren en daarbij het werkveld raadplegen.⁷

Ten tweede hebben we de opdracht van het OCB uitgebreid met urban education. Oorspronkelijk is het OCB opgericht om het Nederlands centraal te stellen in stadsscholen waar leerlingen van thuis uit meertalig zijn. De schooltaal is uiteraard het Nederlands. De laatste 5 à 10 jaar is de focus verschoven naar de plaats van het Nederlands ten opzichte van meertaligheid in en rond de klas. We willen kinderen het best mogelijke onderwijs bieden. Daarvoor moet er niet alleen aandacht gaan naar het Nederlands en naar de kansen die meertaligheid biedt, maar ook naar de ontwikkeling van de talenten van de kinderen. Dat is een heel brede aangelegenheid. Eén op de 3 à 4 kinderen in Brussel groeit op in armoede. Materiële kwesties zoals schoolfacturen spelen dus mee, maar uiteindelijk komt het erop neer dat we de kinderen, los van hun culturele en vooral sociaaleconomische achtergrond, een niveau hoger willen tillen door hun leefwereld te vergroten.

Voor de coronacrisis ben ik in Rotterdam-Zuid geweest. Daar hebben ze ook niet alle wijsheid in pacht, maar ze hanteren er een sociaal contract tussen de onderwijswereld – de Brede School die wij ook kennen – en het bedrijfsleven. Zo krijgen kinderen de kans om buiten de schooluren kennis te maken met bedrijven. Dat is niet louter utilitair voor hun studiekeuze later, want het kan ook met lagereschoolkinderen. Zo'n sociaal contract vergroot letterlijk en figuurlijk hun leefwereld. Ze komen uit een buurt, ze gaan ergens anders naartoe, ze zien dat er van alles mogelijk is dat ook zij kunnen bereiken als ze willen.

Indien gewenst, stel ik voor om in de komende weken een hoorzitting in de Commissie voor Onderwijs en Scholenbouw te houden met de mensen van het OCB. Van enkel Nederlands, naar meertaligheid en urban education: de evolutie van zal in golven plaatsvinden.

Vervolgens willen enkele raadsleden dringend weten of de digitale hulpmiddelen die we tijdens de coronacrisis hebben ingezet, gebruikt zullen blijven worden en of ze aan alle behoeften van de leerlingen konden tegemoetkomen. Het duurt even eer we een antwoord op die vraag hebben. In de crisis hebben we de leerkrachten bijgestaan tijdens de periode van emergency learning. Het zou om afstandsonderwijs gaan. Dat klopt ook, maar het moest vooral allerijl op touw gezet worden. Afstandsonderwijs structureel inbedden in ons curriculum is een ander paar mouwen. Nu pas krijgen we er stilaan zicht op.

Ik wil overleggen met de Vlaamse minister van Onderwijs over zijn beleid, inzichten en budgettaire marges en ben van plan om het VGC-beleid daarop af te stemmen. Ieder kind een pc, dat is het materiële aspect, maar wat doe je dan precies met die pc? Het einde van de crisis is nog niet bereikt. We weten zelfs nog niet of we halfweg zitten. Voor definitieve conclusies is het dus nog te vroeg, al laten we er geen jaren overheen gaan. De komende maanden willen we een plan opstellen, met budgettaire marges weliswaar, wat betekent dat ik keuzes zal moeten maken.

Ten vierde spannen levert de VGC ook inspanningen op vlak van schoolinfrastructuur en de scholenbouw. Uiteraard breiden we ook de sportinfrastructuur uit. Collegelid Pascal Smet zal daar verder op ingaan, maar ik kan al zeggen dat het niet klopt dat de VGC momenteel geen nieuwe sportinfrastructuur bouwt. We integreren die in de grote infrastructuurprojecten. Het is nog wat vroeg, maar ik nodig u uit om een kijkje te nemen in het Saint-Michelgebouw. Eén school heeft daar al zijn intrek genomen, de tweede volgt na de herfstvakantie. Een prachtige, volwaardige, nieuwe sportzaal siert het dak van het schoolgebouw. Het College werkt wel degelijk transversaal. De collegeleden helpen elkaar. Dat maakt deel uit van het globale nieuwe beleid.

Over het lerarentekort kan ik u helaas nog geen sluitende cijfergegevens bezorgen. De eerste rondvraag bij de onderwijskoepels leerde dat het probleem minder acuut is dan vorig jaar, maar de heer Gilles Verstraeten merkte terecht op dat het probleem dus alsnog aanhoudt. We kunnen het nog niet voldoende inschatten omdat alle koepels nog volop aan het tellen zijn. U hebt gisteren de resultaten van onze voorlopige leerlingentelling in de pers gelezen. Ik wil ook graag weten wat het verschil uitmaakt tussen het grootste tekort ooit van vorig jaar en de huidige situatie. Vorig jaar heb ik in de media verklaard dat betere anciënniteitsvoorwaarden voor zijinstromers volgens mij de belangrijkste hefboom zijn. Ik juich toe dat de Vlaamse Regering mij daarin gevolgd is en besef dat de maatregel een aanzienlijke financiële inspanning is, maar hij heeft zeker bijgedragen tot de verkleining van het lerarentekort. Daarnaast bestaat de hypothese van werkzekerheid in onzekere coronatijden. Ik zet het debat hierover graag verder aan de hand van mondelinge vragen, interpellaties of met een eigen uiteenzetting. Ik zal er ook over blijven communiceren.

Op vraag van de heer Gilles Verstraeten zal ik cijfers bezorgen over scholenbouw en de capaciteitsuitbreiding van de genoemde scholen die op 1 september 2020 zijn opengegaan. Ik zal ook de gegevens bezorgen over de 14projecten die van start zijn gegaan. We mikken altijd op 1.000 extra plaatsen per jaar. Het ene jaar ligt dat aantal wat hoger dan het andere.

De heer Dominiek Lootens-Stael was kritisch over een aantal vernieuwende initiatieven die het OCB aanbiedt. We leggen de scholen niets op, we bieden enkel vormingsmogelijkheden aan. Het aanbod van de OCB wordt ruimer. Scholen gaan daarop in of ook niet, maar OCB-initiatieven zijn vaak het resultaat van een vraag van het onderwijsveld. Dat hoeft daarom niet het hele onderwijsveld te zijn. We willen geen eenheidsworst maken van alle Nederlandstalige scholen in Brussel. Uiteraard zijn de eindtermen een vorm van eenheidsdoelstellingen, maar de manier waarop ze gehaald worden, kan verschillen. Een tienerschool werkt bijvoorbeeld niet met de klassieke overgang van basisonderwijs naar secundair onderwijs.

Ik ben het niet eens met de inschatting van de heer Dominiek Lootens-Stael dat de infrastructuurinspanningen van het Franstalig onderwijs die van de VGC niet zouden volgen. U kunt die statistieken gerust opvragen. Bij de VGC gaat het inderdaad iets sneller dan bij onze Franstalige collega's, maar ook zij hebben hun infrastructuur uitgebreid. Anders zouden we nu in een niet te overziene crisis van plaatstekorten verkeren. Al leven we niet in de ideale wereld, die crisis is er niet. Iedereen doet zijn best.

In verband met schooluitval kan ik antwoorden dat het College met KANS en Abrusco overlegt hoe hun aanbod nog vergroot kan worden. Schoolmoeheid is de fase die voorafgaat aan schooluitval. Met Tracé Brussel, dat de regierol op zich zal nemen, bekijken we hoe het systeem van duaal leren uitgebreid kan worden.

Het tekort in het Nederlandstalig en Franstalig onderwijs is nu misschien gemilderd. Maar er zit nog spanning op de uitwisseling, zeker omdat er in de eigen groep vaak niet genoeg leerkrachten zijn. In de eerste plaats moet de logistieke samenwerking tussen de ministers van Onderwijs in de Vlaamse en Franse Gemeenschap bekeken worden. Maar als minister bevoegd voor de promotie van de meertaligheid op gewestelijk vlak zal ik daar in de komende periode nieuwe voorstellen doen. We staan dus inderdaad nog niet veel verder; het lerarentekort hangt daar immers als een zwaard van Damocles boven.

In verband met het VGC-personeel herinner ik u eraan dat er een nieuwe verantwoordelijke voor het personeelsbeleid is. De tevredenheidsenquête is wel degelijk in voorbereiding. Momenteel ligt onze prioriteit bij een betere en snellere werving en selectie. Daarna komt de evaluatie van het personeel en de diversiteit aan bod. Al deze zaken zullen dit jaar handen en voetjes krijgen. Ik wil daarover met u graag verder in debat gaan.

Gaan we de leerachterstand ooit kunnen inhalen? De recente studie van het vrij onderwijs voorspelt inderdaad niet veel goeds. We moeten ook kijken naar de inschatting van de andere koepels en wat we daar moeten mee aanvangen. In de studie is, denk ik, nog niet opgenomen wat het remediërend effect is geweest van de zomerscholen. Er is dus zeker een achterstand, en we moeten absoluut remediëren. De scholen zijn daarmee bezig, met ondersteuning van het OCB. Maar voorlopig hebben we hieromtrent nog niet alles kunnen meten.

Op het vlak van meertaligheid gaan we de komende maanden ook initiatieven nemen om de samenwerking tussen Nederlandstalige en Franstalige scholen te verstevigen.

Ik heb in de zomer een gesprek gehad met het Samenwerkingsplatform Deeltijds Kunstonderwijs Brussel (SDKO). Toen heb ik gezegd dat ze ten eerste een inhoudelijke functie hebben, namelijk de kunstacademies ondersteunen. Daar heb ik een visienota over gevraagd, zodat er financiële ondersteuning kan komen. Maar het SDKO heeft ook de taak om

infrastructuurdossiers te bespoedigen. We zoeken nu uit hoe we dat vanuit de VGC-administratie kunnen ondersteunen. Er is dus wel degelijk opvolging geweest, maar in de tussentijd zoeken we uit hoe het verder moet. Over de infrastructuurdossiers moet ik u nog op uw honger laten. In de laatste zitting van de Raad voor de zomer heb ik een aantal gemeenten genoemd. Met die gemeenten zijn we nog aan het werk. Vrij spoedig volgt er meer nieuws over een aantal dossiers dat daadwerkelijk in gang getrokken is. Een deel van het onderwijsbudget zal dus naar het kunstonderwijs gaan, zodat de bal aan het rollen gaat.

De participatie van leerlingen in de scholen is in de eerste plaats een zaak van die scholen zelf. Ik wil met de heer Pepijn Kennis, met het OCB en andere partners bekijken hoe we die participatie kunnen versterken. Ik weet dat er goede methodieken bestaan. Maar het initiatief in dit domein ligt momenteel vooral bij de scholen zelf.

Er zijn voorlopig geen specifieke coördinatoren binnen de scholen om het probleem van de onbetaalde facturen mee op te lossen. We bekijken wel hoe we scholen kunnen ondersteunen om hiervoor oplossingen te vinden, samen met het OCB en binnen het project van “urban education”. We onderzoeken of de VGC hier bijkomende initiatieven kan nemen, en wat financieel realistisch is.

Over de nieuwe platformen van het OCB zal ik schriftelijk meer informatie geven. Maar het lijkt me zinvol om hierover van gedachten te wisselen in de door mij gesuggereerde hoorzittingen over de vernieuwde opdracht van het OCB.

Voor de STEM- en STEAM-opleidingen investeren we wel degelijk in infrastructuur en uitrusting. Er zitten een aantal projecten rond TSO en BSO in de pijplijn. We gaan daar dus wel degelijk vooruit.

Taalscreening is het begin van taalremediëring. Het OCB biedt daarvoor aan de scholen diverse instrumenten en pakketten aan. Het blijft dus niet bij analyse of diagnose, men gaat daar ook mee aan de slag.

Collegelid Pascal Smet: Binnen de jeugdwerking zetten we verder in op de fuifzalen, maar we vonden het vreemd om daar in de beleidsverklaring over te praten op een moment dat fuiven niet toegelaten zijn. De website staat wel klaar, er zijn locaties en we zoeken er nog extra. De jeugdverenigingen krijgen alle ondersteuning die ze willen. In de beleidsverklaring wordt inderdaad niet alles herhaald wat we doen. Het komt er nu op aan om de extra zaken ook uit te voeren. We zullen ook de Staycation en andere initiatieven evalueren en kijken hoe we het jeugdbeleid verder kunnen uitwerken binnen de nieuwe realiteit van vandaag.

In verband met de senioren sluit ik me aan bij wat de collegevoorzitter gezegd heeft.

Op het vlak van cultuur zullen we Raad zeker betrekken bij onze initiatieven voor Muntpunt, zoals beloofd. We hebben al aan de Raad gesuggereerd om een gezamenlijke commissie te organiseren met het Vlaams Parlement, ook met collega Benjamin Dalle. Dat is dan meteen 2 vliegen in een klap. Maar ook apart kunnen we samenzitten, ik pas me daaraan graag aan. We lezen en analyseren op dit moment alle teksten. Later kunnen we dan beslissen hoe die nieuwe convenant er zal uitzien. Vooraf komt er hierover zeker een gesprek met de Raad.

Dat geldt ook voor de gemeenschapscentra. Het klopt dat die convenant in 2019 eenmaal verlengd is. Maar ook hier heeft corona roet in het eten gegooid, want digitaal overleg heeft ook limieten en sommige zaken moeten face tot face besproken worden. Voor die convenanten hebben we dus wat extra tijd nodig, omdat we dit met alle gemeenschapscentra goed willen doorspreken.

De 2 erfgoedprojecten van vorig jaar lopen gewoon door.

Ik ben blij met alle lovende opmerkingen over Staycation BXL. Het was een mooi voorbeeld van hoe de politiek dingen mogelijk moet maken. We hebben dat op de juiste manier aangepakt. We moeten, samen met de Raad, bekijken hoe we in de toekomst kunnen subsidiëren en ondersteunen.

Voor het atelierbeleid zijn er in het verleden al veel inspanningen geleverd, bijvoorbeeld met de zomerresidenties in de gemeenschapscentra. We moeten echter een extra stap zetten, omdat het in deze tijden heel moeilijk, en vaak heel duur, is voor kunstenaars om een werkplek te vinden. We willen het beleid dus verder in die richting oriënteren.

Wat betreft de vraag over de mandatarissen, werken we vooral met de Nederlandstalige schepenen. Het overleg binnen de schoot van de VGC kan uitgebreid worden met de gemeenteraadsleden, maar in het verleden vertrok die vraag vanuit de Raad, en niet vanuit het College. Volgens zijn bevoegdheid pleegt elk collegelid geregeld overleg met de Nederlandstalige schepenen.

Iedereen die het sportbeleid gevolgd heeft, weet dat er de voorbije jaren heel veel gebeurd is. Denk bijvoorbeeld aan de werking van de Sportdienst, waarover iedereen uiterst tevreden is. Die reguliere ondersteuning zetten we verder, er lopen ook een aantal proefprojecten. We hebben de beleidsverklaring niet willen overladen door alle initiatieven op te sommen.

Zoals collega Sven Gatz terecht heeft aangestipt, hebben we er in het verleden voor gekozen om de sportinfrastructuur altijd samen te bekijken met Onderwijs. Zo kan de sportinfrastructuur overdag gebruikt worden door de school en buiten de schooluren door de Brusselaars. Dat lijkt me de meest efficiënte manier van werken.

Voor de sportinfrastructuur van COOVI hakken we de komende weken de knoop door. We hebben nu alle elementen in handen om er in het College het debat te voeren.

Verder heb ik een goed gesprek gehad met de Vlaamse minister-president, Jan Jambon, over de samenwerking tussen Brussel en Vlaanderen op het vlak van Cultuur en Sport, ook al is dat de bevoegdheid van zijn collega Ben Weyts. Er is met hen eerstdaags een vergadering gepland over de Brusselse sportinfrastructuur. Hopelijk verloopt de vergadering in dezelfde goede sfeer met collega Ben Weyts erbij. Ik hoop dat we door een goede samenwerking tussen Vlaanderen, de VGC en misschien ook het Brussels Hoofdstedelijk Gewest hier grote stappen vooruit kunnen zetten.

In de commissievergaderingen van de komende weken kunnen we dieper ingaan op sommige aspecten.

Ten slotte nog een reactie op de vraag naar de aandacht voor vrouwen. In de VGC hebben we intussen de fase overstegen dat we in de beleidsverklaringen nog bijzondere aandacht voor

vrouwen moeten opnemen. We doen dat gewoon. Kijk maar naar de samenstelling van de adviescommissies, naar het beleid... Die aandacht loopt als een rode draad, of een vrouwendraad, als je wil, door het beleid. We doen het gewoon, we moeten het dus niet meer in de beleidsverklaring op te nemen. Het is een vanzelfsprekende en courante praktijk geworden in ons beleid. Maar dat wil natuurlijk niet zeggen dat alles al gedaan is.

De heer Mathias Vanden Borre (N-VA): Mijnheer de voorzitter, ik zet graag nog even de puntjes op de *i*. Ik had het wel degelijk over de meerjarenbegroting. Dat heb ik ook meermaals benadrukt. Ik heb nooit gezegd dat er geen begroting was, wel dat er geen meerjarenbegroting was. Dat wordt hier bevestigd.

De uitvluchten die worden aangevoerd - zoals het traject van de beleids- en beheerscyclus - hebben geen van alle te maken met de grond van de zaak, en dat is dat we pas 2,5 jaar na de verkiezingen een meerjarenbegroting zullen ontvangen. Ik wil het College en mijn collega's hier er nog even aan herinneren: in het Vlaams Parlement waren één dag na de voorstelling van het akkoord de begrotingstabellen nog niet beschikbaar, wat tot een gigantische consternatie heeft geleid. Ter vergelijking: hier moeten we maar liefst 2,5 jaar wachten. Ik vraag dus een consequente houding en de intellectuele eerlijkheid om gewoon te erkennen dat die meerjarenbegroting er niet is.

Collegevoorzitter Elke Van den Brandt: Erkent u dan ook dat dat op dit moment volgens de Vlaamse wetgeving nog niet mogelijk is? Vlaanderen moet zijn wetgeving eerst aanpassen voordat de VGC een meerjarenbegroting mag maken. We hebben een constructief overleg met de Vlaamse minister voor Brussel, maar laat me toch even aanstippen dat het hier om een nieuwe vorm van beleid gaat, we zitten midden in de overgang en er is wel degelijk een begroting.

De heer Mathias Vanden Borre (N-VA): Dank u wel voor uw reactie. Toch blijf ik erbij dat het gekoppeld is aan een meerjarenplan en een investeringsplan: dat zijn allemaal documenten die we tot op vandaag nog niet hebben ontvangen. Het is niet normaal dat zoiets 2,5 jaar duurt. Dat is mijn grootste punt van kritiek.

Wat de rest van de discussie betreft, wil ik niet in herhaling vallen, maar het moge duidelijk zijn dat de N-VA-fractie dit niet zal steunen.

De heer Arnaud Verstraete (Groen): Het College heeft alle vragen volledig beantwoord. Ik stel vast dat de vorige spreker in zekere zin blijft volharden in de boosheid. Er is uitgelegd dat er, op z'n zachtst uitgedrukt, een verwarring is ontstaan. Anders dan in Vlaanderen is er geen verplichting om een meerjarenbegroting voor te leggen. Het heeft geen zin om daarover opnieuw verwarring te zaaien. Op dit moment is het VGC-College helemaal in orde. Er wordt een uniek beleid gevoerd, dat gevolgd zal worden door een meerjarenplan en dat mee gecreëerd en gedragen is door de Brusselaars. Dat is nieuw. Wij zijn daar voorstander van. Het staat iedereen vrij om ertegen te zijn, maar men moet wel correct zijn.

De voorzitter: Blijkbaar is er geen verplichting, maar misschien kunnen we de zaak nog eens ter sprake brengen in het Uitgebreid Bureau.

Mevrouw Khadija Zamouri (Open Vld): Ik heb niets toe te voegen. De antwoorden waren perfect en zeer gedetailleerd.

Mevrouw Els Rochette (one.brussels-sp.a): Ook ik wil het College bedanken voor de zeer volledige antwoorden. Ik kijk uit naar dit werkjaar.

De heer Pepijn Kennis (Agora): Ik heb ook niets toe te voegen. De precisie over de meerjarenbegroting is duidelijk. Mij ging het vooral over het meerjarenplan, dat zich op een gegeven moment natuurlijk zal moeten vertalen in cijfers. Ik kijk uit naar de processen daarrond.

Mevrouw Lotte Stoops (Groen): Wat ik wel enigszins opmerkelijk vond, was dat collegelid Pascal Smet mijn opmerking over vrouwen zo opmerkelijk vond. Daar had ik graag nog de opmerkelijke opmerking aan toegevoegd dat we dat onderwerp in de bevoegde commissie nog weleens zullen oppakken. Ik ben blij dat het thema al heel transversaal wordt behandeld, maar helaas wijst de werkelijkheid uit dat het nog niet volstaat.

- *De bespreking is gesloten.*

Stemming

De Beleidsverklaring 2020-2021 wordt aangenomen met 10 stemmen tegen 4, 1 lid heeft zich onthouden.

Hebben ja gestemd: Juan Benjumea Moreno, Carla Dejonghe, Soetkin Hoessen, Els Rochette, Hilde Sabbe, Lotte Stoops, Guy Vanhengel, Arnaud Verstraete, Khadija Zamouri, Fouad Ahidar

Hebben neen gestemd: Dominiek Lootens-Stael, Cieltje Van Achter, Mathias Vanden Borre, Gilles Verstraeten

Heeft zich onthouden: Pepijn Kennis

- *De vergadering wordt om 13.56 uur gesloten.*

- *De Raad gaat tot nadere bijeenroeping uiteen.*

BIJLAGEN

Schriftelijke vragen – Indiening

Er werden schriftelijke vragen ingediend door mevrouw Bianca Debaets, de heer Jan Busselen en de heer Fouad Ahidar.

TREFWOORDENREGISTER**Beleidsverklaring****Bespreking**, blz. 5**Stemming**, blz. 60**Benoeming Bureau**, blz. 3**Mededelingen**, blz. 5**Opening gewone zitting 2020-2021**, blz. 3**Toespraak voorzitter**, blz. 4